

SUN KU - Patiesības gaisma

Vienkārši apsvērumi, kas izgatavoti no labas dispozīcijas, daudz neatkarības, dziļi, interesanti, kā mēs varam redzēt mijiedarbību, no kuras izrietēja ļoti labas idejas Es gatavojos stāstīt stāstu ar morālu vai stāsta morāli...Šis stāsts ir par diviem ēzeļiem, kas bija devušies ceļojumā pa seno Japānu, Atklājumu laikā, pelēkais ēzelis bija piekrauts ar sāli, ļoti smagu kravu; Melnais ēzelis veda karavānu uz galamērķi, jo tam bija ļoti viegla krava, tas nesa sūkli, lepojoties ar savu veiksmi, ceļš bija ļoti nelīdzens. Pelēkais ēzelis vairs nevarēja izturēt un jau grasījās nomirt no piepūles, kad paklupa un iekrita lielā ūdens peļķē, izkausējot pusi kravas. Skaudības vadīts, viņš metās ūdenī, cerēdams uz tādu pašu likteni.

Sūklis piesūcās ar ūdeni, un melnādainajam vīrietim bija gandrīz neiespējami piecerties, un, loģiski, viņš pakļāvās nogurumam un nomira.

Vectēva stāsti

Mīlestība ir kā varavīksne, tā ne vienmēr ir klāt, bet tā vienmēr parādās! Utopiskā haosa teorija formulē $1=1+1=2:2=1$ mīlestības daudzfaktoru varavīksnes utopiskā spirāle beidzas ar maksimālās enerģijas vienības starojumu, uzplaukst saulē - zeme izelpo, saule iedvesmo tādas pašas krāsas, lai nokrāšotu pasauli - es izelpoju, tu iedvesmo tādu pašu mīlošas būtnes gaisu, ka es esmu visas krāsas, lai nokrāšotu tavu pasauli! Viss sākas no tā, kā mēs jūtam lietas, un ir lietas, kas vieno, citas šķir, bet patiesība neslēpj faktus. Manas pirmās atmiņas man vienkārši ir tikai reminiscences, kurās es pamostos, pārņemta gaišā dienā, un es gatavojos ar gaismas spēku iznākt no tumsas un izdalīt spēku un enerģiju visai zvaigžņu kopienai. Es sāku domāt, vai kādu dienu es biju zibens? Ja kādu dienu es būtu zibens, vai tas būtu iznīcinošs, biedējošs, trokšņains, nepielūdzams, vai arī tas būtu gaišs, skaists, starojošs un enerģisks. Katram staram ir atšķirīgas īpašības, tāpat kā cilvēkam, atšķirīgi darbības veidi, atšķirīga gaisma, tas ir, katrs stars/būtne ir unikāls un ekskluzīvs. Nu, ja kādu dienu tas būtu stars, tad vismaz tas būtu oriģināls. Katram staram ir sava darbības forma, tāpat kā cilvēkiem, jebkurā brīdī šī darbība parādās mirkļa daļās. Mums ir darbība uz staru/būtni, mēs varētu mainīt tā virzienu un galamērķi. Saistībā ar likteņiem, un pirmo reizi piesaukšu Dieva vārdu, reiz man bija ticības un ticības saruna ar kādu Korāna sekotāju, kurš man izstāstīja šādu stāstu, ko es aprakstīšu: tu nodod kauliņu spēli rokās un dedzīgi lūdz Dievu, lai tev tiktu iegūts maksimālais rezultāts, bet tev - minimālais rezultāts. Šo stāstu var rezumēt, bet kurš galu galā meta kauliņus? Bet papildus šim stāstam es vēlos jums pastāstīt, ka

mums ir rīcība un mums ir zibens/būtne, kas darbojas kopā ar mediju, katrs met kauliņu ar savu enerģiju/formu/uzvedību. Es zināju, ka būs transformators un ka lietās būs mirdzošo spēku līdzsvars, kas pārveidos realitāti. Atjaunota enerģija un ka tie, kas dzīvo neapmierinātībā ar apmierinātību, grasījās kļūt par visām krāsām, lai izkrāsotu savu pasauli. Es pamodos citā realitātē nekā parasti, un rakstīšanas lauku izpēte ar šīs grāmatas palīdzību grasījās paplašināt manu būtību. Es pārdomāju, kā tiek pārraidīta doma, un pielīdzināju to gaismai un tās spēkam. Mēs visi domājam no dažādiem skatupunktiem, ir strāva, kurai jāseko, un dvēselē ir traucējumu brīži, veids, kā mēs uz tiem raugāmies, ne vienmēr ir naivs, un enerģija paplašinās. Prāti, satraukti ar pārpratumiem, tiek iemūžināti, un balss vienprātībā skan skaļāk nekā daudzas balsis, vārdi ir izteiksmes māksla, no šī brīža būs iedvesma. Sirdsdarbam ir savs ritms, kas izplešas pa vēnām. Represijas tiek veiktas klusi, jo visam ir savs q. Mēs visi domājam par ļaunumu, un reizēm mums liek klusēt, "bet mēs visi domājam", atmiņas ne vienmēr ir klāt, un es saku, nepraktizējiet naidu, jo tas ir slikti. Mums visiem ir vārda brīvība, bet ne visiem tā ir īstajā laikā, nekas un godīgāk par patiesību, mums ir dažādas izpausmes formas, un būt labam nozīmē būt līdzsvarā. Līdzsvars ir rutīnas cikls, būt nervozam ir nelīdzsvarotība. Cilvēkiem patīk komentēt. Katram cilvēkam piemīt tīrība universālā mīlestība rada līdzjūtību. Saule ir enerģijas avots, nenormāli ir tas, ka nekas nenotiek, visi aizmirst, kad grib, un vienmēr ir vairāki viedokļi, daudz ideju, maz pārlicības... Ir lietas, kas ir nelabojamas, jo ikviens ir pakļauts netaisnībai. Mīlestība ir prieka avots, un vienmēr vienatnē un pasargāta: ir

cilvēki, kuriem nepatīk domāt, bet apziņa ir lukturis, kas mūs apgaismo.

Mums visiem ir netikumi, dažkārt mums ir bailes, mēs visi sakām un darām muļķības. Es nevienam nerakstu, mums visiem ir kaut kas tāds, ko nevēlamies atcerēties, bet ir labi zināt, kad mums ir skumji, un vienmēr to atzīt un neko neslēpt, jo mums visiem ir ievainojamības, mēs visi izjūtam prieku par kaut ko un, kad pavīd iespēja, atveram tai durvis. Vienmēr ir jūtas pret otru, bet "neviens nevienam nepieder", un tāpēc katram ir tiesības mirdzēt. Draudzība vienmēr ir labs sākums, lai draugam citu sevi. Sekojiet savam instinktam par to, ko redzat pozitīvu. Mēs visi varam būt mīļēti, un mīlestība ir gaismas ģenerators, kad esam mīļēti, mums ir jāciens šī sajūta, jāmīl viens otrs un jāpalielina dzimstība, vienmēr ar vārdiem krustcelēs spēles, bez šaubām, antagonistiska frāze, bet ar savu loģiku, lai izvairītos no ciešanām. "veciem cilvēkiem piemīt nevis gudrība, bet piesardzība", tāpēc ieklausieties! Vai visi zina, kas ir labs un ļauns? Mēs turam rokās to lēmumu būt labam vai ļaunam, neprāts ir kaut kāds saprāts, tiešām zināšanas ir svarīgas!!!? Ja iespējams, lai tiktu pabeigta dzīves skola... Es pārveidošu sevi jums, sev un tiem, kas man patīk. Mainīties evolūcijas labad. Kabelis, pa kuru iet dzīvīga trauksmes strāva, elektriska, plūst cauri ķermeņiem, barojot cerību un kaut ko jaunu un pārsteidzošu, kas atstāj mūs kustību statiskus, bet ar paātrinātu un trauksmainu domāšanu. Paralizējot kustības, rodas spriedze, kas mūs ierāmē realitātē, un ar kontrolētām un izmērītām kustībām mēs nolaižamies pa domu kāpnēm, kur mēs savienojamies viens ar otru. Uz šīm domu kāpnēm mēs kategorizējam uzvedību, sejas un kustības.

dzīves mirkļu nolaišanās un pacelšanās, gaismas baro eskalatoru, kas bez apstāšanās aizved jūs līdz šīs XXI gadsimta realitātes neprātam, enerģijām, maģijām, fantāzijām, visam šķietamai harmonijai, bet esiet uzmanīgi ar pakāpieniem, ne visi kāpj pa dzīves eskalatoru, ir būtnes, kas kāpj pa pakāpieniem, kas paceļ sevi, un pāri visam kāds viņus virza un atbalsta, vai ar to pietiek vai tas ir līdzsvara jautājums? Spēku līdzsvars ir pamatā kustību līdzsvaram, kāpumiem un kritumiem katras būtnes līmenī, bet ne visi ir pelnījuši, ka mēs ejam lejup vai ka mūs atbalsta augšupceļā, centieni un neatlaidība ir būtiski, pacelieties tad uz upura garu, bez traumām un apstāšanās, un tas jūs aizvedīs uz domājošās būtnes gaismu. Bez balansēšanas ārējiem spēkiem, kas var piekāpties, pakāpieni ir stabili un baroti ar cerības kabeliem jūs sasniegsiet vissvarīgāko elektrisko kabeli dzīves ciklu, to enerģiju, kas baro zemi. Mana elektriskā plāksne bija tā, kas pavēlēja universālās strāvas pozīcijas un likteņus. Tā bija saules gaisma, kas izgaismotu zemes dabas neskaidrās dzīles. Notika tā, ka rītausmā es sajutu maigu skumjumu, kas nāca līdz ar nakts krēslu, es dzīvoju, atdzimu un atdzimu Es esmu viņš varenā saule (saule)* spožais avots, kur tie kā pilieni krīt uz zemes, šajā dzīvības un gaišuma avotā. Mana bāka, kas nemitīgi, rotējoši meklē nenormāluma kustību. Es sāku sajūst pirmos elektrošokus, un trokšņainie nervi mirgo ar sirds elektrošokiem. Elektromagnētiskie viļņi, kas dodas turp un atpakaļ, domas viļņojas pa viļņu loku. Elektriskā strāva plūst cauri manam ķermenim strāva, kas mani ievada viļņu lokā. Elektriskais impulss ir kritis, un mani satricina impulsi, kas cirkulē elektriski, es vienmēr esmu zinājis.

ka patiesība, impulsa atklāta, spoži spīd, parādās aptumsums, un balsis, ko moka gaišā esības sajūta, tiek apklusinātas, svece aizdedzina izkusušā vaska uzkrātās sāpes. Elektriskās durvis atveras maigi zvanot, bet aizveras, nepaspējušas atvērties. Elektriskais ķēdes zāģis sagriež ar naida dzīvīgajām tumšajām saknēm. Elektrokutēts gaismas dūmos, kas dzēš atmiņu, elektromagnētiskā turbulence kūp prātos, turbulentā bezgalīgā elektromagnētismā. Tie stieejas kā elektrizējoši stari, kas paralizē prātu, apveltīti ar gaismu, elektrizējoši melni zibšņi, pārtrauktu gaismas plosās manā nepārtrauktas strāvas gaitā. Necaurspīdīgās gaismas izgaismo brīnumainas būtnes tumšā gaismā. Cauri manam vibrējošajam, enerģijas pilnajam ķermenim vijas elektrības vadi. Es eju augšup un virzos pretī 10. elektriskajai ķēdītei, un tur notiek strāvas pārrāvums', necaurspīdīgs pat tumsā notiek elektriskais trieciens, un tas krita elektriskā uz ekstāzes un sajūtu vārdiem. Griež spožās gaismas šķēpi un spožās atbalsis, spožā gaisma satver laužošo balsi, mirdzošā neskaidrība, kur mirkšķi aizsedz uz acīm vērstās ejošās būtnes. Ir fluorescence, un tās uzplaukst un krīt kā pērcons visos virzienos un virzienos. "Apžilbinājums" un tie dūrieni zibšņu zibšņi izpludina citu sajūtu un skatienu prieku. Uzliesmošana un krusta loki dziļi dvēselē, kas turas pie atomiem, dinamiskiem un kvēlojošiem triecieniem. Kā tincinājums, kas iedzen manī sajūtu neatbilstību, kas prasa spēcīgu un apņēmīgu gaismu, manā krēslas prombūtnē, kurā es maigi saraušos, savas būtības asajos gaismekļos, un maigi priecājos kā zibens. Ir draudīga gaisma, tās draud šīs gaismas

atveseļošanās, kas mūs moka un ļauj mums paredzēt briesmas? Pastāv klātbūtnes gaisma, tā gaisma, kas pavada tevi bukoliņas brīžos un, nespējot tai stāties pretī, iebiedē tevi noslēpumainībā. Ir intensīva sarkana gaisma, kas bloķē nervu paātrināšanos. Asu un piesārņojoši prāta triecieni bez impulsiem izplatās, pavadoņa gaisma, izgaismojot to, ko nedz dod, nedz jūt pavadoņa gaisma. Pērkonš čīkst un drupina trokšņus, kas slāpst pēc baudas. Spēcīgas gaismas nosoda svešas dzīvības norādījumiem ar balsīm. Kā spēcīgi un plosīti stari, kas pārgriež saites, ko nav iespējams sasiet blāvā gaismā, kurā tie aizēno apziņu, kurā tie iespiežas apjomīgos starus. Intensīvi izgaismo melnās gaismas miglas gaišajā kosmiskajā, caurstrāvošā un dziļā kosmosā, kas nomierina dvēseles aizmirstību. Zibens sakarst un aptumst un kļūst nekustīgs un kluss, bet tas čīkst un troksnis, kad tas notiek, ir elpu aizraujošs un satriecošs, kas inficē dzīves un klātbūtnes niknumu citu gaismu un apgaismojumu vai pat vienkāršu pārejošu, bet pārsteidzošu tumsas nopūtu vidū un kas pārrauj viselektrozējošāko klusumu. Tas zibens, kas nodzēš tavu apziņu, ko iezīmē daiļrunīgu nopūtas izstārošana un kas paātrina novārtā pamestās darbības sajūtu iespēju būt mierīgam brīdī, kad šajā pasaulē iekritis vēl viens zibens spēriens. Atceros pie fotogrāfijas, kas uzņemta kopā ar brāli (šodien karājas manā istabā), un esmu vietā, kur ēdu tās velnišķīgās vafeles, par kurām runāju vēlāk. Tad gaismas pelni, tie pelni, kas tevi iezīmē ar niknu un spēcīgu gludekļu karstumu tikai no viena trieciena, ir piesārņoti ar pagātnes un visuresošās nākotnes gaismas pelniem, kurus tu neaizmirsti. Brīža impulss tevi sagriež un izplatās lēni, plūstoši un izplūstoši, stāstot tev

kontrolē tevi un iemet tevi gaismas akā, kas noslīkst atmiņās par nesavaldīgiem vārdiem un izlej savas slāpes pēc gaismas. Plosās magnētiskā ķermeņa degošie pelni, kas sūkstās un mirgo tavā sirdī, kas deg no vēlmes pēc kaut kā, vīrišķīga un vīrišķīga vai arī sievišķīga un jutekliska, tā divējādās personības afrontācija, kas nepadodas ne vienai, ne otrai pusei. Šie gaismas pelni sasilda drūmo un vieglprātīgo, un to siltumā ir lietus apēstā aizsardzība un, kas, izplatoties pa kontinentiem un bezlaika telpu, iebrūk mūs un dāvā mums greznas atziņas un sniedz neskaitāmus un nomācošus baudījuma. Nogurušo baudu ķīmija trauksme, bet ne krusa, bet iespiedusies uz naivām sejām. Sveša jūtu un esības emocijām, tā jūtas brīnumaina un krāšņa un atvieglo kontrakcijas, ko izjūt pārspīlējumi, pārspīlējumi, kas mūs pāradresē uz citu dimensiju, tā attīstās, barojas no netikumiem neatkāpjas ne svārstās, ne saduras trakos nolieguma matos. Hipnotiskā gaisma un uz sejas jūtamās taustes izjūtas, kas ļauj paredzēt pakļaušanos iekārei, liek mums dinamizēties un ticēt, ka tā eksistē, ar to mēs tiekam ņemti bez kredīta bez debeta, stagnējam kā hipnotiskā dzīve transcendentālās būtnes, kas ieslīgst sausās strūklakās, blēdīgās uzacis, ko noslogo bezkaunība un bezdarbība. Tas mūs ved uz jauniem izaicinājumiem, vienādiem domās, atšķirīgiem reakcijās, reakcijās, kas reizēm ir nesamērojamas, kur mēs tam stājamies pretī ar tīru vēlmi būt, spēt, tikt barotiem, nevis dzītiem kā vaļīgi māla gabali, kas saķeras kopā, kad tiek karsēti.

Mana otrā atmiņa ir tieši kombinezonā tērpta fotogrāfija, kurā es esmu tērpies tādā pašā apģērbā kā pirmajā fotogrāfijā, kas šodien ir manā istabā, es esmu kombinezonā.

Açoreira uz automašīnas virsū Atceros, ka nokritu uz vecmāmiņas kāpnēm, kur pie ieejas bija lentes, ko izmantoja mušām. Atceros, ka vecmāmiņas zemi saucu par mušu zemi tur bija daudz satraukuma ēzeļi vai zirgi vienmēr brauca garām. Mans tēvs, kuram piederēja zilā automašīna, kurā dzima mana otrā atmiņa, bija datsun. Mans "vecais vīrs" mēdza stāstīt stāstu, stāstu, pēc viņa teiktā, starp manu vecmāmiņu un ēzeli, kurš viņam nepaklausīja, vecmāmiņa viņam iekost ausī. Šodien stāstot no stāsta, ko jūs tūlīt izlasīsiet, nekādi zobī neizkrita. Vecmāmiņas krūtīs es redzēju tikai vienu reizi, un tas bija spogulī zem vecāku gultas. Tas bija labākais bērnības joks, kāds man bija līdz visļaudākajam no murgiem, murgiem, ko es mēdzu piedzīvot briesmīgi, Es domāju, ka tas varētu būt tas sliktākais, par ko var sapņot bērnībā, kas galu galā ir nāve, nāve un tikai kā pirms nāves vai nemirstīga šī gaisma, kas sadalīta starp ķermeņiem, atsvešinātiem no kustības, un svārstās starp diviem viegli izgaismojamiem ceļiem, bet bez dzīvības, pastāv sistēmiskās hipnozes, kas mūs baro un attīsta, rūgtumā un šausmās. Apzināti tā ir tik intensīva, ka tā ir izdzisusi un pat eksistē izdzēsta. Psihedēliskās cilpas savijas drosmīgo pērkona dārdinošo zibeņu troksnī, kas atbalsta un pastiprina nenormālību, kura rodas no tā, ka mūs aptver viss šis psihedēliskais pērkons. Nu, šeit viss paliek saskanīgs, bez potencēm un svāriņiem, piekāpšanās būtu tikai iegants nenormālismam, melnā pērkona, kas atrodas būrī un izdveš visdīvaināko un dziļāko saprāta absorbēšanas grūstīšanos, jo tas pats sevi nodzēš, čīkst un izkļiedē bez minimālas slepenības, acīmredzot psihedēlisko gaismu pasaulē, kas nomāc ikvienu, kurš vēlas pazaudēt no redzesloka vai baudīt mērogotus priekus.

aizspriedumiem, ko iekrāso stagnējošas slīpas krāsas, nevēlēšanās radīt vai vienkārši patmīlība. Domas fragmentu gara caurstrāvoti, fragmentāri patiešām ir visi tie, kas iztēlojas citu pasauli, tālu no traucējumiem, kas mūs kairina, kā kad mēs saskrāpējam aci vai vienkārši mirkšķinām. Šī no citas kustības atsvešinātā kustība uzkurina un pulverizē prātus, kas ir attālināti un aizmirst vienkāršo faktu, kas ir būt kustīgam vai satrauktam. Psihedēlisks ir pērkons, un tas atbaida garus, tiem neparādoties, un, tā kā tie nepastāv, tā ir paralēla baumu un nesamierināmības realitāte, līdzīga blēņām, un šeit neviens nebarojas ar dīvainām personāžām, un pazīst preeksistenci, kaut arī tā faktiski nepastāv. Līdz ar to visam nereālajam ir bezlaika vēsture, bet tam ir, kaut kas, tam ir bailes, bailes, kas mūs deportē piecu dimensiju horizontā, daudzstūrīnā un lineārā, bet ne uzņēmīgā vai pat nepakļaujamā nekādai pēdai, pēdai, kas pārstāv transcendentālās un apoteotiskās domas puslodes. Abstraktā saprāta pavedienos uzplaukst un aug nevis idejas, bet jau redzētu un dekorētu tēlu impulsi, atdarināšanas un pielāgošanās kustības mirklis, bet viss apzināti un minimāli aprēķināts. Bez aprēķina tā ir reāla un neprognozējama, tāpat tai piemīt tik patiesa spontanitāte, ka ir absurdi par kaut ko domāt. Pagātnes galvas slīkst un slīkst, jau izbalējušas dzeltenās lapās un apēstas bibliofilu, kas bez jebkādas neatlaidības iebiedē atmiņu novecojušo un padarīto un viltoto līdz savai mēra pakāpei. Mērierīču ieskauti, etiķetēšanas abeksīni sevi apsveic, un Abesīnijas pērkoni smejas. Tie, kas dzīvo pagātnes gaismā, tiek mudināti, tie, kas mirst ārpus tās, iebrūk.

debesu ķermeņi ievērojams fakts notiek, tūlītēja. Bet tās visas ir tehniskas lietas, vairāk vai mazāk intensīvas, bet tās ir enerģētiski starojumi, kas nav savienojami ar pagātņi, pat ne ar iepriekšējo brīdi. Atmiņas, kas tādēļ izstaro kaitīgus starojumus, kuri tomēr neaizsedz nevienu domu, ko cilvēks vēlas iekvēlināt jebkurā mirklī, impulsā vai brīdī. Tā kā pagātne krustojas ar tagadni, mirkli, impulsu, sekundi vai daļiņu, bet neietekmē to, mēs tāpēc vienmēr esam laikā, jo spēcīgā gaismā ir tīra ekstāzes straume, kas kā vējš sagriež sejā kaut ko līdz tam atņemtu nodomiem un kustībai ap darīšanas vai esības prieku, jo tas, kas pastāv un skaitās mūsu būtībā, ir klikšķis, kas caur vienkāršu skatienu pārraida savas pagātnes gaismu, gaismu vairāk vai mazāk intensīvu, iepriekšējo dzīvju sviedrus, bet kas nevadina principu, atraisītu no atlikušo impulsu kustības, bez maskas, izdzīvotu līdz sekundeī, mirklī, nevis kā tie, kas vienkārši rāpo ap pagātnes gaismām un pie nekā nepielīp. Nu, tas ir sinonīms piesārņojumam, radiācijai, nē, paldies! Līdz ar to nav nekā spēcīgāka kā iedegties mirklī un būt visos laikos ar visiem spēkiem, bet neviens nav labāks par citiem, tas tiešām ir cīņas jautājums, un nedodiet man to iedzimto gaismu, jo katram ir, slāpstot gribai un iztēlei un tīrai attīstības un radīšanas enerģijai, maģiskas krāsas, kas atspoguļojas dzeltenās saules toņos. Patiesībā gaismas nav daudz, ir tikai atlikušās eksistences un līdzsvarota objektivizēšanas veida, kas nav saskatāms. Tātad tas neeksistē, tas nav reāls, tas ir kaut kā auglis, kas palīdz mums kļūt apzinātiem. Bet kas, pie velna, ir apziņa? Kas īsti ir apziņa vai neapziņa? Šeit ir barjera, kas nav materializējusies ar

Lai cik jēgpilni tas būtu un lai cik saprastu, mēs visi ejam pretī šim brīdim. Šī lieta, ka mēs liekam priekšnosacījumus un apgalvojam, ka tie ir nepārvaramas straumes, lai gan patiesībā patiesībā nekādu šķēršļu nav! Tāpēc viss ir iedomāts, mēs visi dzīvojam šajā pašā ilūziju straumē, citu garu slāpēs, kas mūs patiesībā neietekmē, jo nav vai patiesībā nav barjeras starp neapzinātā vienmēr klātesošo apziņā un ka mēs paturam tikai sev, tikai tukšumu, ir jā iedomāts par debesu būtnēm, kas dzīvo, kā teikts, pagātnes gaismā, vairākuma, kas apdomāja, ka vienam ir jābūt svaram vai mēram, bet atkal - kas viņi ir, lai iejauktos. Cilvēks vēro un raugās dienā, līdz tā izdziest, nekas dabiskāks par šo dzidro gaismu, kurai mēs labprāt pielāgojamies. Atbilstība, nelaimes, konflikti, vienkārši indulgences, kas kalpo kā attieksmju akumulators un apzināta problemātika, bet ne tik dziļa, jo tā ir dabiska. Starp dabisko un transcendentālo nav ne mazākās sadursmes, tāpēc normālais mūs iesaista un liek mums justies mierīgi un mierīgi, viss ir dabisks: gaiss, prieks, kas mūs iesaista, tas, kas pukst un aizplūst, un pāri visam pieskārieni, maigs pieskāriens tiem, kas novērtē viegluma pūsmas. Kodolā pārvaldītā enerģija, spēcīgs avots mūs apstaro, pārveidojot mūs, psiholoģiskas mutācijas, tad uzskatīsim, ka mūs ietekmē šī kodolspēks. Šī vibrējošā gaisma aug gaidošajā būtnē, kas patiesībā necieš, bet kā pāvs ieplūst impulsos, kurus uztveram un kuri mūs ved uz rīcību vai nerīkošanos, impulsu, šo dinamisko un limpīgo sprādzienu. Līdz ar to mēs izmantojam maksimālo eksponentes savā spēkā, tie būs parastie aģenti, kas koriģē, drupina pīlārus neiespējami izjaukt līdzsvaru, jo tas ir pārveides spēks. Un nekas nav spēcīgāks par to, ka

pārveidots, tas pārvēršas par kaut ko, kas mūs paceļ un pasargā no piesārņojuma. Atceros, ka pirmajā dienā raudāju un negribēju iet uz pirmsskolu, bet pēc tam galvenokārt izbaudīju draudzību, rotaļas ar draugiem. Bērnībā bija normāli, ka augsti drudži izraisīja parastu murgu, tādu, kurā mani satvēra ar ķēdēm un nolaida degošā katlā, bet ar delīriju es domāju, ka nokļūšu ellē, bet pēkšņi pamodos un biju izglābts notiekošajā galīgajā atskaites procesā. Zinu, ka reiz arī iemācījos atšķirt karsto no aukstā, paklausot brālim, kurš uzlika roku uz sildītāja, pēc viņa domām, uz aukstākās daļas, bet viņš uz karstākās, rezultāts: es nokļuvu apdegusi uz labās rokas plaukstu, kas man atgādina 666 jeb zvēra zīmi no ziņkārības mans pēdējais telefons beidzās ar 666. - Kaut kas liks mums apstāties, ja mēs nevēlamies turpināt, bet kāpēc apstāties, ja tā ir darbība, kas izvēršas un rada emocijas, sajūtas un stimulus, kad kāds reaģē un reaģē uz mums, darbība, mani draugi, pacietība un inteligence, lai saprastu otru konfrontējošo būtni. Kāpēc ļaut negatīvām enerģijām mūs paralizēt, it kā mēs būtu bērni bez atbildes, drosme mani draugi, vārds ir kārtība, kas tiks tiesāta, un kurš būs saprāta tiesnesis, kurš būs normāls vai nenormāls, neviens! Mums visiem ir ticība, un man ir fezada, no kuras paliek šaubas par gribēšanu un par visatļautību un tagadnes vēlmi, bet kā arfa, kas alutē un maldina, pārraida sirēnu skaņas ar halucinācijas atbalsīm. Nekas vairāk kā atslābināšanās dzirdēt runājot mēs dzirdam divreiz vairāk nekā runājam, un klusums ir darbība, nevis naivums vai nekontrolēšana, reti kurš spēj pretoties klusumam, un tas ir jāizmēģina. Tas var pat mocīt, bet tas atbildēs uz daudziem subjektīviem un objektīviem jautājumiem, sabiedriska klusums ir mēmais, bet tas var darboties kā lielisks ierocis nekontrolējamajam,

alkas impulsivitāte un slāpes, tie, kas nespēj sevi kontrolēt. Nomierinieties un ieklausieties, ieklausieties klusumā sevī.

Reiz es noķēru putnu, piesēju auklu pie gludināmā dēļa un devu tam maizi, ūdeni... Un tajā dienā mana dzīvā rotaļlieta nomira. Mana pirmā spēle ķeršanas spēlē beidzās slikti, kad brālis man bija aiz muguras, liekot man mesties uz to "stūri", kur es sasitu galvu, bija redzami pat bālgani audi. Es gāju apmēram 4 km uz kalnu, lai smēķētu kentuki par 12,50 dolāriem šajās tikšanās reizēs mans draugs ēda spuldzītes, brilles, visu, kas vien gadījās, nesen ciematā bija pabijis cirks. Mans pirmais vingrinājums riteņbraukšanas ekshibicionismā bija kopā ar brāli, mums abiem neizdevās nodot dažus ķieģeļus, un beigās viņš mani aizveda uz slimnīcu. Gandrīz tajā pašā laikā mani uzrāva grūtniece kuce, un tad kopā ar brāli iesaistījāmies bumbiņu zādzībā, atriebjoties mazajam zaglim, kurš vēlāk kļuva par manu draugu un kuram bija trakākais brālis ciematā. Šis draugs netika uzaicināts uz manu dzimšanas dienu, bet viņš parūpējās, lai man uzdāvinātu manu pirmo un vienīgo lego dzīvē. Dažas dienas pirms 1. komūnijas es kopā ar draugu aizgāju uz sociālo centru un nozagt grēksūdzei paredzēto vafeli. Tas bija tikai sākums. Tad es sāku spēlēt paslēpes, un tā es paslēpu savu labāko draugu no mammas, atstājot viņu vienu mājās, pēc tam zinot, ka viņš ir nobijies, un, saucot mūs, mēs atvērām durvis. Ar draugiem mēs spēlējāmies ar velosipēdiem, mašīnām, bumbiņām, mums patika piedzīvojumi... Kādu dienu devāmies dziedāt janeiras (tradicionālās portugāļu tautasdziesmas) svētā dienā, saņēmām naudu un uzreiz to iztērējām, atceros, ka mums piedāvāja chouriças (kūpinātas cūkgaļas desas) un citus kūpinājumus.

Es to nomainīju, skolas rotaļu laukums bija būvniecības stadijā ar daudz smilšu un bedrēm, bet es uzdrošinājos, kad nonācu klasē un pirmo reizi man par šādu uzdrīkstēšanos "trāpīja", es uzdrošinājos noņemt roku, pirms skolotājs mani trāpīja, otro reizi skolēnu priekšā viņš man piedod un izlikās. Jau 4. klasē es saviem klasesbiedriem pārdevu tēta kolekciju vākus, līdzīgi tiem pielikumiem, kas mūsdienās ir avīzēs. Atceros pirmo raganu, uz kuru mamma aizveda mani, tēvu un brāli, es redzēju, kā ragana pieskārās viņu dzimumorgāniem, un viņš neuzdrošinājās, un es viņu ienīdu. Vienus Ziemassvētkus esmu kopā ar brālēnu un brāli, un viņš saņem no pirmā pink floyd lp - siena, liels brālēns. Atcerēties 1. komūniju 1986. gada maijā Freixo de espada à cinta baznīcā, bija intensīva staigāšana ciešos apavos. Pienāca laiks aizbraukt uz Estarēju, atstājot aiz sevis draugus un paziņas, man izdevās noslēpt savu aizbraukšanu no visiem ar to, ka aizbraucu mazliet pirms 4. klases mācību gada, saņemot kompensāciju ar vēlāku vēstuli no skolotājas, kura bija pārsteigta par manu klusēšanu. Kad ierados Estarreas pašvaldībā, devos dzīvot uz Pardilhó, kur nodzīvoju dažus mēnešus, šeit sāku savu ikdienu, zinu, ka tolaik, ko šodien sauc par mobingu, es biju upuris un baidījos no tā, baidījos pat tad, kad braucu no mājām uz skolu ar autobusu, bija viens, kuram bija garša "mērcēt zupu"! Pirmais darbs, ko atceros, bija tēva mašīnas mazgāšana un rēķina rakstīšana uz rakstāmmašīnas, un viņš man maksāja. Es iestājos 5. klasē ar īpašu pilnvarojumu, tas ir, ar aizbildņa parakstītu atbildības termiņu, lai iestātos 5. klasē skolā c+s Avança, jo man nebija minimālā vecuma. Es pat uzrullēju

Es lietoju tikai tualetes papīru un smēķēju - es pat vēlējos, lai visa pasaule apstājas laikā, lai es varētu izbaudīt bankas aplaupīšanu utt... Bet tajā gadā es saņēmu savu pirmo diplomu, kurā bija minēts, ka skolēns piedalījies skolas krosā 1988/89, ierindojoties 15° vietā, kas nebija slikti kādam, kurš vēl nebija pieaudzis, es arī jutos pietiekami pieaudzis, lai lēktu pāri tīklam un dotos pirkt cigaretes. Es staigāju bez velosipēda bremzēm un tērēju kurpju zoles, kad sāku nopietni smēķēt, es biju parādā milzu sg savam kaimiņam, labākajam Estarreas krodziņam, tāpēc agri es devu priekšroku bufetei un neēdu ēdnīcā. Atceros, ka pirmais bērnu rituāls, kurā piedalījos, bija mana nabaga papagaiļa, kuram bija nogriezti spārni... Es rotaļājos pagalmā un uzkāpu uz ērkšķu koka, kad, lecot uz zemes, sadragāju papagaili! Te sākas mani turpinājumi; es aizmigu, raudādams par to, ka zaudēju šo dzīvnieku, galu galā savāku dažas mozaīkas un tur viņu apglabāju. Viss ļoti labi, bet nākamajā dienā pēc tā atnāca kaķis! Šī stāsta rezultāts beidzas ar suni, kurš bija lūdzis Ziemassvētku dāvanu, bet tika atrasts kā klaiņojošs pie manas mājas durvīm, mēs sagaidījām šo "teko", un viņš beigu beigās saņēma norādījumu uzbrukt mērķim - kaķim, mans teko beigu beigās nogalināja kaķi. Es pat no ziņkārības trāpīju ar akmeni uz šķiltavas, un tā uzsprāga.

Pirmajās darba dienās man bija jautri maiznīcā, kur es strādāju, kāds joks... Es mēdzu paņemt avīzi uz tualeti, lai izlasītu un izsmēķētu vienu vai divas cigaretes, bet tolaik, lai mani neuzķertu brālis un māsīca, es tik ļoti baidījos, ka izmetu paciņu pa logu mašīnā. Man bija pieredze ar ēnu vilku: es biju apmaldījies, bet atrasts. Aizsargāta, bet tikai pēc izvēles. Savu veiklību tas baro ar ķīmiskām cietvielām un neaizstājamo ūdeni.

Savas "ēnas" tīrībā viņš nirst piedzīvojumiem un bija piezemēšanās, karikatūrainis. Kā vilks viņš bija pasargāts, bet ar attieksmi vien, iegrimis šķietamā vientulībā. Šodien es rakstu kā karikatūristisks vilks, saskaros ar viņa pasauli un interpretēju to. Neatkarīgs draugs nedzīvo bez viņa savvaļas, bet labdabīga daba patiesa dzīves iesācēja, embrions karikua, kur es absolvējis ir asinis jauniešu uzticīgs, godīgs pirmām kārtām bezbailīgs raksturs, mežonīgs savā būtībā, bet uzticīgs un draugs un cieņpilns viņa biedrs un draugs. Tāpēc uzticīgs ceļojuma biedrs un līdzdarbošanās vienmēr interpretēt ar mīlestību un klusumu. Es ar viņu dzīvoju pietiekami ilgi, lai iepazītu karikatūristisko "ielu" un kompānijas ēnas. Bet es vilkā saskatīju drosmi, un viņš nodibināja klusa uzticības drauga un statūtos kā uz savu brīvību. Ja vilkam kaut kas piederēja, tad tā bija brīvība, viņš bija, viens, viens! Un brīvs! Ēnu vilks mirdzēja enerģijā, kas savā būtībā bija ārpuscilvēciska. Ar saviem uzspiestajiem bariem savā mežonīgajā neatkarībā no gēnu dabas. Es nolēmu dalīt attiecīgo garīgo mencu, vien vakariņas ar lobo, vai labāk ēnu vilku karikatūru, kas vienlaicīgi savienots ar vienu šķīvi brīvi vienatnē brālīgi dalījās arī attiecīgajā dzērienā. Vai mēs esam vieni pēc izvēles? Protams! Mēs esam brīvi domāt tā, kā daba mūs veido. Tā bija dāvana man šajos Ziemassvētkos, karikatūra vilks, bet viņš savvaļas pēc iedzimtās ģenētiskās vides ir ievilkts hromosomu sajūtā brīvā stāvoklī tīrības savas dabas. Noslēpumains attiecībā uz dzīvesveidu, bet dzenāts ar vēlmi dzīvot un izbaudīt savu vientulības pusi, bet brīvs no jebkādiem ierobežojumiem vai uzspiešanas. Es un vilka ēna esam draugi, neraksturīgi ir savā netradicionālajā darbības veidā, piespiežot citus, mēs esam

bezmaksas ar mātes dabas rokās, un tāpēc mēs augt un izraisīt to, ko viņi iefiltrēties mums. Havanas kluba būtībā ir tās pašas alkas pēc revolūcijas neprāta, lai pārņemtu mūsu būtības vadību, šeit ir brīvs, bet vientuļš pakts ar dzīvnieku instinktu sadarbību.

Kad es biju jaunāks, es saucu savu vecmāmiņu Surucucu, kādu dienu spēlējot bumbu teko, ka man bija leca, kas viņam šķita kā 30 cm, jo viņš bija zems un nokrita no 2 metru augstumā, es skrēju, lai izsauktu savus vecākus, kad es tur nokļuvu mazais bija izdzīvojis, ka Ziemassvētki mani vecvecāki bija mājās, man bija diskusija ar vecākiem un pat pastāstīja manai vecmāmiņai pirms viņa nomira, ka suns. Es ieradot tur, kur esmu, pilsētā, šodien estarē, un sāku mācīties 6. klasē donaciano skolā, šeit es satiku savu lielo pusaudžu aizraušanos, kas mani iezīmēs visu jaunību. Es vairāk nekā 10 minūtes skatījos uz sava tēva saimnieci un domāju, domāju, ka, ja viņa izdos kaut mazāko troksni, man būs kādas problēmas.

Man vienmēr patika mans brālis, bet reiz viņš man iesita ar sitienu un aizskāra mana tēva identitāti, kad es pidžamā aizskrēju pa ielu Pardilhó, Estarreas pašvaldībā, un nonācu mājas aizmugurē pie brikšņiem. Man pat nācās uzklāt grimu savā parastajā svētdienas pastaigā, jo uz manas sejas bija redzamas pēdas. Es braucu bez bremzēm un nodilu bremzēšanas kurpes, es pārdevu velosipēdu, kurā braucu bez riepām, tikai ar vectēva dāvāto riteņa disku, un pārdevu to pēc svara, kur par to nopelnīju 300 dolāru. Šajā skolā es pabeidzu ar diviem negatīviem vērtējumiem, vienu no matemātikas un otru no rokdarbiem, es nekad nebiju sapratis, ka man tik slikti padodas rokdarbi. Dabiski, ka mani iesaistīja sabiedrība un tās paražas, es sāku spēlēt 1989. gadā.

Kā futbolists sāku spēlēt uzbrucēja pozīcijā, gūstot vienus vārtus no trim savā ilgajā karjerā, taču tas bija treniņspēlē pret Ovarense. Pēc tam, augot, pārgāju atpakaļ uz centra uzbrucēja pozīciju, tad uz kreisā uzbrucēja pozīciju, tad uz labā pussarga pozīciju, tad uz centra pussarga pozīciju, līdz nonācu aizsardzības centra un libero pozīcijā. Savas karjeras beigās biju pazīstams kā bēdīgi slavens pretinieku futbolists, man joprojām jāreģistrē 2. gūtie vārti dienā, kad palūdzu trenerim kļūt par komandas kapteini un spēlēt centra pussarga pozīcijā, tajā spēlē es guvu vārtus, veidoju rezultāta starpību un veicu distanci no pussarga līdz pretinieku vārtiem, darot "pendeli" vārtsargam. Es izdomāju futbola spēlēs ņemt līdzī pendeli, lai laukumā izcīnītu gājienu.

1990./1991. gadā es mācījos Estarrejas vidusskolā 7. klasē, šajā skolā mani slikti integrēja, jo biju dumpiniecisks un stāstīju, ka kādu dienu es klasē masturbēju, vēstures skolotāja mani iesauca par patriotiskās raķetes nesēju - tas bija Irākas kara laikā, es liktenīgi nesaņēmu 4 balle. Visvairāk man tas maksāja no portugāļu valodas, jo tā bija pirmā un vienīgā atzīme manā skolas gaitās. Es nolēmu atgriezties skolā Avančā, kur biju pabeidzis 5. klasi. Pēc 1991/92 mācību gada mani skolasbiedru vidū sāka dēvēt par "AIDS", es pat ieguvu sliktas uzvedības reputāciju, taču skolas panākumi ļāva man iziet mācību gadu. Tajā laikā, kad mani konfrontēja par iemeslu, kādēļ es no Estarrejas pārcēlos uz Avanku, es teicu, ka mani izslēdza no Estarrejas skolas. Es mēdzu ievietot caurumus zema blīvuma disketēs, lai dubultotu to ietilpību.

Es mēdzu ar savu "velosipēdu" braukt uz nodarbībām no Estarreas uz Avangu un pēc tam mērķtiecīgi doties uz Ovaru, lai nozagtu košļājamās gumijas un saldumus no lielveikala. Vislabākā spēle, ko es nospēlēju visā savā karjerā, bija pēc tiešā un tā bija pret beira-mar kluba furgons pat atbrauca pēc manis mājās. Es ieliku mušu sviesta sviestmaizē draugam, ko sauca "minete", pirmās pornofilmas, ko redzēju, mani pārsteidza, vienai sievietei bija loceklis un krūtis vienlaicīgi, kaut kas tāds, kas lika man domāt, citā bija čūskas un zuši, ainas no tēva ... Starp braucieniem no Estarē un Avanca man bija cp caurlaide uz tiem, bet, tā kā tabakas atkarība sāka pastiprināties, tā vietā, lai nopirktu caurlaidi ... Man jau bija tāds posms, ka es braucu tikai stopā, lai būtu atlikums tabakai, un es mēdzu iet uz maiznīcu, lai kopā ar kolēģiem apēstu pusgraudu un izdzertu litru alus. Pie vectēva mājās es izšāvu šāvienu no spiediena pistoles, un svins rikošetēja un gandrīz trāpīja man. Reiz gāju uz dzimšanas dienas svinībām, sadedzināju kādu košļājamo gumiju, un tā kļuva melna, liekot cilvēkiem domāt, ka tas bija hašišs. Pirms došanās uz treniņiem es izsaucu mājās savus draugus un nozagu no tēva šampanieša pudeles, un mēs dzērām pirms treniņiem, un vairākas reizes mēs tikām izmesti ārā. Kādu dienu viens no šiem draugiem piedzērās tik ļoti, ka viņu nācās hospitalizēt. Viņa tēvs pat piezvanīja manam tēvam un sūdzējās. Futbola klubā mums bija īpašs treniņš, tas bija, mūsu pretinieks Aveiro izlases komanda jaunu talantu meklējumos. Man bija drausmīgs treniņš, un tieši tad mani ielika trenēties Aveiro izlases sastāvā, un es patiešām ieguvu vietu. Es spēlēju kā uzbrucējs, laukuma kreisajā malā, un es biju aizstājējs spēlētājam, kurš spēlēja vairāk.

Vēlāk tas bija FC Porto. gada 11-07-1992 atlase līdz 13 gadiem būtu tikšanās, kurā saskārās Aveiro atlase ar atlases leiria slēgšanas sezonu 91-92, tas bija šeit šajā spēlē, ka man bija mana iespēja, un ieraksta otrajā pusē, kā ziņoja dienas Aveiro, Otrdiena, 14 jūlijs, 1992 - Aveiro, 2 - leiria, 1 "spēle laukumā sporta kompleksa s. Jacinto. "Atgriezoties no ģērbtuvēm, Aveiro komanda laukumā izgāja ar vēl vienu apņēmību. Atšķirībā no pirmā puslaika, kurā dominēja leirieši, Aveiro pārņēma kontroli pār spēli un, labāk izmantojot pretinieku aizsardzību, panāca "voltāžas" rezultātu. Viņi panāca izlīdzinājumu, izmantojot Filipe Moura, kurš ar metienu loka veidā raidīja bumbu vārtu apakšējā daļā". Es pat nezināju, ko tajā spēlē darīju, atceros, ka daudz skrēju, līdz nespēju ķert bumbas, biju vai nu pārāk lēns, vai pārāk ātrs, bet beigās guvu vārtus, kas būtu trešie vārti manā futbolista karjerā, tajā gadā finansiālu apsvērumu dēļ nebija turnīra starp izlasēm, vai es varēju vairāk attīstīties? Jūs nekad nezināt. Pienāca 1992/93 mācību gads, kad es mācījos c+s Avanca skolas 8. klasē, un es jau smēķēju katrā pārtraukumā, es jau biju dumpinieks ar deviantu uzvedību. Draugam stāstīju, ka eju uz militāro skolu, franču valodas atbalsta stundā iegāju iekšā ar tualetes zāli uz galvas, sakot, ka esmu tualetes zāliena kungs, man nebija drosmes skatīties tēvam acīs līdz pirmajai internatūrai, pirms došanās mājās pēc futbola treniņiem košļāju zālītes, pirmo un pēdējo reizi, kad mani piekāva, spēlēju iesācēju treniņā, "paņēmu vienu", trāpīju viņam un teicu, lai gaida mani ārā, ka es paņēmu vēl, un viņš gaidīja... Pat mana galva aizgāja pret

Viņu iesauca par "Pardilhó". Man bēniņos ir mana pirmā diskotēka, un es to saucu par ku*. Es uzkāpu caur jumta logu uz ēkas augšu un cita starpā pat biju uz jumta uzklājis segas, ar draugiem vairākas reizes smēķēju vilnu, ar nuno draugu nokļuvu līdz robežu malai pie skursteņa, iznāca pūce, izkļuva un mani izkropļoja no līdzsvara, un es gandrīz nokritu no jumta. Sašutušais zilais stars iebrūk manā būtībā elpu enerģijas, kas dīgst netīrajās aizspriedumu un neiecietības porās, kuras šis zilais stars sasniegs. Visu būtņu radītā gaisma rullē bezkaunīgās izdomās, kuras grūti neaiztikt ar nevainīgu mākslīgumu. Šī lāzera gaisma ir caururbjoša un nemanāmi iespiežas pat neredzamajā un nemanāmajā. Tā ir redzētāja un meistara gaisma priekšstatos un krustcelēs, kas svešas pašam redzētājam. Nemanāma un nekaitīga, tā ar savu staru provocē domu un priekšstatu izsūkņēšanu, kas ir indīga ar savu indi un pretlīdzekli. Bēniņu gaisma, tas dūms, kas caurdur prāta gaismu, kas apvīta ar atmiņu lupatām, nepadarītu galvās bez virziena un darbības, darbības, tas dzinējs, kas dzesē lēnā un masveidīgā nekoordinētā prāta trako domu ešelonu. Iekļūstot mirkļa dīkstāvē, tas satraucas un izklīst starp smadzeņu un aizraujošām gaismām klejojošos elektriskajos stimulus. Tā pastiprinās hipnotizējošā un paralizējošā ķermeņa masā, līdzīgi kā rēgu sprūds vārdos bez kopsakarībām. Šie cildenie gaismiņi iekļūst jebkurā galvas galu inženierijā. "Dažiem cilvēkiem ir mazi pērtiķīši, citiem tikai bēniņi ! "Citas gaismas, kas aizēno galveno ieeju, es gribētu, lai es varētu iekļūt bēniņos ar atmiņām, domām, dzīvēm, kas nodzīvotas bez lieliem cēloņiem, bet ar daudzām

atmiņas. Atmiņas, kas izgaismo prātu, uz visiem laikiem atverot vai aizverot lādes... Kādreiz es dabūju VHS kasetes, un, tā arī neesot naudas, īres maksa šķīrās laikā un parāds pieauga, es reti kad gulēju, domājot par to, ko esmu parādā. Kasetes man krājās mēnešiem ilgi. 1993. gadā es sāku vēlēties savu naudu, un pēc uzaicinājuma nolēmu doties strādāt uz izklaides salonu. Tolaik man bija 15 gadi, un man jau bija liela autoritāte, jo es uzturēju kārtību telpā un aizliedzu ieiet personām, kas jaunākas par 16 gadiem. Tad es pirmo reizi saskāros ar hašišu, kas kļuva par manu turpmāko patēriņu turpmāko 17 gadu laikā. Šajā vidē es saskāros ar citām realitātēm, bet es noliedzu un vienmēr atteicos no heroīna un kokaīna lietošanas, liekot saprast, ka, ja es to darīju visu mūžu, tad tas nebija ar nolūku vai ar nolūku, vai arī es, iespējams, biju "zemūdens", bet es tos nekad nelietoju. Man bija neatbilstoša attieksme pret lietošanu, un es jau biju slavens "mākslinieks", būdams skolas gada noslēguma ballītes vadītājs 9. klases finālistiem 1993/1994. gadā.

Ģenerators, mīlestības ģenerators vai mīlestības ģenerators, kas baro šo nevirtuālo miesīgo iekāri un šo caurspīdīgo un slāpstošo skūpstīšanās emocionālo sasaisti, kas ir vitāli svarīga emocionālo un elektrisko saišu enerģiju attīstībai. Šis ģenerators baro ego un personības ar slēptām sejām ikdienas reprezentācijā, kā brokastu vai vakariņu uzņemšanā vai ūdens, kas baro ikdienas dzīves enerģiju. Bez maskām vai asarojošām domām mēs iederamies realitātē mīlestības enerģijā vai mīlestības elektrizējošajā un griezīgajā enerģijā, kas caurstrāvo un reprezentatīvos mīlestības un vientulības skatienus, ko cilvēks dzīvo, ko baro kabelis, kas nekad nav atvienots, neizstājama, bet patiesa enerģija, vienmēr! Vienmēr elektrizējoši skatieni, kas slāpst pēc vēlmes un

daži pacietība izgudroja monotonija dienas un slīpi sejas, kas pārstāv neko šajā elektriskajā vidē, tie ir vaļīgi pavedieni. Rāvieties iztēlē iedzimtā un nevaldāmā realitāšu dzinējspēkā, bet ar tūlītēja kontakta dvesmu. Neaizstājams kontakts ar motorisko dzīvi, motorisko, to realitāti, kas ir vienprātības par esamību un neesamību klātesoša, bet atsvešināta no citām realitātēm, gandrīz nemanāma apziņas vēlmei, bet tā ir tur! Tā ir tur vienmēr klātesoša tūlītējas iespējas nozīmē, tāpēc līdzekļi nevar būt ūdeņaini, ja ne slideni ģenerējošās mīlestības domās par līdzekļiem un pieejamajiem resursiem; tā kā ģenerējošajai mīlestībai tā vienmēr ir saistīta un meklē jebkādu citus līdzekļus, kas nav virtuāli un kontrolēti ar šo pašu būtības piekritēja, tad tā nevar atsvešināties no tās radītā prieka un vairojas tajās vienmēr klātesošajās dvēseles gabala sejās, ko tu vienmēr esi gribējis apslāpēt. Jo jūs nevarat atsvešināt nevienu gabalu, jo enerģija ir vienota un daudzšķautņaina savā apmierinājuma izjūtā, apmierinājuma, kas attīsta dažādas realitātes, jo mēs esam virtuāli un iedomāti, tikai citu klātbūtnē vai pašā spogulī mēs slēpjām jauno regulējošo enerģiju neitronu garā, kas ir šie īstie gaismas zvēri. Gaismas pūķi var iedegties, un šī strāva, kas ik dienas caur mums plūst un atdzīvina mūs, dod mums spēku un mirdzošu un staigājošu būtņu mīmiku, jā! Andantes, jo tajā var būt gaismas spēks vai slimās un atveseļojošās apspiestības spēks, kas stājas pretī duālistiskajai un nomācošajai realitātei. Neļaujieties šai negatīvo polu straumei, kas iespiežas zem apziņā un mazina negatīvi kritiskās personības dziļas sāpes, bet barojiet sevi ar ķīmisko un antiķīmisko ķēžu pozitīvismu un transcendentālo realitāti, kas baro gara

inovācijas un sasniegumi, sasniegumi, kas ir personiski un nepārnesami kā trakulīgu skrējienu barotāji, kas nesniedz nekādu baudu, bet kas ievieļ prātu domu viļņos un to pārraidē. Domas pārraide ir reāla un attīsta ķēdes, ko neviens nevar noliegt, un šīm ķēdēm ir strāva, kas izplatās bezlaika apspiestās sajūtu un baudu gaisā, jo mēs visi esam ārējo stimulu beta blokatori, bet kas pastiprina mūsu dzīves alkas. Tāpēc šie impulsi ietekmē mūsu spriestspēju un dažkārt notiek vai attīstās konflikti domās, taču tie var nest laimi, kas ar protonu uzbudinājumu mūs aizvedīs līdz ārējai realitātei. Zilā gaisma, ko atraisa spēcīgas emocijas zilā gaisma, kas šķērso tiltus un kāpnes un iefiltrējas jūtu varā, ko tā baro, attīstot šo garīgo potenciālu, kur tā ar saviem ultra jūtīgajiem stariem sveic daiļrunīgās draudzības caurspīdīguma skaistumu, kas ilgojas pēc kaut kā "zila", spēcīgāka, intensīvāka un attīsta mūsos zvaigznājus ar dziļiem jūtu un būt atsvešinātiem šajā Herca viļņā. Šis spēks iedarbojas uz slīpiem prātiem, kas ir zaudējuši dzīvu, tirkīza zilu, kas ietekmē dziļu un ilgstošu draudzību, tas sevī nes maģiskus neprāta un baudas mīļotāju starus ar retu un tonizējošu skaistumu. Krēslas intensitātes dzīslās tā attīsta un ar mokām un klusumu nodod sveicinošu un aizsargājošu enerģiju ļaunumiem un baudām, nē, tā nav maska, kas mūs maldina un atsauc uz abstraktām domām, tā drīzāk ir spēcīga un pastiprinoša reālas un iedomātas baudas gaisma, bet tā ietekmē un vienmēr ietekmē tos, kas tajā sevi nes un paliek bez ierobežojumiem iekšējai un ilgstošai draudzībai. Viņa iemīlas, un it kā tai ir atņemts saprāts, bet

Tā kalpo kā ēdiens emocijām, tā nāk un nes baudas un iekāres priekus, šī bauda ir kaloriska un ierauj visu šīs primārās krāsas uztraukuma trakumā, kas gulstas un rullē uzkrātās enerģijas, kas ar laiku iztukšojas, bet nepazūd tagadnē nākotnē, tas ir, tā vienmēr ir klātesoša, aizsargājoša, tā neļauj mums attīstīties spožas, nekontrolējamās baudas līmenī.

1994. gadā es sāku apgūt elektriķa amatu, un tad arī ieguvu iesauku, kā daži mani joprojām dēvē, par "faisku", jo sastapos ar triecienu par vaļēju vadu, un galu galā nebija elektrības. Es sāku iet ārā naktīs, un savā pirmajā braucienā uz aptumsuma diskotēku 1994. gadā es kļuvu par "kausu ķērāju". Joprojām atceros to dienu, kad pirms darba uzsākšanas man tika veikta alkohola pārbaude asinīs, un rezultāts bija virs 2,0 promiles. Tā nakts bija fantastiska, beigu beigās es diskotēkā saķēru visas pudeles, un viens no menedžeriem mani aiznesa mājās ar galvu, un tur viņš mani atstāja mājās, tas bija brīnišķīgi, tajā vasarā pēdējā aptumsuma gadā es kā bārmenis sasniedzu galu, taisot šotus un nakts vidū aizvietojot bārmeņus, kuri vairs nevarēja izturēt. Es aizbraucu no avankas un ieradās ovarā, 1994/95 mācību gadā iestājos 10. klasē José Macedo Fragateiro skolas sporta jomā, es vienmēr biju viens no sliktākajiem fizikultūrā un sportā, tas bija arī manas sliktās uzvedības dēļ, man pat bija medicīniskā izziņa, kurā peldēšanas laikā bija atsauce uz alerģisku reakciju pret hloru, bet ko es nezināju, tā bija peldēšana! Man bija futbola komanda, ko sauca par "les bufons" jeb pirkstgalvjiem, un man pat izdevās savākt viņiem līdzekļus estarēžas iepirkšanās zonā. Vidusskolā pirms globālajiem pārbaudījumiem es mēdzu veikt prakses, kurās "zemūdenes", alus maisījums un

kūkas kļuva par izsmieklu.

Kad bijām ceļā uz izlaidumu Albufeirā, es izgāju no lielveikala ar pilnu grozu alus, ko mēs aizvedām atpakaļ uz dzīvokli, kur piepildījām pamatni ar tukšām pudelēm. Savas draudzenes dzimšanas dienā furaduro es tik ļoti piedzēru, ka galu galā aizmiglu pie galda, pie kura tikko bija atnākusi zupa, un, kad mani pamodināja, es izmetu uz vakariņu galda. Tad mani aizveda mājās, un es gribēju palikt ballītē, nevis mājās. Kad man bija astoņpadsmit gadu, es noskatījos filmu "Transpotings", un man vienmēr šķita smieklīgi, ka vīrietis iegāja tualetē un ienāca mēslu jūrā. Es bieži runāju ar vecmāmiņu, un man patika runāt ar vecmāmiņu par to, kas no manis iznāca, proti, par mēslu. Futbola turnīrā kļuva par čempionu komandā, ko sauc par "tchetchenos", un turpināju progresēt. 1995/96. gadā es jau mācījos Žozē Mačedžo Fragateiro skolas 11. klasē, un man izdevās pāriet uz 12. klasi, taču ar matemātiku un fizikālo ķīmiju aiz muguras man tā arī neizdevās tikt galā. Es izlēcu no klases pa logu un atnācu pa durvīm, sakot, ka esmu aizgājusi uz tualeti. Pa to laiku skrēju un daudz sūdzējos par muskuli, ka vēlāk 1996./97. gadā man bija jāveic trūces operācija, nezturējis vienu gadu, gatavojos doties militārajā dienestā, un militārajā pārbaudē mani atzina par nederīgu, sūdzējos, ka nevaru skriet, jo sāp kājas.

kājas. Kopā ar draugiem viņš darīja tri-turbo, t. i.,
3 filtri. Es izprovocēju bulling situācijas, kas ietekmēja skolas
"aizmugures" grupu, kas bija tie, kurus es saucu eta. Es
veicināju 4 un 5 cilvēku tikšanās Ovara pilsētā pusdienas
laikā, īstus uzbrukumus sanākušo viesu vārda brīvībai, un
kopā ar savu labāko sabiedroto nuno mēs piespiedu kārtā
iesaistījām grupas sava veida šausmināšanās pasākumos. Es
pārrakstīšu šādu paziņojumu: "1997. gada jūlija, augusta un
septembra mēnešos viņš strādāja par uzraugu
pamatizglītības 1. cikla bērnu nodarbinātības programmā
"aktīvās brīvdienas". Santaremā pēc tam, kad biju teicis, ka
braucu uz izstādi, es devos pie dažiem draugiem, pat
izspārdījies un izkārņījies, izmetis bokserus pa logu.
Gaidīšana un viņš, viņš staigāja apkārt, gribēdams,
gribēdams, lēkādams, lēkādams un smēķēdams, viņš
staigāja, neejot uz galamērķi. Trauksme mainās ar vecumu,
lai gan cilvēks vienmēr dzīvo ļoti trauksmaini, kaut ko gaidot,
mēs vienmēr kaut ko gribam, viss mūsos neviļus iestājas
mūsu pašu gribas ceļā. Tajā gadā es sastādīju šādu vēlēšanu
priekšlikumu: ar lielu apņēmību un atbildības sajūtu mēs
kandidējam vidusskolas José Macedo Fragateiro skolēnu
asociācijas vēlēšanās. Mūsu mērķis ir veicināt kultūras un
atpūtas pasākumus, lai godam celtu šo skolu, kurai ir tik ļoti
nepieciešams sevi apliecināt gan iekšēji, gan ārēji. Lai
sasniegtu šo mērķi, mēs ierosinām: -

veicināt kultūras un sporta pasākumus visiem studentiem, proti, jauniešu nedēļu, futbola, basketbola un volejbola turnīrus (vīriešiem un sievietēm). Organizēt ikmēneša debates ar mērķi apmācīt un informēt skolēnus par sabiedrības problēmām - veicināt skolas avīzes izveidi - biedru apmācība - galda futbola biljarda iegāde - jauniešu nedēļas organizēšana ar dažādām aktivitātēm - nodibināt kontaktus ar "medijiem", lai popularizētu mūsu skolas darbību un jo īpaši skolēnu asociācijas iniciatīvas. "Kampaņas" laikā es izdalīju skolēniem prezervatīvus un uzturēju kontaktus ar veselības centru saistībā ar debatēm, kas bija plānotas, bet nenotika, jo veselības centrs vēlējās, lai skolēniem tiktu liegtas mācību stundas, lai tās apmeklētu. Zem kampaņas saukļa "mēs atdodam savu seju par jums!", "sekojiet mūsu soļiem" un pat "atskaņojiet mūsu mūziku", ar sociālistiskās partijas plakātiem, kas atbalstīja šo kampaņu, darot pieejamu štābu, viņi gribēja pretī partneri, t. i., kaujinieku partijai, tika izplatītas kaujinieku kartes, bet šo mūsu apvienības politisko spēku neuzvarēja pat viens kaujinieks. Runājot par citiem projektiem, izpildpadome nopirka galda futbola biljardu un paturēja pusi no 20 escudo, ko maksāja katra spēle. Inaugurācijas dienā, citēju: pēc vēlēšanām, kas notika 1998. gada 14. janvārī no plkst. 10 līdz 20. Piedalījās divi saraksti, a un b, kuru pārstāvji ir iekļauti kandidātu kartotēkā, un minētais akts notika normālā kārtībā. Pēc vēlēšanu iecirkņu slēgšanas, kuros piedalījās 740

studentiem, tika saskaitītas balsis. Rezultāti bija šādi: desmit tukšas balsis - piecpadsmit nulles balsis - pieci simti septiņas balsis par a sarakstu - divi simti astoņas balsis par b sarakstu. Saskaņā ar balsu skaitu pirmajā balsošanas kārtā absolūts uzvarētājs bija a saraksts. Pēc šīs prezentācijas nav pozitīva bilances. Jāatzīmē arī, ka iepriekšējās apvienības mantojumā bija rakstāmgalds, metāla skapis, krēsls, taburete un divi šaha komplekti (nepilnīgi). Dažas dienas pēc kampaņas skolā izplatījās anonīma apsūdzība, kurā mani iesauca par karali lauvu un al Kaponi, jo dažkārt klasē izlikos par šiem tēliem, lietas sarežģījās no manas puses, jo skolas padome mani uzskatīja arī par hašiša patērētāju, un, pēc skolas psihologa domām, es esmu bijis šo lietu organizators. Psp Ovar 1998. gada beigās uzsāka izmeklēšanu, un policijā notika izmeklēšana. Es tikko biju izsmēķējis džontu, kad ieradās policijas iecirknī. es noliedzu, ka smēķēju un ka biju to pamēģinājis un man tas nepatika. Tajā gadā par balli ir aizdomas un apsūdzības par to vakariņu neapmaksāšanu, amorāla lieta, jo tā tika apmaksāta nākamajās dienās ar mana toreizējā labākā drauga pirmo darbu, sarakstu, kas skrēja gadā.

pēc bija bail, ka mēs neesam samaksājuši par vakariņām, kas tika darīts, baumas. Janvārī 98 Es esmu uzaicināts uz nedēļu izglītības, atnesa atmiņas par viņa exa. Jorge Sampaio prezidents republikas, kas liktenis foto ar šādu veltījumu "grupai Aveiro, jo īpaši A.E. Skolas José macedo fragateiro, ar draudzīgu apskāvienu" nedēļā izglītības 24 janvāris 1998 - prezidentūras republikas, man bija pusdienas stāvēt muzejā elektrības, kur es apsveicu kungs prezidents. Tajā pašā gadā man radās iespēja strādāt diskotēkā a pildrinha furadouro, tur kā bārmenis es izklaidēju klientus ar pudelēm un žonglēšanas trikiem, kas man atgādina filmu "kokteilis" bija nakts, kad es apsaitēju sevi un man bija sajūta, ka diskotēka ir nodegusi, ticot tam pat pēc pamošanās, kad es, ieraugot sevi visu izķepušu, izmetu savas biksītes pa logu, tās nokrīt uz kafejnīcas saulesarga, pēc dažām dienām manas draudzenes mamma atdod tīras biksītes, sakot, ka varbūt tās bija nokritušas no augšas. Es bieži kopā ar savu partneri izdzēru divas pudeles zelta streika un absintu. Tad kādā ballītē es apkalpoja klientu priekšnieka priekšā un sāku pildīt glāzes, izlejot šķidrumu pa visu galdu, un mani nekavējoties atlaida. Viens no vadītājiem bija kopā ar klientu, un es viņiem pasniedzu divus šotus, visu izlejot, un viņš man vienkārši teica: ejiet prom no turienes! Biju sava brāļa labākā drauga kāzās, vannas istabā smēķēju zāli un tik ļoti piedzēruies, ka uz galda uzliku kurpi un rīkojos kā ar mobilo telefonu. Naktī vienmēr kopā ar glāzēm un hašišu, ko patērēju, es mēdzu rakstīt Einšteina formulu skolas vākos 1998-1999 monho bārs - bārmenis šeit es biju daži

mēneši porciju glāzēm. Es pabeidzu 2. perioda noslēguma ballīti, kā parasti konkurentu diskotēka Fénix metia 900 cilvēki, pirmajā monho ballītē es sasniedzu 700 cilvēki pret gandrīz 200 cilvēkiem, kas palika konkurentu ballītē, tas bija panākums. Pēc ballītes es aizvedu visus apvienības elementus uz vakariņām, samaksājot monho īpašniekam par vakariņām un nedodot viņam vairāk naudas par ballīti. Tajā gadā es sāku atlaides kā darbinieks philips, rūpnīcas strādnieks, kur nostrādāju divus mēnešus ar gandrīz divu nedēļu prombūtni. Tajā laikā es dabūju darbu uniteca/quimigal. Biju bārmenis/izklaidētājs ar saviem žonglēšanas trikiem diskotēkā dacasca, un tieši šeit es patērēju savu pirmo "gumiju" es to pārlauzu uz pusēm un paņēmu dažādās dienās pusītes šķita, ka nekas, ko es darīju, nebija ķermeņa ātrumā, piemēram, pārlapoju visu žurnālu un neko nelasīju, vai atnāku mājās un ieslēdzu mūziku un nespēju turēties līdz. Tā bija pirmā un vienīgā pieredze ar šīm vielām. Dacaskas diskotēkā sabiedrisko attiecību speciālists un apsargs, kad viņi mani paņēma kārtējai darba dienai, pastāstīja, ka iepriekšējā dienā ar pudelēm un savu žonglēšanas priekšnesumu es trāpīju kādai klientei pa galvu un viņa nokļuva slimnīcā. Trīs stundu kavēšanās dēļ, kad es biju kopā ar draudzeni, es ierados tur, un mani nomainīja dzērienu ķērājs un uz vietas atlaida. Estarrejā tika atvērts jauns bārs, kurā es 1998./99. gadā strādāju par bārmeni/bāra varoni, vienā no tām naktīm es aizdodu grāmatu par "durvīm", un "amerikānis" nomira, viņu un manu grāmatu notrieca vilciens. Es pat iemaksāju 100 dolārus, lai varētu izņemt 1000 dolārus... 2 gadus strādāju par durvju pārdevēju, un līdz viņi sadedzināja durvis.

durvis ar motocikla benzīnu, bet es nekad nevienu neprovocēju un ar nevienu neiesaistījos. Es organizēju réveillon 1998/1999 pie varoņiem bāra organizācijas faiska & draugi Es aicinu visus savus draugus uz Jaungada vakaru. Es sūtu visus bāra klientus aiziet pirms pusnakts, kad tiek slēgts bārs un Jaungada nakts. Dodos uz rocks bāru ovar, kur mani uzbrūk par cita pasākuma reklamēšanu iestādes iekšpusē, iesniedzu sūdzību policijai, un viņi dodas uz bāru, kur viņiem stāsta, ka es iekšā laužu pelnu traukus, tīri meli. Es pat vērsos pie prokurora, bet process netika turpināts liecinieku trūkuma dēļ. Jaungada naktī 98/99 - bāra varoņi av. Visconde de Salreu Estarreja es sastādīju programmu, kurā: 12 zvani vienā naktī [un dienā] ...d.j. par kontroli rezidents sergius viesis d.j. Vitinho un incognito. Pa vidu ballītei un lai mājās saģērbtos ballītei un ierastos mani draugi, es izdzinu visus klientus no bāra, kurā biju durminieks tajā gada nogales naktī. Savās domās apšaubīju alfabēta secību un domāju, ka ab vai abba bija tālu priekšā, domāju, ka starp vīriešiem radītu drošības sistēmu, piemēram, mirkšķinot vai pieskaroties un sajūtot otru, un visi paātrināti ieskatītos, kas noticis vai cieš, un palīdzētu. Es skatos televīziju un domāju, ka zemsvītras piezīmēs ir vēstījumi manam prātam. Es skatos f.t.v. kanālu un domāju, ka tajā dienā es saņēmu Nobela prēmiju. Reiz es domāju, ka ēdu cilvēka orgānus, un tajā dienā tas bija pārtikas veikals pa kilogramam Es domāju, ka uz ielas saplēstie stikli ir dimanti, es skatījos filmu snatch / porcos e diamantes kinoteātrī Aveiro, kad domāju, ka esmu aktieris filmā, es sāku novilkt kurpes un ieiet un iziet no kinoteātra, tā bija mana filma. Estarrejā es bēgu no tās augstākās brīvības aktā uz upes tuvumu un...

Es domāju par kāpšanu pa kokiem, es ielieku upē pusi ķermeņa un domāju, ka esmu ģēnijs un ka mani vēro republikas prezidenta kungs, man ir kontakti ar govīm, kas ganās ganībās, un es mēģinu tām nodot savas domas. Es domāju, ka tās man nozog manas idejas un ka tās grib man nodarīt ļaunumu, es sāku sajūst dīvainas lietas, izolēties, es mēdzu darīt tādas lietas kā griezt visu istabu, lasīt psiholoģijas grāmatas, lai mēģinātu saprast, kas ar mani notiek, man sākās delīrijas, vajāšanas mānijas vai ka mani novēro un kontrolē vai nu televīzija, vai dienas laikraksti, Man pat šķita, ka tēvs gatavojas nopirkt man bāru un ka viņš ir vislielākais pasaulē, viņš darīja tikai dīvainas lietas, liekot maniem vecākiem nopietni satraukties, šajā vispārējā apjukumā kāds izsauca GNR un ugunsdzēsējus, kuri mani vēl nogādāja slimnīcā, no kuras es bēgu dreifēdams stundām ilgi, līdz mani atrada GNR karavīri, kuri man pastāstīja: "Esmu nogādāts Aveiro slimnīcā, vēlāk Koimbras psihiatriskās neatliekamās palīdzības nodaļā. Ugunsdzēsēji aizved pie nestuvēm piesiets, pēc sarunas domāju, ka saņēmu injekciju, un pēc sarunas ar psihiatrijas vadītāju dodos pie meitenēm, bet saņemu tikai injekciju... Kad pamostos, atrodos psihiatriskās nodaļas istabā! Es aizbēgu, paņēmu taksometru un aizbraucu no Koimbras uz Estarēju, kur taksometra vadītājam teicu, lai pagaida, un devos brīdināt mammu... Nākamajā dienā mani aizveda iedzert psihiatru atsūtīto tableti, nezinot, ka tas bija ar nolūku, lai es justos slikti, lūdzot aizvest mani uz slimnīcu, es vairāk nekā 20 dienas uzturējos fiziskās ierobežošanas režīmā, t. i., piesiets ar jostu pie gultas! Estarrejā starpmājas sagaidīšana šķita kā uzaicinājums ieiet kaimiņu mājā, es pat iegāju dārzā, domādams, ka esmu

Viņi pat iesniedza sūdzību, bet pēc tam GNR paziņoja, ka patiešām mani meklē, un aizveda uz slimnīcu. Saskaņā ar hospitalizācijas biļetenu - psihiatrijas dienests - pacients šajā slimnīcā tika uzņemts 1999-01-03 un izrakstīts 1999-02-15 - normāla saslimšana. Koimbras slimnīcā viņš saņēma pirmo superinteresanta numuru, kurā bija vīrietis, kas apgriezis papīrus, un bija vārds dzirksteles. Piedalījās nūjošanas turnīrā, kas notika psihiatriskajā dienestā - vīriešu huc 1999. gada 11. februārī Koimbrā pie manis pienāca psihiatrijas vadītājs, kurš ar mani smēķēja un iebēra pelnus plastmasas glāzītē un maldināja mani, sakot, ka es būšu veiksmīgs, man būs sievietes un ceļojumi, kad beigās pienāca medmāsa un es domāju sev, ka jūs mani aizvedīsiet uz kādu ballīti ftv un tas būs tikai sekss, kad beigās tā bija injekcija, ko es iedzēru nākamajā dienā, kad pamodos, es atrados istabā no nezin kur, es atstāju slimnīcas robežas, dodoties garāmbraucošo mašīnu un izgaismoto māju virzienā vai tur, kur bija kustība, domājot, ka ar mani sazinās policija, galu galā mani atpakaļ aizveda kāds kungs, kurš brauca garām un ieraudzīja mani pidžamā, es lūdzu viņus mani atbrīvot un dot man parakstīt atbildības termiņu, ko ignorēja viss medicīnas personāls, lai gan es biju pilngadīga. Iznākšana no turienes bija kā zemestrīce manā sociālajā dzīvē, es kļuvi trausls turpmākajiem gadiem, man bija pat tādas bailes kā: iet uz kafejnīcu, baidoties, ka krūzīte nokritīs un cilvēki komentēs manu vārdu.

1999. gadā es kā trešais ierēdnis izplatīju pasta sūtījumus un ierakstītas vēstules, tajā laikā es balināju matus, es izplatīju pasta sūtījumus ar automašīnu bez vēstules, rūpnīcas perimetrā, kur es strādāju.

braucot ar ātrumu 30 km/h, es gribēju pirmo reizi sajost, kā automašīnai pat negadījumā salauž bamperi, un man tas patiešām bija jāpamato.

Es negulēju, jo es negribu gulēt Es gribu dzīvot Šeit ir šķērslis, kas neļauj man gulēt Es stājos tam pretī ar bezmiegu.

Es iestājos externato luís de camões, pieprasīju ekvivalenci portugāļu valodā 11 vērtībās un atkārtāju kursu kapitalizējamās vidējās izglītības vienībās. Deklarācija ipj, strādāju par informācijas animatoru, kā stipendiāts no 1999. gada 01. marta līdz 2000. gada 05. februārim devos uz skolām, lai reklamētu veselīgu uzvedību jauniešiem. Es sāku internetā skatīties pornogrāfiju un kontaktēties ar tērzētavām. "pildot savus pienākumus, viņš parādīja, ka ir ieinteresēts un dinamisks, savus uzdevumus veica pareizi, proti, apkalpoja lietotājus, izplatīja jauniešus interesējošu informāciju, atjaunināja informācijas nesējus un sazinājās ar Portugāles Jaunatnes institūtu", Aveiro, 2000. gada 09. marts. Pēdējās dienās es viens pats devos uz Tenerifi es sāku domāt par sava mūža sievieti un uzrakstu 3 pastkartes ar vārdu raquel Mamede - Bombarral Portugāle un pēc dažām dienām saņemu no viņas telefona zvanu albufeirā es simulēju sliktu garastāvokli kopā ar tā laika draudzeni es dodos uz dzīvokli, lai būtu kopā ar raquel, un pēc dažām stundām es atrodos pie bijušās. Es esmu naktsklubā, kur mans draugs lēkā no viena balkona uz otru, brīdinot mani par bijušo. Pēc dažiem mirkļiem viņa arī lēkāja un nāca man pretī Es aizbēgu uz dzīvokļa dzīvojamo istabu un paslēpos zem manas tolaik labākās draudzenes palagiem, un viņa jautāja, kur ir Filips, un es izkāpu no palagiem un

Es teicu, ka esmu šeit, viņa aizbēga no dzīvokļa, es viņu vajāju pa ielām un pat paklupināju, lai viņu nomierinātu, bet viņa palika uz grīdas. Es ieguvu atkārtotas vidējās izglītības diplomu 1999/2000 ar gala klasifikāciju 16 no 20 - ovar 2000. gada 11. decembrī es kārtoju eksāmenu starpdisciplinārā zonā, pa vidu izgāju un noslēdzu ārā, tad es to nodevu citam skolotājam, pēc divām dienām es aizgāju pie viņa uz kabinetu, atvainojoties par godīguma trūkumu, skolotājs kārtoja vēl vienu eksāmenu un piešķīra atzīmi 20, maksimālais vērtējums, ko izmantoja skolotājs, bija 16 no 20. Portugāļu valodā es saņēmu 11 balles, angļu valodā - 15, franču valodā - 15, starpdisciplinārā jomā - 17, filozofijā - 18 un informātikā - 18, eksāmenos es krāpu, tādējādi saņemot apstiprinājumu kursā. Studiju laikā strādāju viesnīcā "meia-lua", biju darbinieks, ar profesionālo kategoriju "2. kursa uzņemšanas praktikants" no 2000. gada 8. februāra līdz 2000. gada 31. maijam "ieguvu zināšanas šajā viesnīcā uzņemšanas/recepcijas un bāra nodaļās. Visā šajā periodā viņš demonstrēja lielu spēju mācīties, neparastu centību, kā arī atbildības sajūtu. Mēs augstu vērtējam viņa pieejamību un viņa attiecības ar mums visiem. Ovar 28/07/00. šeit es gulēju viesnīcas numuros, rīkoju ballītes bārā un devos uz baseinu atbildīgo prombūtnes laikā. Man bija disciplinārprocess par uzbrukumu kolēģim no bāra, jo viņš lika man justies mazvērtīgam, jo zināja, ka es biju hospitalizēts psihiatrijā. Tad es devos uz Lisabonu un dabūju darbu par bāra viesmīli kafejnīcā tirdzniecības centrā imaviz. tas bija 2000. gads, un es mēdzu iet uz diskotēku tirdzniecības centrā, kur es dejoju līdz vēlai stundai, iedomājoties sevi par tolaik labāko dejojāju.

pie Sheraton viesnīcas, šī pudele bija mana otrā pieredze ar ķīmiskām vielām, bet es nekad mūžā to vairs nedarīju un nemeklēju. 2001. gadā es piedalījos Estarreas personāla karnevālā - entrudo vai nekas! Entrudo vai nekas! deklarācija ovaras pilsētas dome - kultūras, bibliotēkas un vēsturiskā mantojuma nodaļa. Deklarēju, ka pildīju administratīvā asistenta funkcijas, līguma uz noteiktu laiku režīmā, no 2001. gada 06. augusta līdz 2002. gada 30. maijam, ovaras pašvaldības bibliotēkas un muzeja jūlio dinis - ovaras mājas sabiedrības apkalpošanas dienestos, "ko darīju ar lielu atbildības sajūtu un neatlaidību", tajā bija bibliotēkas dokumenti, un es liku pazust "nozaudēto lietu" reģistram 2001. gadā - GNR slimnīca leiria starp leiria un kauju ir notikusi kāda kravas automašīnas šoferā, kas traucēja satiksmei, denonsēšana pa radio, uz vietu izsauc bt pēc tam, kad viņi aizvilka mašīnu, viņi saka, ka nav soda naudas, izsauc papildspēkus un aizved mani saslēgtu rokudzelžos uz leiria slimnīcu. Caldas da rainha man šķita, ka redzu snaiperus un cilvēkus, kas skatās no logiem. 2000. gada 26.11. līdz 07.12., infante d. Pedro slimnīcā 2001. gadā - es saņemu bez vadītāja apliecības no dgv es atgriežos mājās ar transportlīdzekli, bet jau bez vadītāja apliecības un nekad vairs nevadīšu es saņemu vēstuli no tiesas, kurā mani soda ar naudas sodu par ļoti smagu pārkāpumu (bez minimuma) 30 dienu kasācijas termiņš, es nogādāju apliecību dgv, kas to patur un saka, lai ņem citus, jo šis likums par to, ka es esmu autovadītājs mazāk nekā 2 gadus. Es pat apgāzu savu istabu otrādi un domāju, ka mani filmē kameras un ka mani novēro spiegi. Leiria es domāju, ka Interpols strādāja ar mani, vienreiz es ieliku 5,01 centu. Reiz es ieliku 5,01 centu benzīna un samaksāju 5 eiro, domādams, ka esmu atklājis laimesta formulu un kļuvis par miljonāru. Tajos laikos es domāju, ka zem mašīnas man ir krievu spiegi.

Es domāju, ka esmu burvis un ka es kontrolēju automašīnu ar savu prātu un smadzenēm, kas pielīmētas pie automašīnas mašīnas pastāvīgā rotācijā, kas liek man riskēt ceļa vidū apakšbiksēs ar lecošu bumbu, kas man sagādāja piedzīvojumu, ka bumba tika palaista Caldas da Rainha un trāpīja uz zemes tiesas priekšā un pacēlās uz tās jumta. Mani nopratina GNR brigādes b5 komanda uzskata, ka Koimbras un Aveiro reģionos man sāk rasties idejas par vajāšanu un ieliek avīzes automašīnā, kas tiek vilkta ar bt rīkojumu leiria. Deklarācija liscont - konteineru operatori, darbinieks ar praktizējoša darbinieka kategoriju administratīvajā jomā. Uz brīdi es gulēju tualetē liscont, man bija 2 mēneši bez hašiša smēķēšanas, un, kad es atgriezos, man sāpēja galva un problēmas sākās ar agru iziešanu liscont dziļa mīlestība, ciestā mīlestība bija jūtama arī aizmirsta dziļi dziļi pa pusei zaudēta nožēloju un dzīvoju. Es ceļoju zem mākoņiem es lidoju zem debesīm es biju uz planētām pie Marsa un pie Jupitera pie Marsa es nolēmu tevi mīlēt un pie Jupitera es tevi gribēju un te ir mana būtne, lidojot no spalvas uz planētu tur bija spēks, tur bija enerģija, prieks bija kaut kas, kas pārraidīja mīlestību zieda veidā. Tajā bija saules spēks, tā kustējās kā saulespuķe, tai bija sava griba nemitīgi meklēt kaut ko karstu, tā bija sapnis, iekarošana, mērķis, viss ar kaislību, bez dimensijas, tā bija grandioza, apbrīnojama, īsi sakot, ļoti mīloša. Es paskatījos pa logu, pamanīju horizontu, pārlaidu acis pāri kalnam, paskatījos uz priekšu, ieraudzīju tavu zvaigzni, tā mirdzēja, mirdzēja, pacēlu acis, ieraudzīju mēnesi, tas bija mans un tavs, tā bija ainava, ceļojums, es redzēju tevi ceļojam pāri zemei un zem jūras, es tevi pavadīju, mēs ceļojām, mēs iekarojām viens otru pāri zemei un zem jūras tā bija tikai mēness gaisma. Man pietrūka tevis, es tevi gribēju, vēlējos, vēlējos, mīlēju, domāju, jutu. Man pietrūkst tevis, un es vēlos tevi iegūt.

Šeit, vēloties tevi satikt, mīlot tevi, vienmēr domājot par tevi un sajūtot tavu klātbūtni, ilgojoties tevis un esot bez tevis, domājot, gribot, jūtot un mīlot tevi, neredzot tevi, vēloties tevi ar piecām maņām: redzi, kas tevi redz, tev nepastāvot, smaržu, tev nesmirdot, dzirdi, tev neradot troksni, garšu, tev negaršojot, un pieskārienu, tev nepieskaroties. Atmiņas, ka tevis dēļ es cietu, jutu, mīlēju, mīlēju, dzīvoju, nekad nemīlēju citu, ko skūpstīju, tevī, redzēju, tevī ieeju, ir mīlestība, ko es vienmēr atcerēšos. 30 maijs 2003 laulība mīlestība mar filipe moura 02 jūnijs. Lisabona - Madride Havana Madride 09 jun. Lisabona 2003. gada 10. jūnijs Es dodos uz Kubu un Havanā nopērku 100 dolāru marihuānas, kas patiesībā ir sūdi. Pirms pievienošanās es biju 4 mēnešus nesmēķējis džontu, tad es smēķēju un man sāpēja galva, tas bija sākums intrigām ar priekšnieku, un beigās es paņēmu slimības lapu un devos meklēt darbu. Mākslas fakultātē es gulēju klasēs un smēķēju džintas. Câmara Municipal de Lisboa bibliotēca orlando ribeiro biedēja kontakts ar jaunākajiem, man radās fobija nodarboties ar viņiem. Pēc tam, kad vēlējos noskaidrot dažas neskaidrības ar augstākstāvošo tehniķi, saku, ka dodu atlūgumu un ņemu slimības lapu - nosūtīju vēstuli Isel prezidentam ar faktu izklāstu, proti, neļauj ieiet tualetēs un atstāt sieru tosterī, aizgāju... Savu neapmierinātību ar gandarījumu uzrakstīju uz pastkartes no ctt un nosūtīju sev, lai saņemtu. Es nosūtīju vēstuli republikas prezidentam, kurā sniedzu atskaiti par saviem pēdējiem 8 gadiem. Bezdarbs, sazinos ar sociālo apdrošināšanu pilsoņu veikalā Lisabonā, kas man saka, ka man nepienākas bezdarbnieka pabalsts, lai gan patiesībā man tas bija, strīdos ar sievu un tēti un braucu ar vilcienu uz faro ar domu, ka varētu noķert lidmašīnu uz luksemburgu.

sarunāties ar Eiropas savienībā strādājošo durāo barrozu, lai viņš man dotu darbu. Kulminēt tikai vēl viens mirklis, mirklis, kas nāk no šīs jūsu domas, droši vien mēs visi eksistējam ne tikai kā tikumisks tēls, bet kā izskata vai stāvokļa funkcija prāts nemirst brīdī, kad beidzas visa fiziskā eksistence un pēkšņi viss iznīkst, vai arī tas varētu kulminēt.

Es dzirdēju pavēles balsis, kas man lika izdarīt pašnāvību, mirkli pirms tam es biju pateicis sievai, ka esmu "hakeris", ka man ir profesija, es uzrakstīju papīru, kurā rakstīju, ka vienmēr esmu viņus mīlējis, es devos uz mini tirgu, lai nopirktu divas pudeles rūgto mandeļu un izdzēru to visu kopā ar vairākām tabletēm. Kad sieva ienāca un ieraudzīja, ka mani tā situācija aprij, viņa izsauca inem, un drīz pēc tam ieradās ugunsdzēsēji, kuri man iedeva olīveļļu, un, kad es pamodos, es ar autiņbiksīti nokļuvu slimnīcā. Pēc dažām dienām pastāstīju kaimiņiem, ka tā bijusi mijiedarbība ar narkotikām, un viņi man pat pastāstīja, ka netālu esošā kafejnīcā, vai tā nav bijusi viena no kafijām, ko es dzēru 02/2007 1. pašnāvības mēģinājums.

Ja mana dvēsele iztvaicētos manī, nekas cits nepaliktu, kā vien noslēpumaini gruveši, sveši fantāzijai. No radušās subversijas plūst vēl viena, īpaša mirkļa bezdarbība. Prombūtne, ja es pieskartos un ieraudzītu tavu pasauli, būtu netīra, bez mēma jūtīguma pieskāriena, vismaz ticības kādam, pārspēj manu realitāti. Manas vienkāršās skumjas ir kā visa laime, kas sasniedzama kā nerasniedzama. Ar maģiju, bez ironijas par vienā dienā es tev saku, pieskaries un sajūti mani, kā tu uz mani skaties, un tu ieraudzīsi, kas es neesmu un ko es jutu nekad tik daudz ciešanu, neko vairāk negribēdams, mirstot par tevi caur mani par tevi es rakstīju tik daudz es cietu un nekad nemiru un

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Es tevi nekad neesmu paņēmis prom, turklāt tevī es teikšu, ka tu cietīsi, jo es tevi nekad neesmu atstājis un zini, ka es tevi mīlēju un vienmēr mīlēšu. Viņš tiek ārstēts Kari un Kabrāla slimnīcā, kur atradās "komā", un šķiet nomodā un redz sevi tikai autiņbiksītēs, es neatceros sarunu ar psihiatru, kurš tomēr dod man rīkojumu par viņa atbrīvošanu pēc piekrišanas veidlapas parakstīšanas. - Man ienāca prātā doma mest dzīvniekus no stāvu logiem un radās domas iznīcināt vai nogalināt cilvēkus neticami traucējumi es jutu griezumus ķermenī un brūces ļoti traucējoši prāta stāvokļi un emocionāli satraukta vēlme, es lūdzu, dodiet man skūpstu kā tie, ko jūs zināt? Dodiet man slēptus skūpstus, tādus, kādus mēs viens no otra nozagām, kad vēlme pieauga dodiet man skūpstu, maigu, tādu, kā, jūs zināt. maigs, tev mīļš. Es tev skūpstu no sevis. Ar visu cieņu, ļauj, lai tu un es! Ko tu domā par mani un es par tevi? Es esmu tev pateicīgs, ka esi mani izlasījis, varbūt sapratis! Pārejot apsvērumu daļu, ja jau esat mani izlasījis, viņi jau ir atņēmuši jūsu elažōes vismaz daiļrunīgu dāvanu, kas izvēsta likumīgajā stundā jau gailis vai spēle gailis šeit briesmīgs jautājums!? Pārdomas uz komunikatīvo ekstāzi saprotamu minimālu un vienkāršu atbalss klusuma, kas mūs aizkustina aktus ir sāpju vārdi pat vienkāršā dedzības noraidījuma. Fiziski nepārvarams šķērslis, bet ne ar gaišas būtnes hormonālo un garīgo ķīmiju. Debesu ķermeņi iebrūk mūs pilnīgas mīlestības uzplaukumam. Mīlestības āboliņa meklējumos, jo bagātību veido daudzšķautņainu būtņu sapratne un vienmēr ar kaut ko papildinām šo skatupunktu. Vēl viens papildinājums, vēl viens palielinājums, šī vēlme pēc līdzjūtības un maiguma, kas trimdina mūs uz pašcieņu.

pārstāvis sociālajās aprindās. Raugoties no vienotā un nedalāmā "es" perspektīvas, neviena griba nav atsvešināta, lai cik daudz gribas rastos šajā lokā. Tas zelta aplis, labticības, uzticības un cieņas alianse, kas vispirms ir pienākums pret, neeksistē. Mēs esam tīri un mežonīgi savā rīcībā, un nekas nav savtīgāks par "es", kas tikai tāpēc, ka tāds ir, vienmēr iebrūk otram ar savu viedokli. Kad prātu uzkurina vienkārša ideju konfrontācija, mums ir jāvērsas pie veselā saprāta. Kad mums vajadzētu piekāpties vai iejaukties savam "es" ar otru. Nav nekā banālāka par to, ka noraidīt to, ko nevēlamies, ir vienkārši. Mīlēt un mīlēt nozīmē sajūst otru, nevis mani. Konstruktīva attieksme pret saikni starp mums būtni. Iespiesti instinktīvā uzvedībā, mēs domājam tikai par sevi, tad par mani un, starp citu, atkal par mani. Konflikti, jo cilvēks ir "es", kas pārveidots "es", un cilvēks nekad nav īsti pārliecināts, cik daudz "es" viņam ir jāiztur, pirms ļauties otram. Tā ir sava veida nāksana pie mums, kas vienmēr atveras. Vērojiet, ar kādu "es" jūs maskējat sevi un kāds ir jūsu egoisma līmenis. Nu, "es" bruņas kādu dienu tiks tik ļoti salauztas ar "tu", kas eksistē un kas ir "es" plus "es", ka tās salauzīs bruņas. Mīlestība: mīlestība uzvar visu. 2007. gada augusts šķiršanās... Dzirkestošā gaisma - tā krīt un izplūst, atšķaidās un izplešas nepārvaramas vēlmes sazarojumos, jo tā ir ilūzija kā visi izskats, kas pēc tam sabrūk, saskaroties ar ārējo realitāti. Apveltīta ar ļaunprātību un viltus sporādiskām neprāta epizodēm dzirkestošas iekāres kā mīlestība, kas izplešas un piesārņo, okupē visas domas un ļauj sev valdīt un dominēt, tā ir atdzīvinošas enerģijas apmaiņa, tur ir gaišais saturs. Apgaismotas debesis, nekas nav spēcīgāks par vēlmi sasniegt izgaismotu debesu perfektu līdzsvaru, jo tās ir zvaigznes, kas dod dzīvību un virza domas

idejas vai faktus, no vēlmes līdz konkrētajam, nekas skaistāks par zvaigžņu enerģijas izgaismotajām debesīm, kas prasa pastāvīgu mijiedarbību starp zvaigznēm, un zvaigžņu spēks ir unikāls. Mani biedē tas, kā enerģijas izplēn nedegošos dūmos, tā negribas interpretēt kosmisko realitāti. Mani sarūgtina, kad vitalitāti nomāc pielāgošanās, un jūtu kristalizācija, bez šaubām, ir politikorektuma maska. Ak, dvēsele, pārvērt sevi par maģiju un lidot pāri prātiem, kuros nav impulsīvas strāvas par faktu patiesību un nemitīgu lietu mutāciju, pārmaiņas ir posmi un cikli, caur kuriem visi iet un attīstās, bet nekad pa baiļu un jūtu ciešanu ceļu. Atbrīvojiet sevi un paplašinieties, un pāri visam ciest dzīves mutāciju, tās pārmaiņas, kas mūs virza. Dzīves gaisma, iegremdē neprāta kaislības. Kāpēc? Instinktīvi mīlam un gribam būt mīlēti, kaislības un vilšanās brūgē ceļu dažādām ilūzijām. Aplauzts un apmānīts es koncentrējos un koncentrējos uz visu patiesas mīlēšanas metodiku, tas caurdur jebkuru maldīgumu. Kaili būšanas mīlēti darbības laukā mēs saskaramies ar patieso būtības identitāti, tāpēc būšana mīlēti prasa no mums dziļu apziņu, kāpēc mēs esam mīlēti, un tomēr ir nepieciešama dihotomija - labprātīgi atdot un arī mīlēt, šajā dialektikā tiek pieņemts, ka $1+1=1$, lai gan loģiski neviens neko nevar baudīt. Tātad loģiski $1+1=2$, pareizi, bet rīcība nebūs produktīva, ja rezultāts nebūs attieksmju un vērtību un uzvedības kopumā tehniskā sasaiste, tātad tad ir viena pozīcija mīlestības dzīves vidū. Saprasts un vai šī patiesība būs vienīgais baudas avots, vai individuālistiskā būtne vēlas citu rīcību, rīcību saprot kā patiesu brīvību. Nu, es neesmu piedzīvojis

Es negribu būt pilnīgi pārlicināts, tāpēc laiku pa laikam iedomājos, ka esmu ēzelis, un mūsdienās grūti ir ēzeļi, bet ir mākslīgi ēzeļi, kas maldina tos, kuri patiesi sevi nostāda šajā lomā, secinājumus izdariet paši. Es te neesmu tāpēc, lai to darītu, patiesībā es baidos no trakulībām un attieksmēm, ko nenodarbojos, jo traks cilvēks ir traks tikai noteiktos apstākļos un tad, kad to novērtē citi, kas bieži vien ir atkarīgs no "ieraduma". Nedaudz atkāpjoties no šīs argumentācijas, es gribu teikt, ka esmu traks, es pieņemu, ka man ir patika vairāki cilvēki, un tāpēc mēs nekad neesam piepildīti, mēs gribam vairāk mīlestības un vēl un vēl, kāpēc tik daudz mīlas ambīciju, kā es to esmu izteicis. Es ņemu to atpakaļ, sakot sekojošo, mēs visi esam brīvi mīlestībā izdarīt trakas lietas, mēs esam neaizsargāti un bieži vien manipulējam. Mēs gribam ticēt, ka tā ir taisnība, ka mēs mīlam, kāpēc, jo esam mīlēti, šī sajūta, kas atmodina pieķeršanos un iedarbina dzīves gudrību.

11/2007 2. pašnāvības mēģinājums ar tabletēm, eskalācija karija un Cabral slimnīcā, tiklīdz es ieeju lazarētē, man tuvojas medmāsas "Tātad jūs mēģināt nogalināt sevi šajā stundā ar benzodiazepīniem?!", pēc analīzes es esmu intravenozi es izņemu adatu, un asinis izplūst.

Dzīvot mirst starp dzīvošanu vai miršanu? Ak, es atvainojos, vai tas der? Protams, kurš nekad nav izdarījis pašnāvību? Mēs visi bez izņēmuma jau esam pārtraukuši dzīvot kādu brīdi, mēs visi bez izņēmuma domājam, ka nomirsim un tad dzīvosim, tā ir absurda pretruna. Pēc savas dzimšanas dienas es mēģinu iet "pāri", pamostos pēc 20 stundām pilnīgi izkropļots un nomierināts, es izdzīvoju, bet

vienreiz. Es piedalījos publiskā konkursā, un mani uz administratīvā tehniķa amatu vērtēja trīs ārstu komanda, un es saņēmu 17,41 punktu, ierindojoties otrajā vietā konkursā, iepriekšējā naktī es nebiju gulējis un biju izsmēķējis vairāk nekā 10 džoutas, intervija bija agri no rīta. Tā notika Porto Medicīnas fakultātē. Pēc dažām dienām es pat aizgāju tur, jo man bija pašnāvības domas, un tur, kur mani pat neredzēja, es gaidīju, bet man apnika gaidīt. Gaisma mani vadīja pretī ikdienas ekstāzes straumei, izgaismoja man neveselīgo un nesaprātīgo nākotni, jo tad jā, pērkoni manī ietricās un eksplodēja kā dinamīts, atņemts no bēdu prieka. Tad jā, izārstēts es iznācu no stingrības un eksakto stingrības kaloriskajiem zarniem. Bet es nezinu, vai tas apgaismos manu pagātņi, jo baidos, ka tai nav enerģijas. Līdz ar to ir divi polosi, divas galējības, un mani pārsteidza pozitīvā un dziedinošā, nevis melnā un uzmācīgā. Šī gaisma nāk no emociju skaidrības un racionalitātes, no tūlītējas un impulsīvas, bez pārejas un sajūtu necaurspīdīguma, nevis no sajūtām, kas iegremdētas vai pieķēdētas emocijām, no prieka dzīvot un pilnā spēkā baudīt to, kas mūs virza uz zemes un dod mums spēku nē, satveriet talantu, kas jums ir, un spēks kā zilais stars sagriež un izplūst no neizdzīvotām dusmām un ļaunprātīgām un iekļāvīgām domām, kas mūs upurē kā ēnas, visam ir kustība, bet tā ir klātesoša un it kā atklājas, iefiltrējas redzes sajūtās un caur laika klusumu rāda mums domu skaidrību, un it kā klusēdama tā rūdina viedokli un bauda neslavas nespējības, ko citi nodod caur negatīvām vai pozitīvām enerģijām. Ar domas ātrumu, tūlītēju, sekundes, sekundes daļas, mirkļa, un mirklis ir momentāns, tāpēc nebūs nekāda.

griezumi gleznā, nedz arī smieklīgākajā uzvedībā, jo ikvienam ir tiesības, neatkarīgi no tā, vai tām ir pozitīva vai negatīva ietekme. Jau melnās faiskas plēsoņainais efekts notiek jūtīguma neitrālajā polā un tiek pārnesta uz prieka un luminiscitātes alkstošas enerģijas trakumā, tāpēc iesaku izmantot savu enerģiju, lai to skāra gaisma, un tā izpludinās dedzinošu smaidu kā pelnus, bez karstuma, bet satrauktā satraukumā trako. Otrā kvadrantā mums ir zilais stars ar netraucētu domu par eglīšu gaismiņām un stresu, kas mūs dzen uz izklaidību. Tieši šajā pārejā saskaras pragmatiskās enerģijas, kas nav izplūstošas, bet traucējošas, kas neļauj mums piedzīvot mirklīgo, pērkons maisās un manāmi ietekmē skaņas viļņus, kas rada virsskaņas ātrumu, bet nav tik spēcīgi. Tas, kas ir reāls un šķiet nereāls. Dzīve, mūžīgā satvērienā tā sevi tur ieliek un tad nav iespējams tai stāties pretī, to apiet vai ar to manipulēt ir disidenta šausmas, kas sūkstās un kulminē vienā punktā paralizē prāta radīšanas, iztēles vai vienkārši uzkrāso plaukstošu zaļa nokrāsa un satver dzīvi tajā dzīvā plaukuma tonī, lūk, marķieris, uz ko vienmēr gribējies norādīt, dzīvo intensīvi.

01/2008 Es uztaisīju tetovējumu ar burtiem

Tumšs zibens un dzirkstele uz lāpstiņas, un sakot, ka gaismas spēks'08 pēc šī tetovējuma es nekad vairs nemēģināju pret dzīvi.

2007-11/2008-01 - Commercial fast fone Es esmu labākais klients priekšnieks pērk 5 mobilos telefonus uzņēmumam, pārstāj parādīties darbā. Estarē bibliotēkā, invalīdu stāvvietai atvēlētajā vietā, es apsēdos un gulēju, atsaucoties uz savu protestu.

par to, ka būt citādam nozīmē nebūt citādam, t.i., tas beidzās ar sūdzību par pašas grāmatas lielumu, kas sākās un beidzās, un bija aizpildīts plaģiāts no grāmatas par "būt citādam", kas atradās veikala skatlogā pie ieejas un kas pēc vienas dienas bija pilna labas audzināšanas un etiķetes noteikumu ar vairāk nekā 20 sējumiem uz stenda. Estarē bibliotēkā 02/2008 es staigāju ar darbu zilo ķiveri un kā sabiedrisko darbu darbinieks uz telpas durvīm uzrakstu: manī valda klusums par ciešanām. Es draudu savam brālim ar nāvi, un saskaņā ar šo apsūdzību iestādes mani aizved uz psihiatrisko ekspertīzi. Pēc savas iniciatīvas dodos uz slimnīcu visconde de Salreu, kur mani uzņem kā pacientu, rodas diskusija, kur un par to, vai esmu slimš vai ne, tas ir, ka datorsistēma mani atzina tikai kā slimu?! Es ierosinu doties uz Koimbras psihiatrisko slimnīcu, ierodoties kopā ar gnr militāristu, kurš mani aizveda mājās, nākamajā dienā. Es sāku vārdu streiku un vairāk nekā 10 stundas biju mēms. Nopirku gaismas un skaņas aparatūru ar 100 vatu pastiprinātiem skaļruņiem, un pa guļamistabas logu maksimāli skaļi tika ieslēgts kompaktdisks ar pret Dantasu vērsto manifestu par Žozē de Almadu-negreirosu, Orfeja futūristu dzejnieku un visu pārējo. H.U.C. - Koimbras Universitātes slimnīcas stacionāra biļetens - psihiatrijas dienesta vīrieši - pacients, kas šajā slimnīcā uzņemts 2008-02-02 un izrakstīts 2008-02-18 - normāla slimība, maina savam istabas biedram autiņbikses, ar otru es strīdos un tad aiziet ārstēšanas vidū. Vadības iestāžu vadīts uz slimnīcu, es esmu saslēgts rokudzelžos un mani pat neredz psihiatrs, pret manu gribu mani piespiež ievērot ārstēšanu, piesien pie nestuvēm un man tiek veikta injekcija. Es paņēmu grāmatas, ko biju aizņēmis, un

Tajā dienā es tos iemetu rātsnama ezerā un novilku kreklu, es parādīju savu tetovējumu ar gaismas spēka zīmējumu masas priekšā ārā, es pat atstāju 15 eiro procesijā. Mani izsauca Estarreas kultūras padomnieks, ka, ja es nenodošu no bibliotēkas paņemtās grāmatas, tiks ierosināts kriminālprocess, un sliktākais, ka CD tika saskrāpēts un gājiena dienā grāmatas tika iemestas rātsnama strūklakā.

Kad slimības dēļ kļuvu mēms, es izdomāju plānu, kā saglabāt vairāku miljonu dolāru noslēpumu, es domāju, ka nerunāšu, jo nevēlos, es palikšu mēms, bet manam dēlam ar arābu valodā sarakstītu grāmatu būs lielākais dārgums pasaulē.

Koimbras nodaļā man tika diagnosticēta šizofrēniska psihoze - varbūt es tikai tagad domāju, ka esmu šizofrēns... Es klausījos sarunās mūsu sapulcē, gudrākā palīgmāsa pamanīja, ka es klausos, un teica kolēģēm, ka tagad ir mana kārta... Biju uzrakstījusi veidlapā "bēgšanas briesmas" "saglabāt pidžamu", un man tas šķita smieklīgi, vai es kādreiz bēgtu pidžamā!!! Lai izkļūtu no šīs piespiedu internēšanas, man ir jāparaksta tiesas dokuments, kurā norādīts, kā es ievērošu režīmu. Intervijā Aveiro slimnīcā es teicu, ka vēlos, lai mani ārstē ar pseidonīmu "gaismas kungs", ka ēdu tikai no kokiem nokritušus augļus un man nepatīk sviests un zemeņu ievārījums. Kas tur bija ierastajos ēdienos. Es izdomāju, kā izdarīt pašnāvību, piemēram, nomest sevi no Atklājumu standarta utt...

Dzīvo, Es jūtu ciešanas, kas neļauj man redzēt, Es gribētu būt paties ar rīcību vienmēr lojāls, bet kā skumjš klauns Es esmu viltus smaids, prieks no iekšienes,

nepakļaujas eksterjeram. Es jūtu svārstības, kas liek man pamest ierasto vietu, ceļot un uzturēties vietā, kur cilvēks ir tālu no sava redzesloka. Es jūtu bezdibenīgu soli, nedabisku parādību, bet gluži kā savvaļas dzīvnieks jūtu mežonību un ar ātrumu izraucu, noslīcinu un nogalinu, it kā kāds iedzimts spēks man būtu nolemts, ka šajā mirklī es cietīšu neveiksmi. Ceļojumā bez pēdām paliek dumpiniecisks, naidīgs un patiesi grēcīgs tēls, te ir zvērests debesīs pie laika temperatūras, šis vardarbīgais impulss zied un aug, tas nav nekas cits kā slikts brīdis, viss mežonīgums kulminējies un pilnveidots, es tērpjos kā klauns un ar itn cepuri - informēt Portugāli Venecuēlas kafejnīcā. Aizeju uz CTT (pasta nodaļu), lai paņemtu vēstuli no tiesas, darbiniekam saku, ka slimības dēļ nevaru parakstīties, taisu pirkstu nospiedumu, tas ir, palieku bez rakstīšanas. Koimbrā, slimnīcā, tāpat kā viesnīcā, atradu kartona gabaliņu, ko piestiprināt pie durvju rokturiem, uz kura bija uzraksts: "Netraucēt! Netraucēt!" Es to nēsāju sev līdzī pa slimnīcas perimetru uz rokas un atradu sevi, novācot lapas no kāda koka, un no lapām un ziedputekšņiem darināju cigaretes no šuneļiem, ko biju aizņēmis no Tomasa, kuru iesauku par "izpletņlēcēju".

Es atstāju slimnīcu pēc nedēļas es esmu pieņemts uz slimnīcu atkal ar stāstu par psihiatrisko novērtējumu saskaņā ar GNR ovar komandu - Coimbra es likts uz izstādi ierobežošanas krēsls ar konstitūciju, ko piedāvāja republikas asamblejā un atvērts aizsardzības daļā bez iestādēm. Es ieslēdzu un izslēdzu gaismu, sakot, ka gaismas spēks, izslēdzot Koimbras slimnīcas slēdžus, es nopērku super interesantu un tur iznāk liela tēma, kas risināta par velna izcelsmi "hašašins / vulto". Tā kā psihiatriskā nodaļa ir jaukta, man pat bija orālais sekss ar pacientu vīriešu istabā un guļamistabā. Es biju

Aveiro slimnīcā, un es elpoju caur atvērtu 5 cm platu logu. Un es vienkārši gribēju elpot gaisu, kas pūta, un es redzēju dārzu un cilvēkus, kas skraida un priecājas, un es vienkārši gribēju elpot... Sajust brīvību

Turpinot būt: dzīvesveids Patiesi

stāsti par

Nelson brás pereira

Tas, kas tiek pasludināts, kam tas ir paredzēts. Dzīvesveids, tas ir, tas ir viss, ko esam mantojuši no saviem senčiem, tad mums ir uzdevums, sasniedzot pilngadību, vairot to, kas ir pasludināts sabiedrības likumos, kur mēs dzīvojam demokrātijā.

Tas ir, viss, ko mēs varam iegūt, zināšanas, tas ir, viss, ko mēs meklējam, kad mēs zinām, ko esam uzbūvējuši.

Kāpēc?

Jo, kad mēs darbojamies sabiedrībā, kurā esam ielikti ar saprāta spēku, mums vienmēr ir jādzīvo tā, lai būtu pieņemama būtne, lai pati sabiedrība mūs uzskatītu par džentlmeņiem, mēs nevaram būt viduvēji, tikai cienīgāki, nekā varam būt; tas ir tas, pēc kā mēs dzīvojam, mēs arī zinām, ka ir starp palīdzības iespējām.

Kāpēc?

Jo mēs esam būtne, lai kalpotu viens otram, tāpēc ir iegūtā problēma, lai runātu patiesību, kad jaunums man ir lielāks.

Kāpēc?

Jo mēs varam būt sociāla būtne, bet varam dzīvot kā savvaļas būtne.

Kad mūs nepārspēj līdzvērtīgas būtnes.

Bet ir un vienmēr būs šaubas, neuzticība, kas mūs vienmēr vajā, ar ko mūs māca, ar ko mūs māca, un tas ir ceļš, pa kuru mēs ejam, kamēr esam pārliecināti, ka patiešām uzticamies, tikmēr mēs kalpojam sev labi, jo darām labu.

Mēs vēlamies iepriecināt visus lasītājus, kas prot lasīt grāmatas, šīs manas grāmatas, kuras var atrast jebkurā grāmatnīcā, kur jūs varat aizrauties ar tēmām, kuras vēlaties klausīties un lasīt pirms gulētiešanas.

Tā būs laba kompānija, viņi nekad nelasīs un neredzēs šādus patiesus stāstus.

Tāpat kā tie, kas jūt, ka es sniedzu patiesu pieredzi no tā, kurš jau ir kļūdījies, bet zināja, kā izārstēties no visa ļaunuma, kas mani ir piemeklējis.

Kāda būs šī izdevuma tēma?

Lidojošās reportāžas, varbūt tā ir tēma, kas nebūs pārāk šokējoša, mēs nevēlamies šokēt lasītājus, bet reportāžas ir patiesas un ir izstāstītas tādā veidā, kas tika piedzīvots foršā veidā.

Tā kā man bija pieredze likumā, ticībā, mēs iztēlojamies tūkstoš un vienu lietu, mēs jūtam ādā dzīvnieka instinkta patieso sajūtu.

Mēs vēlamies uzvarēt ar spēku, un mēs uzskatām, ka mums tas ir jādara.

Ārpus likuma, ka būtne, ka mēs visi esam iemācījušies, var atrast mūs, un tas, ka svars, kas nāk veids, kā mēs esam pieraduši dzīvot kopā, jo, neskatoties uz visu ļaunumu, ka

mēs varam darīt, to nekad nevar uzskatīt par ļaunu.

Es domāju, ka reinkarnācija notiks katrā būtnē.

Ambīcija gribēt dzīvot, mēs vēlamies dzīvot tā, kā mums šķiet viegli, bet tas nav viegli un kļūst grūti, kad mēs nokļūstam likuma barikādēs, un, ja mums nav naudas, lai samaksātu labiem advokātiem, mēs maksājam augstāku cenu.

Kāpēc?

Ja mēs neuzķeramies uz smieklīgo, mēs nevaram būt arī smieklīgi.

Šis ir mans stāsts, stāsts par jaunu vīrieti, portugāļu tēva dēlu, bet dzimušu Āfrikā. Es uzaugu Pontinē pēc tēva un mātes šķiršanās.

No tā brīža sākās mana īstā dzīve, kurā es gribēju dzīvot viegli, un, kā jau minēju iepriekš, viegli var kļūt grūti.

Kāpēc?

Jo es vienmēr esmu ticējis, ka likums ir labvēlīgs mums, ja mēs izrādām nožēlu.

Bet, kad fakti ir pierādīti 100%, vai likumu, ko regulē tiesas, kur noziegums var tikai patiesi pierādīt, ka tas patiešām notika, ka neatkarīgi no dažādiem faktoriem, kas, iespējams, mulsina lasītāju.

Kāpēc?

Jo tie būtu grūti nodot lasītājam patieso sāpju sajūtu par to, ka nav piedots un ir iespēja nobaudīt nozieguma izdarīšanas garšu un sajūtu.

Jaunums, ko mēs darām.

Kad sabiedrība mūs pamet, un mēs esam tas apkārtnes izskats, uz kuru visiem patīk skatīties.

Kāpēc?

Jums ir acs uz meklēšanu, kas izriet no individuālām spējām. Jo mēs vienmēr piedzimstam ar mantojumu, lai dzīvē progresētu, lai varētu arī mācīt un nodot tālāk rūgtu dzīves pieredzi, un es par to vēl maksāju!

Esmu dzimusi Āfrikā, man bija trīs māsas: Elvira, Candida un Santo. Lūk, labs sākums stāstam, kas varētu būt izcils stāsts, bet izrādījās ne tik labs dzīves stāsts.

Es nejutu lielu jaunprātību no vīriešiem, kas pilda šo funkciju, tā sauktajiem cietuma uzraugiem, es vienmēr viņus nosodīju par ienaidniekiem, jo man nebija vēlmes atzīt, ka es patiešām būtu varējis tikt vaļā no šīs tiesas.

Savā dzīves ceļā esmu pastrādājis vairākus noziegumus.

Viņš lietoja šo terminu, kas bija slengā, ar ko mēs nodarbojāmies, tas bija slengs, vai arī mēs varam arī termins orientēts.

Tās bija vietas, kuras mēs meklējām, un, ņemot vērā mūsu dzīvesveidu, tās vienmēr bija piestātnes, kur nebija vardarbības vai kur vardarbība netika atrasta kārdinošā vai provokatīvā veidā, jo mēs patiešām labi jūtamies tajā, ko darām. Sabiedrības acīs tas nav labi redzams, jo neviena sabiedrība nepieņem, ka citi var dzīvot no noziedzības, ja tā netiek uzskatīta par nepieciešamību lietot vielas, kas

var šķist ļoti slikti, bet tie pastāv.

Un kā tādi mums visiem ir savi netikumi, bet kā tādi mēs vienmēr to uztveram slikti, kad mums nepatīk kaut kas, kas mums vienmēr bija nemanāms, kā sliktu, bet tas ir liels redzējums par vietām, kur mēs visi esam audzināti, tie ir mūsu līdzekļi, un līdzāspastāvēšana padara mūsu veidošanos vēlmi un ambīcijas dzīvot labi un būt labākiem par citiem.

Bija daudz izvēlīgu bērnu, kā tie, ar kuriem es uzaugu, bet starp tiem bērniem bija meitene, kura man vienmēr patika, kopš es viņu iepazinu, viņas dzimšanas diena bija vienā dienā ar manu.

Viņa man vienmēr patika, no tās dienas, kad viņu satiku, viņa man vienmēr patika, viņa daudz dzīvoja kopā ar mani un daudz dzīvoja kopā ar manām māsām, mums bija attiecības, kas bija ļoti viņai piederīgas, tā nebija mīlestība no pirmā acu uzmetiena, es ticu un ticētu, ka nekad nebūs tādas sievietes, kādu es mīlēju to vienu, kad pirmo reizi viņu noskūpstīju, es jutos kā īsts lauva, mums visiem patīk sevi redzēt savannā.

Viņam ir tiesības uz visiem vīriešiem līdzvērtīgu dzīvi, lai iegūtu sievu un dibinātu ģimeni.

Lai gan viņa pieņem dzīvesveidu, kādu es dzīvoju, un šāda mīlestība pastāv tikai reizi mūžā, es nejūtos kā gudrais cilvēks, nedz arī sevi par tādu nekad neesmu uzskatījis, bet es viņus visus satiku, viņi tā vai citādi bija integrēti, mums visiem ir jāzvana, es samaksāju lielu rēķinu, bet tas viss tāpēc, ka gribēju dzīvot labi.

Man labi veicās, es sāku nodarboties ar laupīšanām, sāku ar vienkāršākām laupīšanām, izdarīju dažas bruņotas laupīšanas. Bet tad es degradējos ar pārmērīgu kokaīna lietošanu, es jutos labi, smēķējot, un man nebija

gribēja aizbraukt.

Tas mani dzina izmisumā, bet savās laupīšanās es nekad nevienam neuzbruku, ja nebūtu nekādas reakcijas, man nebūtu vajadzības lietot vardarbību, man vienmēr nāktos mīkstināt tiesas restes.

Es zinu, ka tas, kurš staigā lietū, kļūst slapjš, viņš vienkārši gribēja saņemt naudu vai saņemt dārglietas, ko viņi atnesa.

Tā atšķīrās no vietas uz vietu, jo es uzaugu Pontinha, Lisabona man vienmēr bija jautri, Es paskatījos uz šo pilsētu, kā es esmu lasījis vēstures grāmatas, pilsēta ar vēsturisku un kultūras vērtību.

Es redzēju progresu, kā dzīvot labu dzīvi, kā dzīvot labu dzīvi, kā tādu, citiem vārdiem sakot, es vienkārši gribēju naudu, es zināju, ka man klājas labi, es vienkārši gribēju naudu, un es jutos slikti šajās darbībās, viss, ko es gribēju, bija apmierināt savu atkarību un justies sociāli, sociālajā vidē, labi justies ar cilvēkiem un justies normāli, normāli sociālajā vidē, attiecībās ar cilvēkiem.

Es jutos dominējošs, man šķita, ka esmu lauva ar krēpi, kas iekaro savu teritoriju un valda pār dzīvi. Tā es saskāros ar dzīvi, kad man bija sieviete! Nu... Es ar šo dzīvesveidu saskāros pozitīvā veidā, ņemot vērā kaitējumu, ko tas varēja nodarīt cilvēkiem, es nekad nevienam nekaitēju tā, lai brutālā veidā izpostītu citus un atstātu viņus bez nekā.

Es tikai izmantoju mirkļa apstākļus un darīju to tikai naudas dēļ, lai ātri iegūtu, lai smēķētu kokaīnu, bet es vienmēr pagarināju to, kas bija neizbēgams, kas ir tas, kas nav dzimis ar cilvēku, vai pat varbūt mēs varam mantot, ka cēlonis, ka pētījums, kā tas ir.

cilvēks, kurš dzer alkoholu un smēķē narkotikas, reaģē uz gēnu pavairošanu iedzimtībā, kas paliek pēc apaugļošanās.

Es neesmu "eksperts" šajā jautājumā, lai spētu to visu atšifrēt un nodot lasītājam šo līdzību, par to runāt, jo man par to bija jārunā, tie ir dzīves veidi. Dažkārt tie tiek uzlūkoti labā, dažkārt sliktā gaismā.

Kāpēc?

Tā kā dzīvesveids, ko esam iemācījušies, kā jau iepriekš minēju, ne vienmēr ir iespējams rīkoties ar ļaunu nolūku, tas ir jāpiedod, labi jānovērtē!

Kāpēc?

Tā kā mēs dzīvojam no tā, no standartiem, mēs dzīvojam no sajūtām un sajūtas pavēl dzīvi, tā ir ambīciju forma, lai spētu labi dzīvot.

Attiecības sākās, man bija 22 gadi, es biju armijā, bet es negribēju iet, bet likums to paredzēja. Un tad man bija īstās attiecības, kaislība, kas man nekad nebūs tāda kā Kristīnei, un te sākās attiecības, pēc kurām mēs visi tiecamies, mēs visi vēlamies atrast savu īsto labāku pusīti.

Es dzīvoju intensīvi, es jutu, ka, ja viņa ir prom no manis, es nejūtos labi, un tieši tad viņa, iespējams, izmantoja to, ka viņai bija nedaudz vairāk varas pār mani.

Es mīlēju šo meiteni, es biju greizsirdīgs, bet tā nebija slikta greizsirdība, tā bija veselīga greizsirdība, un tajā nebija nekāda slikta ļaunuma, kas varētu likt man piespiest kādu cilvēku palikt ar mani, man uzspiežot.

Kāpēc?

Es domāju, ka esmu viens un, ja viņu pazaudēšu, zaudēšu savas dzīves sievieti, bet tas notika. Es gribēju doties uz augšējo rajonu, bet viņa gribēja doties uz diskotēku Campo Pequeno, mēs sastrīdējāmies, un tad arī izšķīrāmies, varbūt tā nebija viņas griba, viņas vecākais brālis nekad nav labi pieņēmis šīs attiecības. Es ar viņu sastrīdējos, bet tas bija pirms es sāku mīlēt Tīnu, bet tas pagāja, bija apstākļu mirklis, bet viņš man patika, bet viņš nepieņēma manu dzīvesveidu, viņš nekad man to neteica, bet viņš arī nekad neparādīja, ka ir manā pusē, zinot, ka es esmu no labā.

Tas īpaši nesāpēja, bet viņš nepieņēma manas attiecības ar māsu. Viņš dzīvoja kopā ar mani tikai konteksta apstākļu dēļ, mēs dzīvojām vienā rajonā, tāpēc mums bija šīs attiecības, mūsu audzināšana.

Viņas māte bija no Nelas, Dona Konceisição, viņas tēvu es nezinu, bet viņš bija labs cilvēks, Rauls.

Viņš iemācījās dzīvot tikai uz sievas rēķina, vienā brīdī kaimiņos mēs viņu pasludinājām par apkaimes inspektoru, viņš bija bērns, bet viņam jau bija laika izjūta, viņš jau mācījās.

Un tieši tad es, neraugoties uz savu jaunību, ātri sapratu, ka man ir jācīnās par dzīvi un par to, kas man ir: par tēvu, māti, māju, man nekad netrūka un netrūka ēdiena. Jo, neraugoties uz zemo algu, ko saņēma mana māte, viņa maksāja 11 tūkstošus escudo par īri, un mans tēvs maksāja tikai īres maksu, bet pārtikas nekad netrūka.

Tātad tas bija beigu sākums, tas ir, atsvešināšanās var novest pie aizmirstības, es domāju, ka tas bija tas, kas

palikusi mācekļa praksē, zaudējot tēvu, man bija jāreaģē tāpat kā viņam.

Es uz viņu skatījos kā uz varoni, cīņas vīru, pazemīgu cilvēku dēlu, vecmāmiņa Elvīra bija tā, pie kuras es dzīvoju līdz sešu gadu vecumam, līdz devos uz skolu, kas notiek. pie vecmāmiņas pieradu, pabeidzu skolu, biju neatkarīgs no tēva tiešas pavadības, bet tolaik man vēl nebija plaši atvērtas acis, taču man bija laika izjūta.

Man bija mirkļa izjūta.

Tie ir vieni no tīrākajiem kontiem, kādi pasaulē var būt. Kāpēc?

Mūsdienās ikviens var iestāties par savu dzīvesveidu neatkarīgi no ieņemamā amata vai sociālās hierarhijas.

Tāpēc tas sākas ar to, ka nevienu nevar apsūdzēt bez konkrētiem pierādījumiem, tas ir, konkrētā veidā.

Kāpēc?

Šādi likumi tiek regulēti, un mums visiem ir pieejami, mēs nedrīkstam nogalināt, zagt un izvarot.

Bet mēs varam atgriezties cilvēces pirmsākumos, un šādi notikumi sekoja viens otram, jo vēsture balstās uz to.

Mēs esam nepārtrauktība, nepārtrauktība, kas vienmēr būs nepārtraukta, kas ir lemta.

Un tā ir absolūta pārlicība, ka mēs dzīvojam kāda iemesla dēļ, mēs neesam turpinājums tam, ka paliekam un eksistējam uz zemes.

Es nezinu, tas varētu dažādot tēmu, bet tas varētu traucēt lasītājam lasīt, varētu novērst uzmanību no īstā stāsta, kas notika.

Bet tās ir līdzības, kas vienmēr pastāvēs visas grāmatas garumā, jo mēs labāk precizēsim un padarīsim saprotamākas situācijas, kas ir piedzīvotas.

Kāpēc?

Lai mēs redzētu, ka tas viss notika sabiedrībā, kur vienmēr bija veselīga dzīve un sapratne, daļa no sabiedrības, jo citu acīs mēs varam būt pat Jūdas, bet dzīvē ir viena ļoti svarīga lieta - ko mēs sējam, tādus augļus arī pļaujam.

Bet, ejot uz priekšu, pret tevi ir jāizturas labi, jābūt paraugam, mans tēvs vienmēr mani redzēja un gribēja redzēt kā karali, bet es esmu karalis, karotājs, kurš ne vienmēr var uzvarēt, un es sāku ļoti jauns.

Kad es minēju, ka viegli nav viegli, bet gan grūti, es to nosaucu par medībām.

Pēc tam, kad es viņai iesitu pa seju, es jutu, ka esmu viņu zaudējis, es to sajutu acīs, vēlāk viņa mēģināja atgriezties pie manis, bet es to nepieņēmu, un tad sākās īstais nozieguma stāsts, bet man jau bija pagātne, es jau biju šķīries, kad izcietu sešus mēnešus Santaremas militārajā cietumā, tas bija militārais cietums.

Tajā laikā Arnaldo tika notiesāts, tas ir, stāsts par šo indivīdu iekļaujas manā ceļā cietuma vidē, grāmatas turpinājumā lasītājs sapratīs patieso sociālo vidi, šajā gadījumā.

Pēc sešiem mēnešiem viņš tika apžēlots no pāvesta puses.

Tas viss tika ieguldīts, lai es varētu dzīvot labu dzīvi, es jau biju atdalījies no tina. Un ko es darīju? Es mēģināju savu veiksmi.

Es pat strādāju Pontinha metro kā galdnieka palīgs. Melnādainie no manis baidījās, es strādāju ar melnādainajiem no Kaboverdes, labiem cilvēkiem, kuri vēlējās labāku dzīvi, kādas viņiem nebija viņu izcelsmes valstī.

Viņi meklēja Portugāli, lai varētu dzīvot labāku dzīvi, ko nevarēja nodrošināt savā valstī, tāpēc meklējumi viņus pamudināja emigrēt no savas valsts.

Portugāles tuvuma dēļ bija vieglāk meklēt Portugāli.

Es sāku izjust Kaboverdes iedzīvotāju tuvumu, dzīvi kopā ar viņiem, Kaboverdes iedzīvotājus sauca par sliktiem cilvēkiem, jo viņiem bija jācīnās pret nevienlīdzību, un, kad viņi ieradās šeit, Portugālē, viņi bija cilvēki, kas nebija labi pieņemti, jo aizjūras karš bija pagājis, un tajā laikā es vēl biju bērns, es biju mazs zēns, es pamodos un sāku to, ko neviens negrib no dēla, es sāku klejot, es nekad nebiju klejotājs, es biju klejotājs.

Es jau biju apguvis pagātnes pieredzi, es redzēju savu vecāku šķiršanos, kad man bija astoņi gadi, es jau mācījos, un kā tāds es jau zināju, ka tas man nenāks par labu, es jutu, ka man bija varonis, es jutu tā cilvēka atsvešinātību.

Redzot šo zaudējumu, es jau agrā vecumā sapratu, ka man būs jāpalīdz mātei, bet es patiesi mīlēju savu tēvu.

Katru vasaru es pavadīju kopā ar viņu, līdz man vēl bija 17 gadi.

Es turpināju vēlāk, kad biju armijā, bet tad sākās atteikšanās, kas ir dabiski.

Tajā laikā viņš strādāja Figueira da foz transporta dienesta skolā, kur es kopā ar viņu pavadīju brīvdienas.

Mans tēvs bija grūts cilvēks, viņam bija smaga bērnība, viņš zaudēja tēvu 14 gadu vecumā.

Tēvs ziņoja, ka atvadas bija mīļas, tās viņam patika, jo tās bija steidzīgas atvadas, kopš atvadām viņš tēvu vairs nekad neredzēs, bet viņš uzaudzis smagi palīdzot mātei, viņš bija dēls, kurš visilgāk dzīvoja pie mātes.

Es 6 gadus dzīvoju pie savas vecmāmiņas, bet cik viņa bija stingra, viņa nāca no pašiem apakšas, uzauga smagi, nekad neļāva saviem bērniem iet badā.

Tajā laikā viņš bija kalnrūpnieks. Viņš meklēja darījumus ar rūdu, bet viņam tas neizdevās, viņš bija arī riteņbraucējs, tajā laikā viņš iestājās armijā un turpināja savu karjeru tur.

Viņš kļuva par normālu cilvēku, viņš tur nonāca dzīves nepieciešamības dēļ, jo viņš nodrošināja to, kas mums visiem ir jānodrošina, - pašpietiekamību.

Tā arī notika, jo viņš bija stingrs vīrs, draugu draugs, savu bērnu draugs, bet viņš nebija daudzvārdīgs, taču bija cieņpilns un godīgs.

Tas ir tas, ko viņš vienmēr gribēja man atstāt, bet tas bija, tur tu ej, tas bija atdalīšanās, es nedaudz attālinājos, es neveicu tālāku uzraudzību par to, kā būt un kā dzīvot, par grūtībām, kas jāpārvar, un dzīves šķērsli, kas nodrošināja amatu.

strādāt, lai nodrošinātu nākotni, lai varētu vairoties, viņi visi ir labi bērni, mēs esam cienīgi būt viņa bērni, bet arī no manas puses trūka sapratnes un lojalitātes, es kļuvu par nelietis, kā jau teicu.

Šīs sajūtas psiholoģiskais trieciens mani tikai pasliktināja, jo es vairs nekad nespēju saskatīt, ka ir jāīsteno labais, bet, tā kā es saņēmu tikai ļauno, atdaloties, manās domās bija tikai ļaunais.

Un tā tas viss notika līdz nosodījuma aktam. Kur tas sākās?

Es jau biju pārdzīvojusi šķiršanos, tad es sāku ieiet vientulībā, bet tas bija mans dzīvesveids, kas man jau bija no pagātnes, un tur es jutos droša no satraukuma par piedzīvoto vilšanos, bet tur es zvērēju, tu mani atstāj, es nekad vairs neatdošos sev.

Es turpināju savu dzīvesveidu - patērēt un zagt, un tieši tad es viņu vēl meklēju un meklēju vairākas reizes, un tieši tad viņa atkal gribēja mani pieņemt, es nezinu, tu liki man ciest, es negribu, lai man atkal būtu tāda sajūta, tas bija sāpīgi, bet man vienmēr bija jādzīvo, un viņa man joprojām ir.

Viņa joprojām ir manās domās, tāpēc es tik daudzus gadus nodzīvoju cietumā, vienmēr domājot par viņu, vienmēr viņa bija klātesoša manā būtībā, tāpēc es tik ļoti cienu šo kaislību, es neesmu nodzīvojis nevienu līdzīgu.

Linhó, pēc trīs mēnešu profilakses es iekļuvu linhó cietumā notiesāto, mans stāsts tur sākas ar drosmi, ko ierobežo drosme, ar to, kas mums ir jārisina ar citu pasauli, kas notiek šādi, jo es zināju, ka ceļš varētu būt ļoti garš klosterī, es vērsos džungļos, lai pārvaldītu, tas bija veids, kā

vieglāk ir tikt galā ar tiem, kas izdara noziegumus un atrodas cietumā, tā ir pasaule, kurā valda muļķības likums, un, kad saskaras ar muļķiem, ir jāprot ar viņiem tikt galā, bet, ja esi pārāk gudrs, vari krist, tāpēc dzīve tur nav jāvada ne pie zemes, ne pie jūras, tas bija mans glābiņš, tā bija mana izvēlēta metode, kas man ļāva uzvarēt, bet mans sākums būs garš, un tas bija nemierīgs sākums, jo es redzēju sevi bez sievas, bez brīvības, es redzēju sevi ieslodzītu, pazudušu, un es biju jauns, es domāju par visu, kas varētu notikt tajos gados, ko es tur varētu pavadīt. Tad ko es darīju? Toreiz es sāku ar to, ka ieguvu cieņu, tas nav viegli, lai gan es negribu iesaistīties vardarbīgos konfliktos, tie notiek tāpēc, ka viņi iet cauri rutīnai, ko es vēlāk sapratu, rutīnai, kuru redzot man bija pretīgi dzīvot, es nekad nebiju domājis, ka cilvēki viens otram var nodarīt tik daudz ļaunuma tāpēc, ka daži pārdod narkotikas, citi ir patērētāji, jo dzīve cietumā, kas griežas ap monopolu, ir narkotikas, jo tā es sāku smēķēt heroīnu, Tā kā es jau biju nonācis cietumā par pārmērīgu kokaīna lietošanu, es nolēmu sākt smēķēt heroīnu, bet jokojot, lūk, es smēķēju heroīnu, bet, kad pamanīju, ka jau esmu pieķēries, es neko nevarēju darīt, bet iemācījos, kā to darīt, bet par to tiks pastāstīts vēlāk, tāpēc sākums bija tāds, lai dzīve cietumā, neskatoties uz realitāti, kas izvairās no baudām, es tikai samierinājos ar heroīna lietošanu, jo zināju, ka tā es distancējos no domas par seksu, mani baroja ar ķīmisku vielu, kas man neļauj par to domāt. Man bija platoniskas mīlestības, kā tas ir likumīgi, un es ieguvu lieliskas, bet tas ir kaut kas, kas ir garantēts, bet ar to nepietiek tikai eksperimentēt, nepietiek tikai ar vēlmi smēķēt, vienmēr ir vēlmes būt līderiem aspekts redzēt citus no

Es nolēmu nevienu nežēlot, jo arī es tur biju, es samaksāju taisnības parādu, bet mans ceļš bija ļoti slikts, ja es šo mācību būtu iemācījies agrāk, es būtu uzvarējis, nevis zaudējis, jo es būtu aizgājis soda vidū, bet mans tēls bija sadedzināts, es biju diezgan atsaucīgs, ir stāsts par manu gaitu cauri šiem gadiem cietumā, tas bija beigu sākums, smags sākums, par ko es nevaru nožēlot tos gadus, kad smēķēju narkotiku, tas man palīdzēja atbrīvoties no lielas vajadzības, ko mēs visi izjūtam, tas ir loģiski, lai gūtu baudu, lai varētu staigāt un baudīt brīvību, visos šajos gados man bija arī mīlestība, ko es sevī uzcēlu, bet to atstāšu vēlāk, tagad es runāšu par ceļu, kas ir garš, es nezinu, kā visi sāk pie ieejas, kad viņi ir notiesāti, tas ir - meklēt labklājību, pat iekšā klosterā dzīvē, bet tas viss ir subjektīvi, jo mūsu labklājība var nepatikt tiem, kas uz mums skatās, var nepatikt dažādos punktos, pirmkārt, var tikt apzagts, otrkārt, var kļūt par vergu, strādāt, treškārt, var kļūt par aukli vai māsainieci pa dienu, cietumā ir tik daudz dažādu cilvēku, ka nevar vienmēr zināt, kas iet iekšā dvēselē vai kas katram patīk, daudzi izvēlas labu, lai neciestu, bet aiz tā visa ir vēl svarīgāks punkts, nekad, nekad nevar nopirkt draudzību, pat ja par to maksā cietuma iekšienē, konfrontācija cietumā ir ļoti smaga, tur ir tādi, kam nav nekā, konfrontācija cietumā ir vāja, vāja no vienas puses un stipra no otras, es dotu tūkstoš miljonu vai cik vien man būtu jādod, lai atgrieztos, lai tiktu atpakaļ, lai tiktu vaļā, bet es gribēju iet šo ceļu, es gribēju iet smago ceļu, tas bija ceļš, ko es vienmēr gāju

saprotu, ka mana puse vienmēr bija vairāk psiholoģiska.

No tā brīža es nekad vairs neatradu labo ceļu cietumā, es neticēju labajam, es redzēju tikai ļaunumu. Kāpēc tas tā bija? Tāpēc, ka jutos pret sevi pretīgs, jo citu acīs es nebiju nekas vairāk kā piranija, piranija ir žargona termins, ko mēs lietojām, tas nozīmē ļautiņu, tādu, kurš negrib veltīt sevi nekādam citam mērķim, izņemot to, ko viņš ir atkāpies darīt, viņš vienmēr iet pa ceļu tam, kurš vienmēr nododas dievišķajam, spēks nāk no tā, no cerības un ticības ticības, un es to vienmēr nēsāju sev līdzī, es tur redzēju slepkavības.

Bet man bija vienalga, un viņi man ļāva dzīvot, viņi nekad nemēģināja man kaitēt, patiesību sakot, un tieši tā tas viss sākās, es biju ļoti nestabils, neprognozējams, un skolas direktore mani mudināja turpināt mācības, bet es to secināju, tikai ne visiem, kas mācījās, bija ģimenes atbalsts, garantēts atbalsts.

Tas vienmēr eksistē tad, kad tas ir nodrošināts ar likumīgu dzīvesveidu un iespēju pieprasīt visu, kas ir nepareizi, tāpēc to sauc par garantētu atbalstu, likuma ietvaros viņi ir tie, kas mums dod nepareizi, kad mūs spiež un sakauj sistēma, jo, trūkstot naudai, mēs tiekam iestumti sistēmā, kur, ja ir nauda, viss iet ļoti labi, taisnīgums darbojas, jo, ja tās nav, tad tā jau ir zudusi.

Neatkarīgi no tā, cik ļoti viņi jums tic, viņi neko nevar mainīt, jo viņi ir ierēdņi, un viņiem vienkārši ir jāpaziņo, ka viņi nevar rīkoties, ja nav ievērotas tiesiskuma noteiktās prasības, proti, ja ir iesniegta denunciacija, lai uzsāktu izmeklēšanu, bet, ja viņi uzsāktu izmeklēšanu.

Es vienmēr biju drošībā, jo zināju, kā pārvietoties cietumā, pazinu korumpētos apsargus, tos, kas pārvadāja narkotikas uz cietumu, vieni izkļuva no cietuma, citi nonāca cietumā.

Dažus no šiem arestētajiem policistiem es jau pazinu, es izcēlos un man bija epizode ar vienu no viņiem, alfredo, viņš bija nakts vīrs, nakts karalis, naktskluba operators, tas ir īsts mafijas karalis, viņš ir pelnījis labāku dzīvi, viņš bija bijušais goe policists, bet viņš gāja noziedzības ceļu. Es ļoti priecājos, ka varu viņu pieminēt savā grāmatā, jo no viņa es iemācījos dažas lietas, lai gan viņš bija policists, un man ar viņu dzīvē bija mazāk pozitīva epizode, mani mēģināja nogalināt linhó cietumā, tikai tajā laikā es jau biju veterāns, biju tur izcietis piecus gadus. Es pazinu visus darbiniekus, un viņi visi mani pazina, un šī epizode bija slikta visam cietumam, attiecībā pret ieslodzītajiem, jo es biju stimulš viņiem visiem, es biju piemērs, ko viņi manī redzēja, kā nodrošināt nepārtrauktību klosterī, jo mums tur bija jābūt, un, kad iepriekš minēju, ka kapverdieši būs mana savienība, es neklūdījos, viņi bija, patiesībā viņi gribēja atmaksāt par šo epizodi, viņi mēģināja mani nogalināt, es biju aicināts kļūt par vadītāju, bet es negribēju izmantot neviena savienību, es vienkārši liku viņam saprast, ka, ja es viņu gribētu, viņš būtu miris.

Bet likteņa ironijas dēļ nekas tāds nenotika, viņi viņu tikai piekāva, viņi viņu nenogalināja, viņš atpirka savu vainu un centās nostiprināt manu draudzību ar viņu, bet iekšēji viņš zināja, ka šo epizodi nekad neaizmirsīs, es viņam piedodu tikai par to, ka viņam bija pazemība un viņu pievīla tas, ko par mani teica nevis cietumnieki, bet cietuma uzraugu dienests, un

virzienā, jo viņš zināja, ka nevarēs mani uzvarēt, viņš agri samaksās nāves cenu, tā nu tas bija, es ļāvu viņam iet, un, kad sapratu, ka viņš ir pazemots, es iemācījos viņu cienīt un pieņemt, jo viņš nebūtu dzīvs, ja es viņu negribētu, bet viņš nebija tā vērts, tā bija tikai augsta cena, mani kritizēja parastie ieslodzītie, kuri ienāda policistus, mani nicināja.

- nelson kā jūs pieņemat šo puisi?

Es viņam piekritu, jo bez visa viņš bija profesionālis, viņš ieguva spēcīgus ienaidniekus vidē, kurā viņš dzīvoja, būdams policists, viņam bija daudz zināšanu, viņš zināja labākos cilvēkus un viņš zināja spēcīgus cilvēkus, kas varētu palīdzēt, viņš man draudēja pārtraukt runāt ar šo personu, citādi viņiem vairs nebūs mūsu cieņas un viņi mūsu, bet es viņam ļāvu dzīvot, viņš bija viens no mūsējiem, kapeverdieši, kurus es minēju, bija nelsons un karloss, viņi dzīvoja tieši tajā rajonā, kur es uzaugu, viņi bija mans plecs, uz kura varēja atsperties, un tas, kas nāca klajā, nāca vēlāk, un viņi gribēja redzēt šo indivīdu nokautu, bet es viņam ļāvu iet, es neko negribu no šī indivīda, par spīti visam man nav nekas pret viņu, un stāsts par tiem brāļiem karlosu, viņu nošāva psp aģents, viņš atsaucās, viņš bija ļoti piekāvis, viņš spēlēja ar mani šahu, viņš bija "eksperts" šajā jautājumā, viņš prata spēlēt tikai par naudu, es viņam vienmēr teicu, ka tas nav tā vērts, mēs spēlējam krekla mīlestības dēļ, bet tajā laikā viņam jau bija labi, mani sponsorēja manuēls, romāno un badona, mēs rīkojāmies kā brāļi, bija savstarpēja palīdzība, starp mums bija viss, pa vidu, kur jebkurā sekundes tūkstošdaļā uzglūn noziegums, ir daudz lietu, un dažreiz tu vari nokļūt pa vidu, un pēc tam, kad mēs to bijām izdarījuši, es nolēmu iet savu ceļu, es daudz eskortēju iekšā

cietumā, tas ir, es nodrošināju dažu labklājību, un, lai nopelnītu savu, tas ir, viena roka mazgā otru.

Tas bija devīze, savstarpējas palīdzības devīze, bet vienmēr bija risks nonākt situācijā, ja mūs izsauca, Linhū bija slepkavība, es nekad to neapšaubīju, tās bija labas dienas un prieka dienas, jo es pat biju apņēmības pilns, es to nevarēju izdarīt, es vienmēr domāju par sevi, es nekad nedomāju par citiem.

Viss gāja ļoti ātri, līdz mani pēc astoņiem gadiem pārcēla uz ebreju ieleju linhó, viņi nekad mani negribēja un labi pieņēma, viņi gribēja man kaitēt, bet viņi mani cienīja, viņi vienmēr gaidīja manu bezrūpību, ko es viņiem nekad nedāvāju. Bija viena sieviete, kas bija ierēdne juridiskajā nodaļā, viņa mani patika, un es viņai piedodos, bet es viņai piedodos labprāt, tā diena, kad viņi man uzlika slazdus, bija tieši tas laiks, kad es biju spēcīgāks nekā jebkad, es nekad daudz ar viņiem nerunāju ar policistiem, tas bija bīstami, es biju gatavs uz visu.

Neatkarīgi no ļaunuma, ļaunuma, kas varēja notikt ar mani, jo es ieguvu izglītību, kas balstīta uz nākotni, un ar to es varēju dzīvot, tas ir spēcīgs faktors, lai būtu tāds, un pie tā pierast un pieņemt mācību, ka dzīve ir tāda, mēs dzīvojam, lai mirtu, mēs to vienkārši pieņemam, bet, kad mani pārcēla uz Vale de Jews, bet tas viss, kas palika aiz muguras, sākās jauns cikls, tas bija mans dzīvesveids un domāšanas veids, nepieļaut nekādu ļaunprātību, man bija mans raksturs, es vārījos mazā ūdenī, un, kad es nonācu Vale de Žīdus, es nolēmu uzņemt jaunu kursu, es gribēju atbrīvoties no pagātnes murga, lai gan man tie bija, no pagātnes, man to īsti nebija, tas bija vienkāršs veids, kas tur iet, bet tas nav gluži tā, kas tur iet, tas tur iet;

vienkārši ļaujiet sev, ļaujiet sev iemānīt fantāziju, ka mēs patiešām esam dominējoša būtne un kļūstam par visas galaktikas īpašniekiem, tas ir, viss ir disfunkcionāls un viss tam ir sagatavots, jo viņi ir darba devēji un viņi nekontrolē darbiniekus par saviem zagšanas piedzīvojumiem un spēju teikt, ka tas ir legalizēts, tas ir maldināšanas veids, viens no momentiem, ko es visvairāk slavēju linhó, bija mans iekarošana, jo bez mana vārda nodrošināšanas laukumā. Man bija vēl viena lieta, tas bija brīdis viss vai nekas, bez iespējas izvairīties no uzvaras vai nāves, tas bija moto, kas bija manī, spēks dzīvot un izbaudīt to, kas man nebija, kamēr biju ieslodzījumā, es nekad nelietoju nepamatotu vardarbību pret saviem līdzgaitniekiem, es gandrīz raudāju asaras, Es nekad neizmantoju nepamatotu vardarbību pret saviem līdzgaitniekiem, es gandrīz raudāju asaras par ļaunumu, ko redzēju, ka īsteno citi līdzgaitnieki, kurus bija pārņēmusi vardarbība un kuri, iespējams, bija spiesti darīt visu, ko tirgotāji gribēja, bet es negāju grūtāku ceļu, lai gan es turējos pie heroīna, es zvērēju sev, ka, lai dzīvotu cietumā, es būtu gatavs nogalināt un dzīvot cienīgi, lai viņi mani beigās netraucētu, Galu galā tās ir visas tā brīža nelaimes, ar kurām nākas tikt galā, lai gan man nebija vēlmes radīt ienaidniekus tur, kur to nav, un slikti staigāt ar sevi, bija cilvēki, kas mēģināja man kaitēt, vadībai es nepatika, tāpēc viņi to darīja, viņi sūtīja savus informatorus, lai tie būtu klāt visu laiku, kad es biju atvērts, Viņiem bija sirdsapziņas pārmetumi, bet viena lieta piesaistīja manu uzmanību un lika man mainīties, es ļoti daudz balstījos uz skolotājiem, kas man bija, es izjutu platonisku mīlestību pret dažiem, un tas bija tad, kad viss gāja labi, bet laiva

tad tas pagriezās, viņi mani sagrāba un ieslodzīja ebreju ielejā, pēc astoņu gadu ieslodzījuma linhó bija grūti, es atstāju plašu vēsturi cietuma līmenī, jo es viņus visus pazinu un viņi pazina mani, tāpēc viņi nekad negribēja mani sodīt simtprocentīgi, mani bieži sodīja ar disciplinārsodiem, vienus par agresiju, citus par verbālu agresiju pret apsargiem, un tā es sapratu, ka patiesībā man ir darīšana ar mafiju, kas bija spēcīgāka par mani, bet patiesībā viņi nebija par mani pārāki, viņiem bija tikai grāmatas un diploms, kas atšķīrās no manis, jo tad jau viņi tādi bija, es daudz spēlēju kārtis, savai izklaidei, patiesībā es spēlēju visu, ko vien varēja spēlēt, es spēlēju visaugstāko trumpi, kādu vien var spēlēt, pīķa dūzi, daži cilvēki man teica, ka ar šo kārti man varētu neveicies, laiki mainās, un tad es sāku saprast, ka dzīve nav cietumā, bet ārpus tā, bet es nekad negribēju to internalizēt, bet zināju, ka tā ir mana stiprā puse; Sākās dramatisks stāsts, kas beidzās ar slepkavību, bija trīs brāļi, un viņi visi lietoja heroīnu, un heroīns viņiem bija tā brīža nepieciešamība, viņi bija no tā atkarīgi, viņi bija narkomāni.

Bet dziļi sirdī viņi bija pazemīgi cilvēki, viņiem bija labas sirdis, jo viņiem vajadzēja palīdzēt, jo dzīve, ko viņi dzīvoja, un arī es, bija smaga.

Bet tas viss ir dzīvesveida rezultāts, tas, kas virza lietu, jo es pat radīju dzeju saistībā ar pieredzi un situācijas kontekstu, visu to.

Man lūdza dzejoli, lai uzrakstu savai draudzenei vai ko citu, vienmēr lūdza dzejoli, bet es pazaudēju savu ceļu, un tieši patēriņa laikā es pieņēmu šo dzīvesveidu, es zinu, ko zinu, un neesmu gatavs nevienu mācīt, jo man jau agrāk bija pieredze, tā mani padarīja par varoni, kurš iekļuva atkritumos un spēja piecelties.

Tas viss noveda pie tā, pie pieredzes, pie dzīves veida, pie tā, kā mums bija jāsaņem narkotika, lai smēķētu, jo, ja man to piedāvāja un deva, es to nepirku, es kļuvi par dīleru suteneri, lai pārdotu, viņiem bija jānodrošina mans ikdienas kancis, ar pulveri, lai es varētu smēķēt, tieši tad es kļuvi par dīleru suteneri, par to mani iesauca, viņi visi gribēja man palīdzēt, viņi man deva narkotikas, lai es tās pārdotu, un es tās lietoju, man bija vislielākā izklaide, kāda var būt jebkuram narkomānam, esot atkarīgam un smēķējot narkotikas.

Bet es biju pazīstams ar savu sportisko garu, ar treniņu praksi, jo trenējos katru dienu, un tas mulsināja cilvēkus, kuri mani redzēja un skatījās uz mani.

Tā vienmēr ir negaidītā paredzamība, es, godīgi sakot, pieradu pie šāda dzīvesveida, un man bija grūti pēc cietuma iekļauties sociālajā vidē, jo tā ir vide, ko mēs pazīstam, tā ir ļoti maza telpa, kur ikdienas līdzāspastāvēšana liek mums visiem iepazīties, bet fiziski.

Mēs visi vēlamies būt atbildīgi, jo jūtamies tiesīgi.

vēlme iekarot telpu, kurā mēs varam būt pārliecināti par sevi, būt vidē, kurā mēs vienmēr saskaramies ar bailēm, bet tās nav bailes, tā ir vienkārši pārliecība, ka mēs varam pārvarēt situāciju, zinot, kā būt, zinot, kā runāt, zinot, kā būt vissmagākajā biznesā, par kādu vien var iedomāties, - narkotiku pasaulē, kas ir ļoti plaša, tā ir milzīga un milzīga plašuma viss, par ko var iedomāties, kad runājam par noziedzību, tātad viss, par ko var iedomāties, kas nekalpo peļņas gūšanai, tādā veidā, kas, kā saka, ir pareizs vai kas ir pieņemams sabiedrībai un likuma acīs, tad sākas strīds, mēs visi gribam uzvarēt, pat ja, lai to izdarītu, mums ir jāizdomā, šajā gadījumā zādzība, kontrabanda, īsi sakot, sarežģītas apsūdzības, Tā ir arī ekspluatācija, kad ir hroniska atkarība, kurā paši atkarīgie zina, ka viņiem nav izejas, viņi ir ļoti glēvi atkarības faktora dēļ, viņi ir pavēlēti, pakļauti, viņi izspiež naudu no ģimenēm, kuras izjūt sāpes, redzot dēlu atkarīgu no heroīna, un pieņem, ka viss, ko var zaudēt no cilvēka cieņas, citiem vārdiem sakot, pazaudēt visas vērtības, ko esam ieguvuši, būt kādam no dzīves, dzīvot tā, kā mums ir mācīts, jo tās ir vērtības, ko esam pieraduši ievērot, ievērojot sociālo kārtību un ētiskās vērtības, ko mums atstājuši vecāki un ko mēs sludināsim neatkarīgi no tā, cik daudz bērnu mēs dzemdēsim, tā ir izglītība, ko mēs vienmēr mācīsim, ir dzīves pagarināšana.

Bībelē ir rakstīts, ka mēs piedzimstam, lai vairotos, taču Bībelē varam lasīt arī to, ka Kains nogalināja savu brāli Ābelu, bet viņš tika svētīts un viņam tika piedots, viņš tika ievests maldos. Dažreiz dzīvē gadās, ka mēs esam

izraisīja kļūdu, liktenīgo, kas ir pareizi uzrakstīts, jo tas bija uzrakstīts pēc pieredzes un likumu formas, kurā viņš dzīvoja un uzauga.

Kāpēc?

Saprāta spēks vienmēr uzvar, un visi spriedumi, ko var izdarīt par dzīvi, dažkārt var nebūt vispareizākais viss sver par faktoru: apvainošana, neesot smieklīgam un nekrītot žēlastībā, esot tam, kuru visi grib nicināt, pazemot; Viņi šādā veidā jūtas labi, un tad, kad trūkst ekonomiskā spēka, mēs vienmēr esam ierobežoti, lai spēlētu, jo arī tiek pieņemts, ka tā ir spēle, tas ir, ir tie, kas saka, ka ir jāprot spēlēt šie ir populāri teicieni, lai veiksmē tevi trāpītu un dotu to, ko tu meklē, labklājība, labsajūta, labsajūta ar sevi, spēja palīdzēt, jo arī to mums iemācīja, mēs dalāmies kopdzīvē ar saviem vecākiem, ar saviem brāļiem, māsām, vecvecākiem un vectēviem, jo tā ir mūsu paaudze, jo mēs esam viņu turpinājums, redzot, ka mēs radāmies no viņu pēcnācējiem, tas ir, viņi zina, ka mums ir spēja sevi pazīt, zināt, ka viņi ir mūsu un viņi ir mūsu, kas vienmēr ir mūsu pusē, bet viņiem nekad nepatīk skatīties, lai būtu loceklis ģimenē, kas nevar iepriecināt viņus, viņiem ir tēls, lai saglabātu dzīvi tika radīts šis progress, savienības, labklājības veids, nevienam nepatīk, ka ir vai redz kādu, kas ir no mūsu ģimenes vai kāds mums tuvs cilvēks, jo galu galā mēs visi esam cilvēki, mums ir jātiek galā vienam ar otru, un ģimenes vide dažkārt vēlas mūs pārāk atzinīgi novērtēt, viņi jūtas kā īpašnieki tā, ko viņi ir radījuši, un viņi to padara par dzīvesveidu, kas ir ierakstīts visās

teoloģiskā literatūra, ko var lasīt, t.i., reliģiju studijas.

Mēs visi saņemam morāles mācību, ir pareizi, ka tie, kuri jūt tik uzticīgu tuvību, kuri dara visu, lai redzētu mūsu labo, mūsu tuviniekus, lai redzētu viņus labi, lai kas notiktu, un nekad negribētu viņiem kaitēt, ņemot vērā to tēlu, ko viņi saglabā, un to, kas viņiem tika iemācīts, tās vērtības, ar kurām viņi vadījās, neļauj viņiem labi paskatīties uz situāciju, kas varbūt būtu atrisināma, ja reizēm nebūtu pārprasta. Tas ir, tas viss ir ļoti skaisti, un arī plašsaziņas līdzekļi to šādi pārraida, tāpat kā fasāde rādīsīm skaistu tēlu, viņus arī piespiež vara, ko mēs visi pieņemam pārvaldīt, ļoti grūts temats, bet tas ir saistīts ar visu to, par ko tiks ziņots, tas pastāv, mēs eksistējam, mēs turpināsim eksistēt, izglītība tiek sniegta arī tiem, kas apgalvo, ka ir saprāta īpašnieki, un dažkārt viņi pārraida un vēlas šķelšanos, viņiem visiem ir kopīga viena lieta, lai saglabātu labklājību, labklājību, kas viņiem var dot meistarību, lai viņi varētu tiekties un gribētu labklājību sabiedrībai, bet viņi visi ir dzīvojuši un auguši kopā ar tēvu un māti, viņiem ir radīti atbilstoši apstākļi, lai viņi varētu progresēt karjerā, uz ko cilvēks tiecas, bet viņiem arī neizdodas, bet viņi vienmēr aizmirst un vadās pēc tēla; Es esmu saglabājis šo runu, jo mana dzīve ir milzīga, es esmu daudz ko iemācījies, es esmu attīstījis to, kas man bija jāattīsta, lai gan es biju cietumā, es nekad nedomāju par galu, es vienmēr gribēju tieši kontaktēties ar to iestāžu darbiniekiem, kurās es biju, savu cietuma karjeru es varu tā nosaukt, to labāk interpretēt ar vārdu tā, bet tā ir jābūt, tā ir jāinterpretē pēc iespējas godīgāk un

sirsnīgs, kas ir dzīvē. Tas ir saistīts ar divpusējām attiecībām, tās ir attiecības, kuras pārvalda visas tautas, tās ir kopienas interešu jautājumi, lai aizsargātu labumus, lai mēs varētu sniegt labklājību, kas ir izveidota pasaulē, brīvība ir visgrūtākais temats, par ko runāt, mēs varam sniegt visu savu brīvību, visskaistāko lietu pasaulē, tas ir vislielākais prieks, ko mēs varam gūt dzīvē, tas ir būt brīvībā, mums ir jāprot pārvarēt visus šķēršļus, kas mums ir dzīvē un ar ko mēs varam sastapties. To ir ļoti daudz, es varētu sākt ar galveno: sociālais labums, mums visiem ir viena kopīga lieta, mēs sev patīkam, mēs varam būt neglīti, skaisti, tam nav nozīmes, mēs pierodam dzīvot kopā, izskats nav viss; dažkārt aiz laba izskata es varu atrast mazāk labo pusi, bet tā bija apolona puse, skaistuma puse, ko aprakstīja Nīče, es sekoju līdzīvi viņa autobiogrāfijai, nav galvenā iemesla, skaistuma puse ir tā, kas liek mums sapņot, kas liek mums apbrīnot, tā nes visu labo, bet tā ir, labais iet līdzās ļaunajam, kā aprakstīja Nīče, bija dionīsiskā puse, tas ir, labais un ļaunais iemiesojas cilvēka instinktā, kad mēs runājam par visām būtnēm, kas eksistē zemes virsū, lai kas tās arī būtu, vai tie būtu politiķi, tiesneši, mēri vai biedrību priekšsēdētāji, ikviens var būt, pat televīzijas raidījumu vadītāji var būt harizmātiski un ar pateicības izjūtu, bet arī nevienam nevar piedot, pareizi sakot, piedot, mums visiem ir iemesls, un, kad tiek uzdoti jautājumi, mums ir jāpieņem, ka viss, ko mēs darām, ir sabiedrības likumu dēļ, un ka vārdu likums var darīt taisnības labad. Tas ir, kad viņi ieguva tiesības netikt sodīti un noteikt likumu, jo

tas viss atbilst, ļaunprātīga izmantošana pastāv, ir pastāvējusi un pastāvēs ir prologs.

Un prologs nāk no transcendences, mācīšanās par to, kas ir ārpus, mēs visi dzīvojam, jo zinām, ka transcendence ir kas vairāk nekā tas, kas ir ārpus, tā ir esamība, spēja būt, mācīšanās un visu esamība, bet ir atslēgas vārds, kas to visu apzīmē: Tas ir tas, kas veido vienu no transcendences faktoriem, mēs turpinām būt un mēs turpinām dzīvot tāpat, esības evolūcijā radītā, pamestā būtne nevienu nepadara par ļaunu, svētītu labo, ko mēs varam praktizēt, ir dievišķais, tas, ko mēs mācāmies, tas ir mūsu liktenis mēs mācāmies viss mums ir atstāts mantojums lielas vērtības, tāpēc viņi slavē sevi vārdos, kuros viņi raksta, bet tas viss ir slavinājums, lai saglabātu varu un būtu cildenumā, jo tas viss varētu būt skaisti, ja patiešām viss būtu piepildījies un ir rakstīts, tas būtu ļoti labi.

Kāpēc?

Mēs nonākam visplašākajā cilvēciskās pagrimšanas ceļā, mēs esam legalizētas demokrātijas vergi, kas izmanto situāciju, kad esam noslēgti un pakļauti stingrākiem noteikumiem; reizēm nereaģē tā, kā normāli nomierinošā veidā, tiek saukta par esības transcendenci, pārtapšanu par būtības visnežēlīgāko pusi, to es sajutu, es no pieredzes uzzināju, ka dusmas ir iztikšana, lai dzīvotu, lai dzīvotu un izdzīvotu, ir redzams un tā to pierāda zinātnes vērtības, kas dominē kā drošs dzīves veids, kad tā ir jābūt, mēs nevaram izvairīties no jautājuma, mūsu īpašības, kas mūs veido, ir dažādas, bet visas nāk no viena, mistifikācija, nav pilnīgāku būtņu.

nekā jebkurš, katrs zina, kā dzīvot, tam ir nepieciešams garantēts un uzticams atbalsts visai būtnei, mēs strādājam sadarbībā, mēs pelnām, lai citiem būtu labāka dzīve, bezdarbs, taisnīgs cēlonis, tā ir pieredze, kurā jūs visi dalīsieties kopā ar mani, es esmu nosaucis šo stāstu par esības turpinājumu, tas būs šī izdevuma turpinājums.

Viss sākās pēc vecāku šķiršanās, mani uzņēma mūķeņu koledžā Sanmigelā, tāds bija koledžas nosaukums, es pavadīju brīvdienas kopā ar tēvu, tā bija tuvu, bet pēc šķiršanās man nebija labas attiecības ar tēvu, un no turienes viss sākās, mana māte pēc šķiršanās bija aizbraukusi dzīvot uz Pontinju, man bija apmēram 10 gadi, kad es ierados un iepazīnos ar Pontinju, es aizbēgu no koledžas, es nepieņēmu šādu dzīves veidu, bet viņi mani noķēra, Es biju nevainīgs, es zināju, ka pastāv likuma spēks, mans tēvs bija militārists, es uzdrošinājos pa ceļam caur stāstiem, ko man stāstīja tēvs, par to, ka viņš bija vīrietis, integrēts militārajā dienestā, viņš kalpoja tautai, ciets vīrietis, kā jau minēju, bet viņš ļāva sev aizrauties ar kaislību mīlēt citu sievieti, labs vīrietis, fiziski spēcīgs, intelektuāli arī, es no tā guvu labumu, mantojot viņa gēnus, man viņš bija kā varonis, tā bija visa mācīšanās, kas vēlāk pārvērtās.

Kāpēc?

Dominēšana es zināju, ka es varētu darīt, no atdalīšanas brīža, kā es paliku ar māti, es kļuvu neatkarīga, mana māte ieguva mīļāko, strādājošu vīrieti, viņš strādāja pasta nodaļā un strādā, viņš ir vērtīgs cilvēks, tas arī sākās tur, man vajadzēja palīdzēt mātei, un es kļuvu par dominatoru, jo tas viss bija labi apstrādāts, es to nožēloju, es raudāju, bet

Es uzvarēju, manuprāt, tā ir vispiemērotākā tēma, es viņus mīlēju kā nevienu citu, par laimi, viņiem ir labi, viņiem ir sava dzīve, strīdi bija normāli, bet viņiem vienmēr bija taisnība, es biju tā, kas bija aizmigusi ar transcendentālu vēlmi gribēt vairāk, es gribēju, lai būtu, neko nedarot, man likās, ka tas ir viegli.

Es sāku strādāt, lai palīdzētu mammai, bet drīz vien sapratu, ka neļausim sev dominēt, tāpēc sāku strādāt par casqueiro (apdares palīgu), kas izgatavo konstrukcijas, kuras jānoformē un jāapdares.

Tur strādāja kāds cilvēks, kurš bija dīvāna apvilcējs, cilvēks no konstrukcijas, kurš apvilka dīvānu, viņš bija robusts pēc izskata, un es vairs negribēju ar viņu sadzīvot, agresīvi runāt, to jau biju piedzīvojusi ar savu tēvu, tāpēc izvēlējos mainīt situāciju, Es jutu, ka man ir dzīves progresa spējas, tas mani neapgrūtināja, bet es tajā dienā varēju sevi apkaunot, lai negribētu viņu sāpināt vai ievainot, bet, lai sevi pasargātu, es metu plaukstas lieluma akmeni, bet es to metu atvairītu, es gribēju brīdināt.

Viņi joprojām mani tur pieņēma, es turpināju tur strādāt, tad es aizgāju pēc vēlēšanās, bet arī īpašnieks nomira, ko bija pārņēmusi hiv slimība, tā bija situācija, kas man nepatika, es redzēju, kā viņš cieš no slimības, bet es viņu vienmēr cienīju, es zaudēju darbu, es sāku aktīvi darboties, tas ir, slengā tiek lietots kā vadīt, un neciešot ar priekšniekiem, mēs gribam neatkarību, es jutos kā lauvas dēls, un tā arī rīkojos.

1996. gada martā mani atrada avenue metro, metro jau bija notikusi virkne laupīšanu, tur bija notikuši vairāki noziegumi, un bija gadījums, kad garām gāja psp un atnāca lūgt mums personu apliecinošu dokumentu, un tas bija viss, bija jau iepriekš, nedēļu pirms tam es biju Benfica super stacijā apsūdzēts par lasītāja aplaupīšanu, bet puisis, kas mani pavadīja, rikardo, bija piesardzīgs, nepieredzējis, viņš bija atbraucis no ovara, viņš nepazīna pilsētu, bet orientējās, viņš bija narkomāns, un tajā laikā, kad es lietoju kokaīnu, man likās, ka būtu labi, ja man būtu kāds drošības balsts, t. i., lai pasargātu mani nākotnei, t. i., lai būtu spēks, savienība progresam.

Bet tagad šeit ienāk struktūra, viens no galvenajiem faktoriem, kas nosaka cilvēka spēju būt uzticīgam, sākas blēdīšanās, tā es atklāju to, ko jau zināju, ka nevar uzticēties, ja nezini, bet mana pieredze bija liela, tā bija milzīga, es biju pārliecināts par sevi, biju labs savā darbā, biju jau izdarījis vairākas bruņotas laupīšanas, izvēlējos ceļu, kurā nevienam nekaitēju, tikai dabūju naudu.

Kādēļ?

Lai dzīvotu, es stājos šajā dzīvesveidā un 1996. gada martā, precīzāk 28. martā, mani brīdināja par aresta orderi, par kuru esot ziņots, man tikai jāpiebilst, ka šīs tēmas ievads, nedēļu pirms manis arestēja Benfikas superstacijā, es atradu sevi guļam automašīnā, īpašnieks bija gaisa spēku pulkvežleitnants, vīrs, kurš jau bija bijis aizjūras zemēs, es tur mēdzu gulēt, bet man vēl bija māja pontinē, patiesībā tajā naktī biju kopā ar rikardo, mēs nozagām lasītāju un aizmigu automašīnā,

mūs pārsteidza un pamodināja psp aģenti, viņi piederēja Benfica super squad, bet es ne sull un teica Rikardo ne sull viņam būs jābūt spēcīgam un pateikt nē līdz galam, nebija pierādījumu par pretējo, bet viņš mani brīdināja, ka policisti var parādīties, bet es viņu nomierināja, es teicu, ka tas ir ok, es dzēru daudz viskija un es jutos kā gulēt, un man nebija sajūta, kā iet mājās un es dzīvoju tur netālu. Tas notika, tās bija visļauņākās šaubas, kādas cilvēks var izjust, kad viņš māca un trenē tā brīža situāciju, kas varēja notikt, tajā dienā man tas iznāca. Viņam izdevās ievērot manu noteikumu, ka nedrīkst neko teikt, bet viņus nepārlicināja un viņi devās pie visiem tuvējo stāvvietu dežurantiem, lai noskaidrotu, vai viņi zina par kādu laupīšanu, zilu kompaktdisku atskaņotāju, bet pirms tam mēs bijām izdarījuši vairākus noziegumus un visi bija ielikti laupīšanā un nolaupīšanā, mēs devāmies uz izmeklēšanu avenue metro, policijas iecirknis atradās marquês de pombal, lisabonas metropoles policijas iecirknī, mūs nopratināja, es neko neteicu, es nezinu ricardo sarunu, bet, tā kā man jau bija pieredze, kad iepriekšējā nedēļā biju pārdzīvojusi identisku situāciju, es uzticējos.

Tajā dienā mēs izbraucām no policijas iecirkņa, man nebija ko teikt, es uzticējos viņa liecībām, lai man tas iziet cauri, es tajā laikā dabūju autovadītāja apliecību, es strādāju, bet es jau saņēmu bezdarbnieka pabalstu, es turpināju dabūt vadītāja apliecību, es aizgāju darīt kodu, es to nokārtoju, es jau braucu, Es jutos labi, man bija lieliski, un tieši tad man pasniedza, es saņēmu aresta orderi no tiesu varas, viņi mani paņēma mājās, es biju atnācis no sporta zāles, es biju trenējies vairāk nekā mēnesi, kad es ierados tiesu varā, es sapratu, kad mani nopratināja policijas iecirknī, kad mani nopratināja policijas iecirknī, kad mani nopratināja policijas iecirknī marķīzī

marquês de pombal Es neteicu neko, bet Rikardo teica visu, es turpināju sniegt savu paziņojumu, faktu konstatēšanas posmā tā bija tiesas izmeklēšana, man nebija, ko viņiem teikt, nekas nebija pierādīts, ka faktors ir acīmredzams. Tāpēc es nevarēju pieņemt šo lēmumu, tas būtu tas pats, kas nodot sevi, varbūt būtu bijis labāk, ja būtu bijusi cita attieksme, teikt patiesību, sadarboties, nožēlot grēkus, bet es spriedu par sevi pēc savas gudrības, es arī gribēju spēlēt ar taisnīgumu, tiesnesis, kurš mani notiesāja, bija cilvēks, kuram dzīvē bija nepatīkšanas, viena no viņa meitām nomira no pārdozēšanas, arī pārējie atlikušie dēli bija atkarīgi no narkotikām, advokāts mani brīdināja, vai nu es teikšu patiesību, vai arī es būšu ciets rieksts, bet es uzticējos sev.

Viņa mani neaizstāvēja tā, kā viņai būtu vajadzējis, viņa nezināja, kā rīkoties, lai likumīgi pildītu pienākumus, kas viņai kā likuma pārstāvei ir jāpilda, tajā laikā man nebija personīgā advokāta, un man to nekad nedeļa, man nācās algot šo advokātu pēc aresta, pēc tam, kad mani notiesāja, pēc tam, kad mani notiesāja, es algu šo advokātu, tā bija visa enerģija, ko es gribēju uzkrāt, es zināju, ka esmu krustcelēs, bija liecības, ko es negribēju uzņemt, es samaksāju augstu cenu, par sadarbības trūkumu, un tas viss nonāca līdz manai lielajai pārlicēbai, es pat domāju par pašnāvību.

Tā man bija skumja diena, es sev zvērēju, ka izdzīvoju ikvienā nelabvēlīgā situācijā, kas varētu rasties manā ceļā, tas bija sākums beigām man par visu, es zaudēju savu brīvību pirms kāda laika, es paņēmu smagu ķēdi un izdevās izdzīvot.

Tieši uzvaras laikā es iemācījos mākslu, ka caur mani visi mani cienīja, arī administratīvā vara, kas ir tā, kas veic cietuma iestādes funkcijas, jo tieši ar šo

kad mēs gribam kaut ko uzvarēt, mums ir jātiek galā, viņi ir gabala īpašnieki, tas ir, viņiem pieder teritorija, kurā viņi dominē, viņi domā, ka viņi ir tā, viņiem ir pavēlēts darīt to, kas jādara, turpināt ceļu lojalitātē, neatkarīgi no tā, kā tas var likties, var būt un ka ikvienam var būt, bet ir pakļaušana, kas ir diskvalifikācija, Kad viņi ieņem šo amatu, viņi domā, ka var būt situācijas kungi, viņi nav samierinājušies ar vienkāršāko būtni, kurai ir jādzīvo, tāda ir prognoze par to, ko viņi ir mācījušies, un par katastrofām, ko viņi ir pieļāvuši, ne vienu, ne divas, ne četras, tās bija dažādas, ļoti dažādas, es tās nosaucu par visnelaimīgāko krustā sišanu, bet es pacēlu savu morāli, jo tā vienmēr ir bijusi augsta, tas viss sākās, kad es ieradās institūtā.P. Linhó tā bija smaga ieiešana, ļoti smaga, es biju dusmu un gribas uzvarēt pilns, es pat domāju par bēgšanu, ja man būtu tāda iespēja, man izdevās noturēties, un tas viss tāpēc, ka es ieguvu cieņu no veterāniem, kas bija I nodaļā.p, un viņi bija īstie balsti, lai es iemācītos dzīvi klosterī, es cīnījos, es cīnījos, es guvu panākumus, ja tā nebūtu, es būtu aizmirstībā, visi mani atceras, visiem patīk mani atcerēties, es biju raksturīgais tēls, es kļuvu par drūmu un aukstu vadoni, kurš neprotēja mīlēt, un tā es iekaroju slavu cietuma iekšienē, tie bija auksti akti, kam bija jāprot dzīvot un palikt zemes virsotnē, lai uzvarētu. Ātri es pierādīju audzinātājiem, palīgiem, uzraugiem un tiešajiem, ka viņi man palīdzēs uzvarēt grūtajā cīņā, es nejutu atbalstu tikai skatījos uz tā brīža apstākļiem, un palīdzība bija barbariska, notika tas, kas nevarēja notikt, es kļuvu par dēmonu sevī, bet es nemeklēju nepatikšanas, es tikai gribēju dzīvot un izdzīvot, tas bija tā brīža apstākļi.

Izabella bija vārds skolas direktores, kurā es uzturēju veselīgu un patīkamu cieņu viņa vienmēr mani pavadīja, vienmēr man palīdzēja, bet vēlāk kļuva par dusmu manī, bet es viņu vienmēr cienīju. Un tas viss bija saistīts ar spēcīgo spiedienu, ko izdarīja administratīvā sistēma, kuras direktora vārds bija João G. Cilvēks, kurš bija ieradies no ārzemēm, viņš izglābās, kad viņu mēģināja nogalināt, viņa stāsts ir labi zināms, viņš vairākus gadus, līdz pat manai pārceļšanai, vadīja Linhó administrāciju, es viņu labi pazinu, un viņš pat bija cilvēks, ar kuru varēja aprunāties, viņš bija komunikabls, viņš interesējās par šo tēmu, Viņš mani nepareizi saprata, varbūt deputātu dēļ, es biju labi redzams profesionālajā ciklā, biedrības līmenī visi mani cienīja, un tas direktors gribēja savas karjeras virsotni, tas ir, es esmu šeit, lai dominētu, es esmu šeit, lai uzvarētu par katru cenu, es būšu labi redzams, tas bija viņa mērķis, starp citu, viņš varēja pateikt vairāk. Viena no lietām, ko viņš visvairāk aizstāvēja, bija narkotiku tirdzniecība, viņam patika palīdzēt narkomāniem, bet apmaiņā viņš prasīja monētu, viņš spēlējās ar likumu, viņam bija vara ietekmēt nedrošu un nosacītu izeju un atklāta režīma izeju piemērošanu, viņš nebija slikts cilvēks, tikai tie, kas ņem pēc sava, nedegenerējas, un es izvēlējos grūtāku ceļu, ceļu, pa kuru nevienam nepatīk iet, bet es izvēlējos iet, iet pa ceļu, kas man bija nolemts, kad runājam par likteni, dažkārt mēs to pareizi saprotam, mēs nebūsim ļoti tālu no realitātes, man bērnībā bija daudz sapņu, un tie bija sapņi, kas pārvērtās murgā, pāreju tuksnesī es jau biju paredzējis, es jau biju redzējis savu nākotni, bet tas viss man tika attēlots sapnī, mani pavadīja raganas, kuras sauca par tādām, tās man nodeva

sapņi, jo viņiem bija jāiet cauri, sievietes spēks bija liels, tas man palīdzēja, bet ziņkārība radās pēc mana aresta, man bija liels strīds ar manu brāli un gribēja būt labāks par viņu, veselīgu strīdu viņš gribēja būt un ir vienāds ar mani. Tajā laikā mēs mēdzām iet medībās pret ūdens čūskām, lai trāpītu mērķī, mēs spēlējām snūkeru, reizēm mums bija grūti pretinieki, bet mēs vienmēr uzvarējām, es zināju, ka viņš ir labs, šodien viņš ir leitnants armijā. Tēvs pārvaldīja vistiešāko atbalstu, ko viņš man varēja sniegt, viņš tos nodeva, viņš palīdzēja viņam mācībās, viss tāpēc, ka bija šķiršanās. Mēs esam pa vidu manai iekļūšanai Linhó, tas bija drosmīgi, jau pie ieejas apsargi gribēja mani padziļināti iepazīt, tā bija normāla iekļūšana, ja runājam par tur valdošo atmosfēru, tā bija meklēšanas vide, gan apsargi, gan ieslodzītie gribēja uzvarēt, tur bija labs direktors Manuels, bet viņš bija korumpēts, bet viņš nevienam nekaitēja, viņš vienkārši uzvarēja un darīja savu darbu un arī palīdzēja, trīs gadus es biju pie šī direktora no 1996. līdz 1999. gadam, viņu atstādināja no direktora amata, bet viņš kļuva par pagasta padomes priekšsēdētāju, bet viņš tā arī nespēja atbrīvoties no tā, kas viņu bija novedis līdz linhó aiziešanai, viņš bija labs cilvēks, viņš vēlējās visu labklājību un tajā pašā laikā nevienam nekaitēja, bija vajadzīgi darbi, b spārnā, ko uzskatīja par slepkavniecisko spārnu, to iesauca par slepkavniecisko spārnu, par visu, par infrastruktūru virsū un, saņemot vizīti palātā, krītēja ūdens, tas bija infrastruktūras izmēra trūkuma rezultāts, mums nācās turēt atvērtus lietussargus, jo dzīvojām korumpētā vidē līdz tam, ka direktors pieņēma priekšlikumu, kura pamatā bija nauda, ko viņš varēja izmantot no cietumu ģenerāldirekcijas, viņš viegli izkļuva, priekšlikums bija balstīts uz to, ka

remonts treniņu laukumā, tas ir, futbola laukumā, tas bija dubļains, ļoti smaga netīrumi, tā bija viņa iesauka, viņš to varēja saukt arī par netīru, bet viņš bija labs, viņš arī zināja, kā staigāt, viņš zināja, kā manipulēt ar sistēmu, ja tur bija korupcija, mums bija jāizmanto brīdis, Es biju pusceļā no 16 gadu soda, biju izcietis astoņus gadus par slepenības uzticēšanu, bet tas nebeigsies labākajā veidā, jo bija tādi, kam nodarīts kaitējums, jo tā tam bija jābūt, tā ir daļa no sistēmas, sistēma ir tā iekārtota, ir jābūt attaisnojumam, un ar to pagāja vēl viens gads, Tas bija trešais gads, kad es biju Linhó, un pienāca īstā korupcijas dilemma, narkotiku pārdošana, ko atļāva direkcijas vadītājs, viņi visu pārvaldīja, izmantojot cietumnieku, kuram viņi uzticējās, ietekmīgu narkotiku dīleri, kurš bija labi nopelnījis, pārdodot narkotikas, viņa vārds bija luís torres, viņam cietumā pat bija bērns, bija piedāvājums no uzņēmuma skips izgatavot un piepildīt maisīnus un samaksāt par tiem xis, mani uzaicināja tur strādāt, es nepiekritu tam, ka vīrieši, kuri gatavojās pildīt šo funkciju, autorizēja samaksu narkotikās un viņi paturēja naudu, kas pēc tam tika pārskaitīta ar datora starpniecību, tieši tad radās īstā manuela t. problēma. Direktors līdž tam; neko daudz nevarēja darīt, bija tiesas izmeklēšana, bija apzināti pārskaitījumi, citiem vārdiem sakot, attīrīsim savu tēlu, bet viņiem neizdevās visu attīrīt, viņi vērsās tiesā, tiesas izmeklēšanā bija apsūdzētie un visdažādākās liecības, bet es neliecināju, mani pat neaicināja, es arī negrasījos daudz ko teikt, es vienkārši grasījos pasargāt savu labumu, es uzskatīju, ka ir lietderīgāk risināt šo lietu, es varētu kaut ko iegūt, ja klusētu, tiklīdz es zināju, ka es būšu

maksāt smagu cenu.

Apsargs zvirbulis tika atstāts ārpus cietuma dienesta, priekšniekam amorim bija priekšlaicīga pensionēšanās, manuel t. Viņš tomēr nokļuva pagasta priekšsēdētāja amatā.

Tur bija vadības maiņa, João g. Viņš bija nākamais vārds, kas sekoja p.e. administrācijā. Viņam bija ambīcijas, pārāk lielas pat kontekstam, kad sākās darbi b spārnā, lai pārveidotu apstākļus, puse spārna bija slēgta darbiem, es nokļuvu kamerā kopā ar karlosu viņš bija universitātes profesora mātes dēls, viņš bija skolas direktora sekretārs, bet laiku pa laikam viņš bija narkomāns, viņš nozaga skolotāja somu, lai viņam būtu nauda, ko lietot, viņš bija hronisks narkomāns, es jutu līdzjūtību pret viņu, jo redzēju, ka viņš vienmēr zaudē, viņš nespēja attīstīties, viņš bija samierinājies ar patēriņu, bet viņš bija inteligents, gudrs cilvēks, bet narkotiku tirdzniecībā priekšnieki bija melnādainie, viņam ar viņiem bija problēmas, viņš pat lūdza aizsardzību, kamēr es biju kamerā kopā ar viņu, bet tas ir smieklīgi, neviens mani nekad neuzrunāja un nepieprasīja naudu, parādus, kas viņam bija jāatmaksā, es viņu pat aizstāvēju, bet viņš bija nodevies un atstāja man heroīna parādu cilvēkam, kurš viņu jau bija piekāvis par parādiem, es piekritu un biju viņam parādā, nebaidījos, jo heroīns mani pārvērtā par mežonīgu būtni, pilnīga dominance, no tā brīža man bija jādzīvo smaga dzīve, tas bija mana niknuma virsotne, redzēt, kā kāds cieš, jo viņi visi man deva iemeslu, man bija vairākas cīņas roku rokā, viņi nespēja mani pārspēt, es uzvarēju, viņiem visiem pēc tam bija vajadzīgs mans atbalsts, lai funkcionētu, pārdotu un būtu labi ar sevi, man bija bezmaksas heroīns, tas mani apmierināja, jo tam bija iespaidīgas vērtības, tas bija biedrs, tas bija draugs

un es aizstāvēju šo lietu, bet man bija ļoti dusmīgi, ka neviens man nepiekrīta, lai gan es biju uz heroīna. Viņi visi iemācījās mani cienīt, tie bija puīši no noziedzīgās dzīves, viņi visi bija pazīstami vidē, kurā mēs bijām iestrēguši, viņi bija cienījami, viņi paši mani ienīda, viņi man piedāvāja heroīnu, lai es varētu iet mācīties, tas bija vienīgais veids, kā, viņuprāt, es varētu veselīgi nodarboties un mācīties, tas bija patēriņa cikla turpinājums, es jutos labi, biju pie tā pieradis, un tas atņēma man vēlmi ēst un nodarboties ar seksu, tas bija ideāls veids, kā pavadīt laiku klosterī, neuztraucoties par seksu un ēšanu.

1998. gadā mani pārcēla uz Vale de Judeos, un es devos mācīties galdniecības kursus.

Es nokļuvu uzreiz apcietinājumā, tas bija tā sauktais režīms 111, cietais režīms, kurā mēs gaidām izmeklēšanu, kas var novest pie sankcijām vai disciplinārām sekām, es samaksāju, es samaksāju par to, ka pieprasīju tiesības, kas man bija, proti, tiesības uz televizoru, radio, bet viņi man to visu atņēma, un visi mani pazina pēc vārda, ko es saucu par savu televizoru, Susana, ko man bija devusi mana māte, tas bija iespaidīgi, jo man kamerā vienmēr bija televizors. Dažreiz es to izdomāju, es to paņēmu, ieķīlāju, iznomāju, lai varētu to patērēt dienās, kad jutos vājāk, bet man bija bezgalīga mīlestība pret to, es būtu gatavs to nogalināt, ja kāds man to sabojātu, es to izdarīju dažas reizes, kad nejutos labi.

Es iegāju 111, un mani uz klausīja cietuma priekšnieks, cietuma priekšnieks, priekšnieks Amorims, Mozambikas pēcnācējs, bet portugālis, garš vīrietis, bet tievs, ne slikts, viņš vienkārši gribēja, lai teritorija būtu pakļauta valdīšanai, viņš gribēja, lai būtu kluss, viņš bija

tāpēc viņš man teica, lai es vairs tā nerunāju, citādi mēs sašutīsimies, es teicu, jā, es varētu sašutināt, es biju gatavs to darīt, tad es aizgāju iekšā no priekšnieka kabineta, t.i., no viņa galda, es tur strādāju jau daudzus gadus, sargs baptists, daudz dzēra, bet godīgs, viņš negribēja nevienam kaitēt, viņš bija kā priekšnieks, viņš gribēja, lai viņam būtu labi, mani pārsteidza šis apsargs, viņš mēģināja uzbrukt man, viņam neizdevās, tur bija vēl daži apsargi, kas atradās pbx un redzēja apjukumu, viņi mani ielenca un atkal mēģināja uzbrukt man, viņiem neizdevās, tas ilga vēl dažas minūtes, bet viņu neatlaidība bija mana pretestība, tieši tad parādījās kāds piecdesmitgadīgs apsargs, dzelzs sargs, viņš mani uzrunāja, teica, lai es apstājos un ka neviens mani neuzbruks, bet es jau biju uzbrucis apsargam batistam un cietuma priekšniekam, bosam amorim, es viņiem nerādīju lielu iespaidu, es zināju, ka zaudēšu, tad viņš man teica, ka tu iesi saslēgts rokudzelžos uz apsardzes paviljonu, man uzlika rokudzelžus priekšnieka klātbūtnē, viņš bija tas, kurš to pavēlēja, to pavēlēja dzelzs sargs, un es devos uz apsardzes paviljonu, priekšnieks pavēlēja man noņemt rokudzelžus un lika iet iekšā kamerā, jo es būšu apsardzē, līdz izmeklēšana tiks pabeigta.

godīgi, Es ieguvu cieņu pret vīrieti, viņš bija cilvēks bija boss, viņš deva piemēru, kā iestādes, kas pārstāv represijas spēkus, būtu labi pavēlēja tiem visiem, lai visi jūtas labi. Man viņš bija viscilvēcīgākais priekšnieks, kādu jebkad esmu sastapis, es sastapos ar sodu, kā tas būtu loģiski, man būtu jāmaksā par pašu nodarījumu, bet es arī ieguvu viņu cieņu, viņi pārstāja iejaukties tiešajā dzīvē, ka ir jāizdzīvo, pat cietuma iekšienē cilvēks dzīvo, es to nosaucu par neviesmīlīgu vietu, identiska būtne pēc pašas frāzes, uz vietu, kur nav nekā, mēs esam dzīvi tikai tāpēc, lai dzīvotu, bet mums ir jābūt

ticiet man, es jau biju dzirdējis par slepkavībām, bija vairāki mareações, tas ir žargona vārds, ko lieto kriminālajā dzīvē, tas nozīmē slepkavību, tāpēc es jau biju pieļāvis dažas situācijas, kas varēja notikt cietuma vidē, Ar viņu iepazīnos, kad izcietu sodu drošības paviljonā, redzēju kādu jau pāris gadus vecu jauniņu no linhó, un es nonācu saskarē ar viņu dod man cigareti, bet es viņu atstāju vienu.

Komisija nevarēja viņu redzēt, jo mēs bijām tik vēlu, ka mums bija neiespējami viņu redzēt.

tas bija apstākļu mirklis, tas bija mirklis, nu, es viņu tur biju redzējis, viņš bija tur, b spārnā, spārnā, kas tiek uzskatīts par slepkavniecisku, viņš bija a spārnā, mierīgajā spārnā, tur atradās ieslodzītie, kuri strādāja un vēlējās būt mierīgi cietumā, bet tur bija lietotāji, bija narkotiku tirgotāji, un bija viens, kurš vēl šodien atrodas cietumā, viņa vārds ir Delfims, es pēc brīža izskaidrošu viņa stāstu, viņš mani sameklēja, es viņu ātri ieraudzīju, kad pirmo reizi satiku, viņš bija asprātīgs, labs bērns, bet viņam bija arī mežonīga bērnība, jo viņa vecāki bija izvēlējušies ceļu, viņš atgriezās Kaboverdē, viņš meklēja labāku dzīvi, par vēsturiskajām saitēm, kas pastāvēja zināšanās, un, skatoties uz tām, viņiem bija cietsirdīgi nodzīvots, viņiem nebija ļoti viegla dzīve, viņiem nācās dzīvot ungāru kvartālā, kvartālā, kurā pārsvarā dzīvoja ļaudis no Kaboverdes, māju celtniecība nebija ļoti laba bet tās nodrošināja minimālos apstākļus, ka nedrīkst gulēt uz ielas, ka viņiem ir jumts virs galvas, lai cik nožēlojami viņi būtu, viņi bija izglītoti, mājas bija tīras un tajās valdīja kārtība, kas raksturīga tiem, kam bija īsta izglītība, bet tur bija sociālā nevienlīdzība, viņiem bija smagi jāstrādā, un šie cilvēki ir

labi cilvēki, viņi mīlēja palutināt savus bērnus, bet viņiem nebija laika viņiem, viņiem bija jāstrādā, lai būtu godīga dzīve, labklājīga dzīve, tā ir viņu pašu, un dažreiz atsvešinātība var izraisīt šoku, bērni sāk augt, viņi daudz laika pavada prom no vecākiem, likumīga prasība, kad tu gribi būt pieaudzis, būt neatkarīgs, patstāvīgs, meklēt to, kas ir labs, bet viņš iekrita narkotikās, tas bija tāds pats kontakts kā man, kad es izcietu sodu, Bet tad es to atmetu, jo zaudēju acu kontaktu un tā kā man nebija laika tiešākam kontaktam, es viņu neatcerējos, bet viņš nāca pie manis, es biju B spārnā un daudz sportoju, un viņš iet man garām un saka, vai viņš negribētu uzspēlēt kārtis, tipisko Kaboverdijas biskvīta spēli, un es ar viņu tur sadraudzējos, bet tas ilga daudz ilgāk, tas ilgst līdz pat šodienai, bet tolaik viņš jau lietoja heroīnu, un tieši tad es atcerējos, ka biju viņu redzējis intendentē, tur notika tumši darījumi, melnais tirgus, kur viss ir kārtībā, ja vien neviens nevienam nekaitē, tas bija mežonīgā laikā, kad es no pirmā acu uzmetiena sapratu, ka puisis bija asprātīgs, viņam bija dvēsele, viņa izskats uzrādīja lielu raibo, mežonīgo, bet labi apstrādāto, tāds bija tēls pirmajā brīdī, kad es viņu ieraudzīju, un es sapratu, ka viņš ir puisis, kas sabiedrības acīs par tādu tiek uzskatīts, noziedznieks, cilvēks, kas dzīvo sabiedrības nomalē, bet mums visiem patīk nodrošināt labklājību, lai varētu sevi pārlicināt, lai varētu rūpēties par savu labklājību, par cilvēku vienlīdzību, kur ir vērts teikt, ka mēs visi dzīvojam ar visu to, ko esam radījuši, bet mēs arī zinām, ka labais iet līdzās ļaunajam, darbības, kas var izrietēt no tā, rada visgrūtāko dzīves ceļu, viņš bija pārvietots no a spārna uz b spārnu, viņš palika kamerā

tajā pašā rītā pēc nakts nodošanas tiquinho atgriezās uz spārnu a, viņš bija noslēdzis vienošanos ar virzienu, sadarboties, liekot otru pie buļļa galvas, tas ir vēl viens izteiciens, ko izmanto arī slengā, kas nozīmē atstāt citu karājas, Tajā naktī mēs sarunājāmies pa logu un varējām tā sazināties, mēs bijām ļoti tuvi, un es dzirdēju kamerā lielu troksni, tas piesaistīja manu uzmanību, cietumā mums ir jābūt bīstamības uztverei, tas ir tas, kas liek mums dzīvot un palīdz mums uzvarēt, tas rada mums dvēseli, kas vēlas būt, dvēseli, ko mēs visi vēlamies iemiesot, spēcīgu dvēseli, pilnu drosmes, veiklības un viltības.

Tajā naktī pirms nākamā rīta mēs runājām pa logu, jo es dzirdēju troksni, es jautāju:

- kas tur ir?

Viņš man teica, ka es dzirdēju kādu troksni:

- Es esmu hugo, es esmu šeit plus tiquinho.

Tas bija viņu veids, kā sodīt viņu, par to,, ka viņi bija izdarījuši, ka tajā pašā dienā, ka viņi tika pārcelti uz spārnu b, tas bija rutīna bija tad, ka viņš man teica, kad viņi atver durvis šajā gadījumā šūnās nāk ar mani uz spārnu a, bet viņš man teica, lai es klusētu, bet es domāju, tas bija par Hugo, viņš bija zvaigzne, viņš bija cilvēks brīdī, viņš bija atkarīgs no heroīna, viņš pieprasīja, ka tirgotāji piegādāt viņam narkotikas bez naudas,

Tas bija pienākums, viņš to pieprasīja, dumpīgs zēns milzīgā veidā, tieši tad notika uzbrukums, es atvēru durvis un neaizgāju ārā, bet zināju, ka viņš to darīs, zināju, ka viņam ir bijis kāds karstums a spārnā, slengā arī karstums, ko var saprast kā kriminālžargonā ikdienišķs notikums no tiem, kas staigā lietū, kļūst slapji.

Tad es izgāju no kameras, es darīju savu ierasto rutīnu - ēdu brokastis, tad eju uz treniņu, uz skolu, uz nodarbībām, to brokastu rītu man šķita dīvaini, ka es viņus neredzu, jo arī šī bija mana rutīna, es biju atkarīgs, bet vēl nebiju īsti atkarīgs, bet jau biju izdarījis dažas laupīšanas un izspiedis naudu, no rīta viņi atnāca man pastāstīt, zēni, kas arī bija lietotāji, tika saukti par piranhām, viņi meklēja dzīvi godīgākā veidā, bet vienmēr krāpnieciski, jo atkarība arī viņus pie tā noveda, hugo devās uz drošības paviljonu ar tiquinho, bet parādījās vēl viens zé bola, viņš dzīvoja čelasā, un ar viņu nekad nav bijušas labas attiecības, jo es viņam atdevu emílio bairro alto treniņtērpa bikses, un viņš gribēja emílio aplaupīt. viņš zināja, ka bikses ir manas, un jau vairākas reizes mani bija izprovocējis, bet es nekad par to neraizējos, es nekad nepievērsu tam uzmanību, viņiem bija nepatīkama cīņa. emílio bairro alto uzauga turpat bairro alto, un viņš bija nekaunīgs, mēs bijām no vienas audzināšanas un viņš gribēja aizstāvēt to, kas bija mans, viņš gribēja aizstāvēt godu būt bairrista un bērniības saikni: Zé bola bija izturīgs un svēra aptuveni 90 kg., Emílio bija sauss, tipisks afrikāņu zēns, jo viņš bija tievāks, viņš aizstāvēja savu godu un stājās pretī situācijai.

diskusija, tas nebija viegli, bet viņš zināja, ka viņam ir prāts dzīvot, un viņam bija jāizdzīvo šis jautājums. Pēc tam, kad Zēbols bija novilcis treniņbikses un turēja tās rokās, viņi strīdējās; Es zināju, ka Emilio uzvarēs, bet nekad nebiju domājis, ka viss beigsies šādi. Viņš gribēja viņu sūtīt no trešā stāva, viņš satvēra viņam kājas, Emilio izdarīja to, ko bija iemācījies, pēdējā gadījumā es esmu tas, kam jāglābjas, viņš satvēra viņam kaklu un piespieda viņu to lauzt, tas ir, brīdī, kad viņš satvēra viņam kaklu, viņš nelaida vaļā, viņam priekšā vai pie ieejas kamerās bija margas, Tas nesniedza lielu drošību, šajā gadījumā tas kļuva par neparedzamo, kopš pirmā brīža es domāju, ka viņi nokritīs, es paredzēju, ka darbība būs paredzama, bet tad es domāju, un man vēl bija dažas sekundes pēc tam, kad es redzēju un paredzēju, un es domāju, ka tas nenotiks, bet tas notika, Emilio satvēra viņam kaklu un neatlaida, un ar to spēku, ko Zēbols izdarīja, viņš sasaistīja divus monumentālus spēkus, Viņi nokrita no 3. stāva, es pat domāju, ka bojājumi būs lielāki, es pat domāju, ka viens no viņiem varētu nomirt šādā situācijā, bet, par laimi, viņi tika izglābti, saprāta spēks vienmēr uzvar, es domāju, ka tāda ir dzīve, es esmu aizbēdzis no šīs tēmas, lai varētu izskaidrot visu gaitu, kas tika uzņemta, šajā kontekstā, kurā mēs vienmēr tiekamies ar cilvēkiem, mēs uzturam kontaktus, jo viņi ir tie, kas mums palīdz runāt un apspriest situācijas, viss ir patīkams, ja tas tiek skatīts un darīts šādā veidā, mums var būt pat dzīve, kas saistīta ar narkomāniju, bet mēs jūtamies labi, jo esam atkarīgi no narkotikām, bet mēs esam cilvēki, kas apspriež visdažādākās tēmas, sākot no visbanālākajām, no visvienkāršākajām, piemēram, futbola, līdz viszinātniskākajām, mēs daudz lasām, lai tad varētu

apspriest, tas vienmēr bija mūsu spēks bija lasīt, labi labi, kā es atstāju tālāk atpakaļ šeit tikai gribēju pierādīt, kāpēc es saku, ka man nekad nav bijis labs "sajūta" ar zé bola, zé bola salauza roku, lai Emilio nekas nenotika ar viņu, bija neskarts, bet bija, ka dienā gulēja slimnīcā, profilaksei. Es priecājos, ka viņiem tas iznāca, es viņam piedodu šo rīcību, bet zinu, ka viņš vienmēr man bija aizvainojies, bet es sapratu situāciju un atļāvu viņam.

Tieši tajā dienā no rīta, varbūt ap pulksten 11 no rīta, arī Zē Bola bija devies uz drošības paviljonu, es zināju, ka Hugo bija kopā ar viņu, es viņu biju redzējis dažas reizes, viņi bija drošības paviljonā, un viņi izcietā visstingrāko sodu cietumā, to sauc par limpi, tā ir izolācija, tev kamerā nedrīkst būt nekas, izņemot pirmās nepieciešamības lietas, tev ir divielis, tev ir dažas palagi, tev ir grāmata, ko lasīt, tev kamerā nedrīkst būt šķiltavas, un tu esi ieslodzīts 23 stundas diennaktī, to vienmēr ir grūti pārvarēt, bet galu galā mēs pieradām pie šīm sankcijām, jo mēs jau iepriekš bijām to piedzīvojuši, ka esam bijuši apcietinājumā, apcietinājumā un dzīvojam šādā situācijā, bet mums nepatika šādi dzīvot, mēs zinājām, ka tas, kurš staigā lietū, kļūst slapjš.

Viss ļaunums bija tas, un tiem, kas veica sodu, un lietas būtu apstājušās, bet nē, Hugo laupīšanas laikā divas reizes iedūra delfimam vēderā, viņi slikti izturējās pret šo cilvēku, lai viņu aplaupītu par sīkumiem, pāris gramiem heroīna un apmēram 30 contos, tas būtu apmēram 10 grami, cilvēks, kurš maksātu par savu iesauku delfim, patinhas, patinhas, jo viņš tika arestēts par vilciena aplaupīšanu, viņi padarīja mirušu cilvēku, tas bija

Tajā laikā ļoti labi zināma un apspriesta laupīšana, vislielākā laupīšana, jo tā bija saistīta ar lielu naudas summu, tā bija ārkārtīgi liela summa, tajā laikā vilcieni pārvadāja naudu no bankām starp Sintru un Lisabonu. Laupīšana notika turpat, pie izejas no vilciena Sintra-Lisabona, un tur bija viens mirušais, bet viņiem tā arī neizdevās pierādīt, ka tieši viņš bija izdarījis slepkavību, viņiem tā arī neizdevās pierādīt, ka viņš bija īstais slepkavības organizators, bet viņš tika notiesāts, un visu cietuma mūžu viņš bija pakļauts vairākām kratīšanām, kas nāca un atņēma no viņa narkotikas, viņš nevienam narkotikas nedeva, tas ir, viņš tās pārdeva, viņš turēja savas narkotikas, viņam kamerā bija seifi, tikai ar ķeksīti viņi varēja tur nokļūt, bet tas pagaidām ir uz priekšu.

Viņam bija iesauka pīlēns, šo iesauku viņam deva tāpēc, ka viņš nevienam neuzticējās, nevienam neko nedeva, viņš zināja, ka viena roka var nomazgāt otru, tas ir, viņš varēja dot, viņš varēja palīdzēt, kad cilvēki viņam lūdza palīdzību, un Hugo bija dumpīgs zēns, viņš bija uzķērīgs. Pēc šiem notikumiem sekoja secība, delfimu pārcēla uz koimbru, tiquinho vale de jews, tikmēr arī mani; tas bija 1998. gads, precīzāk, 27. jūnijs, es jau biju šķīries no hugo, viņš atradās citā kamerā, bija faktori, kas to izraisīja, citi biedri, kas viņu meklēja, bija pirtnieki, jo katru dienu viņi nozaga apmēram 30 līdz 40 gramus, lai smēķētu un patērētu, viņi piesaistīja pūli ar to, ka vienmēr bija orientēti, to sauc par narkomānijas pēcnāves, un tieši tajā laikā, kad viņš pameta limpi, mēs nolēmām, ka paliksim vienā kamerā, bet tās piranhas vienmēr slikti runāja par mani, jo es viņiem biju vēl viens akmens ceļā, tas viņiem atņēma manevrēšanas iespējas, jo viņi zināja, ka es esmu tas

Būdama īsta palaistuve, es piesaistīju draugus, jo zināju, kā ar viņiem saprasties.

Es zināju, kā mani dot situācijas konteksta konjunktūrai, un tas bija tā, ka šie tādi cilvēki, kas līdzās man pastāvēja šī brīža apstākļos, viņi par mani runāja slikti, viņi par mani runāja slikti, viss ar nolūku, lai izmantotu to, ko bērns sarīkoja, viņi gribēja, lai viņiem tiktu pievērsta uzmanība, un viņi gribēja, lai viņiem tiktu pievērsta uzmanība, lai viņiem būtu labi, citiem vārdiem sakot, lai viņiem vienmēr tiktu atņemta paģiras, es ar to neapgrūtināju sevi, es zināju, ka dzīve ir tāda, ka visi grib būt labi un būt pateicīgi par savu labumu, lai gūtu sev labumu, bet viņi vienmēr bija tie, kas man vienmēr bija vajadzīgi, arī es viņiem biju vajadzīgs, mēs kļuvām par vienotu spēku, tas ir, ja viņi gribēja aplaupīt, viņiem bija mūsu palīdzība, bet par to viņiem arī bija jāmaksā, un tas bija laiks, kad mani pārcēla uz kursiem vale de judeus, man jau bija divi vai trīs mēneši kursu, kad hugo rasta tika pārcelts uz vale de judeus, kad hugo rasta ieradās, es viņu uzņēmu kā brāli, jo man ar viņu jau bija izveidojusies draudzība, vale de jūdausā ir četri spārni - a, b, c un d spārns. es biju d spārnā, es biju spārnā kopā ar delfimu, kurš jau bija pārvests no koimbras uz vale de jūdausu, un tieši tur es teicu hugo, vai viņš vēlas palikt manā kamerā, viņš gribēja, bet bija cits jautājums, no kura viņš baidījās, jo viņš jau linhó bija mēģinājis nogalināt delfimu, viņš gribēja to cilvēku no trešā stāva aizsūtīt lejā, un viņa brālēns Bento viņam to neļāva, bet viņš negribēja palikt manā kamerā, ne tāpēc, ka negribētu, bet viņš baidījās Delfima atriebības, viņš jau bija izdarījis vairākas lietas cietumā, viņam bija cieņa, viņš bija cilvēks, kas viegli atriebjas, viņš bija tāds pazīstams, bet es viņam teicu, lai aizmirst, cilvēks neatriebjas uz

ti, neviens nesaņems atriebies, Man bija labas attiecības ar delfim viņam vairākas reizes teica, ka man nepatika, ko viņi darīja ar viņu, un viņš man teica, ka viņš jau ir aizmirsis.

Es mācījos kursus, un šie pārskaitījumi nāca no kautiņa, kas notika linhó, hugo rasta un kadete tika apsūdzēti slepkavības lietā, kas notika linhó. Mēs bijām diezgan jauni, nācām no linhó es varētu minēt visus viņu vārdus, bet es neminēju tikai dažus no viņiem, tiquinho, jonhson, īsts futbolists, viņš pārstāvēja visas komandas no ķēdēm, kurās viņš bija vai bija, toni gaivota, viņš bija pārcelts, jo bija aplaupījis arī narkotiku tirgotājus linhó, bija arī zé tó, es ar viņu daudz dzīvoju, viņš vēl nebija cietumā, es ar viņu dzīvoju zem viena jumta, kopā ar dažiem draugiem, man bija savs un viņam bija savs.

Bet man šī stāsta kuriozs bija apgriezts, es tikos ar meiteni, kura bija zirgu lietotāja, un viņa bija arī prostitūta, patiesībā viņas abas bija prostitūtas, man nepatika dzīvot atkarīgam no sievietes, bet viņa man patika tik ļoti, ka es ar viņu dzīvoju. Tajā laikā es lietoju tikai kokaīnu, es ne pārāk labi uztvēru to, ka viņa lietoja heroīnu un kokaīnu, bet es uzturēju attiecības, man viņa patika, un Zé Tó un Ana arī bija narkomānes, un interesantākais šajā stāstā ir tas, ka es vienmēr teicu Zé Tó, lai atstāj zirgu, es vienmēr teicu, ka heroīnu es nelietošu, Vēlāk es kļuvu atkarīgs cietumā, un laikā, kad es atrados Vale de Jude, tur bija rasta, tiquinho, bija labi laiki, tirgū bija daudz materiālu, citiem vārdiem sakot, tur bija daudz narkotiku, un Vale de Jude ir cienījams cietums, kur iziet daudzi vīrieši, kuri ir notiesāti uz maksimālo sodu un vienmēr

Tam bija bīstama cietuma reputācija, tur vienmēr bija notikušas slepkavības, tāpēc tas bija cietums ar smagu reputāciju.

Tā kā tirgū bija daudz materiāla, visi gribēja pārdot, lai tiktu apgādāti ar vēl vairāk materiāla, tad sākās strīds starp delfīmu un pinokio, īstais bija cietumā par starptautisku narkotiku kontrabandu, viņš bija līderis, un, tā kā šim cilvēkam jau bija sodāmība cietumos no Portugāles ziemeļiem līdz dienvidiem, tad atkal sākās tas, ko viņš negribēja redzēt vai zināt. Pinokio samaksāja hugo lielu daudzumu narkotiku, lai viņš piekautu delfīmu, viņš iekāpa un nežēlīgi uzbruka vīrietim ģērbtuvē, un viss greizsirdības dēļ; delfīms pārdeva lielākus iepakojumus, bet viņu bija vājāki, tāpēc Pinokio samaksāja, lai piekautu delfīmu.

Tas bija notikums, kas nebija ļoti patīkams, bet pienāca arī laiks, kad, tā kā man jau bija iekšējs pieraksts un jau biju izcietis dažādus sodus, man sākās problēmas, mani sāka vajāt kāds Marcio, viņš bija ieslodzījumā par sava brāļa slepkavību, Un, tā kā man vajadzēja smēķēt katru dienu, es sāku veikt inkasācijas, un tieši vienā no šīm inkasācijām parādījās Marcio, viņš negribēja, lai es paņemu naudu, viņš domāja, ka viņam ir tiesības, jo viņš tur bija sēdējis vairāk gadu nekā es, viņš mani uzmeta, citiem vārdiem sakot, viņš gribēja, lai es neņemtu inkasācijas naudu, jo arī viņam bija nauda, ko saņemt. Mums bija vārdu apmaiņa, kurā viņš izrādīja fizisku spēku, bet nekas nenotika, es aizgāju ar savu naudu, bet tas bija sākums ienaidnieka uzvarai, es pat aizvadīju futbola spēli, kurā uz spēles bija likts tabakas daudzums tai komandai, kas uzvarēja,

viņš spēlēja pretinieku komandā, es spēlēju kopā ar grupu, kas bija atbraukusi no linhó, manā komandā spēlēja toni gaivota, horge, zé tó un luís, un mēs bijām sportisti, un mēs zinājām, kā spēlēt, mēs gribējām uzvarēt, pat tad, ja tam vajadzēja pārāk zemu novērtēt pretinieku, un tā arī notika, mēs zaudējām, mēs zaudējām spēli, jo es biju likmju galva, es biju ieķīlājis savu televizoru, alkatībā laimēt kādu sējumu, es to biju ieķīlājis ramonam, čigānam, viņam jau bija ilgs rekords, viņš bija cilvēks, kas tika piekauts pa vidu, tā kā es negribēju zaudēt, es teicu, ka nemaksāšu, viņi visi uz mani sašutuši un pieprasīja tabakas tilpumu, bet viņi klusēja, tad tas bija tas puisis marcão, viņš turpināja teikt, ka grib tilpumu, un es piekritu, jo man nebija taisnība, tā bija spēles kombinācija, viņš bija sportists, viņš vienmēr cīnījās ar prātu un izvairījās no problēmām, kad bija no tām jāizvairās. Es turpināju iet, bet tas puisis turpināja mani provocēt; Kādu dienu es grasījos doties uz galdnieku kursiem, tāpēc es tur biju devies, uz ebreju ieleju, tajā dienā notika nenovēršamais, uzraugs gāja atvērt manu kameru, es reti paliku kamerā, bet tajā dienā es biju neapmierināts, es nebiju pietiekami daudz narkotiku izsmēķējis, es grasījos iziet caur margām, lai dotos uz kursiem, un, kad es gāju garām, parādījās lielais marsals, viņš man uztriecās, jo, tā kā es biju neapmierināts un tā kā bija iepriekšējās es nevilcinājos, es sadevu triecienu, un viņš reaģēja, bet viņam nebija izredžu, es viņu jau biju izpētījis, viņš bija cīnītājs, bet viņš izmisīgi vēlējās izprovocēt, kas notika, tas bija sensācija, es gribu teikt, ka es neizcietu nekādu sodu, jo tajā dienā tur bija spārna vadītājs Edvards, tāds bija viņa vārds, apmēram divus metrus garš vīrs, fiziski spēcīgs, viņš bija godīgs vīrs, taisns vīrs, un viņš to tā arī atstāja.

Es turpināju kursu vienmēr uzmanīgi uz jebkuru uzbrukumu no viņa puses, jo es apzinājos, ka viņš bija paņēmis kādu laiku, lai mani provocētu, un tāpēc es veicu piesardzības pasākumus, kas mums visiem ir instinkts, veselais saprāts ir nodēvējis sievietes par sesto maņu, bet arī vīriešiem tas ir. Sestā maņa ir neparedzētais, tā ir prasme spēlēt un prasme būt un cienīt, pēc tam nekas nenotika, es mēģināju nākamreiz provocēt, bet tas neizdevās, jo mans kodols bija stiprs, to nodrošināja hugo rasta, viens no cienījamākajiem vīriešiem laikā, kad dzīvoju klosterī, tikai es viņu neuzskatīju par pirmo, jo pirmais, es; viss, ko viņš iemācījās, drosmi, ko viņš izrādīja, man jau bija drosmi, un es jau biju izturējies, es uzsūcu, es uzsūcu drosmi, zinādams, ka man tur ir karotājs, uzticīgs vīrs, dzejnieks, vīrs, kuram patika dzeja, bet pat tajā es biju labāks par viņu. Man patika viņu klausīties, es sacerēju vairākus dzejoļus, viens no tiem bija veltīts viņam, es biju labākais, es biju harizmātiska figūra laikos, kad es skrēju, es biju asprātīgs, es biju spēcīgs, es biju nepiespiests, man izdevās nokļūt pat vidū, kur es dzīvoju kopā ar pārējiem cietuma iemītniekiem, es daudzus noķēru, bet tie visi bija mierīgi cilvēki, cilvēki, kas strādāja, bet ne es. Kad es pārtraucu strādāt un aizgāju kursus, es kļuvu par to, par ko negribēju kļūt, par tumsas lauvu, es atgriezos lino, tieši tad viss attīstījās man par labu, jo es biju atgriezies mājā, kur jau biju bijis un valdījis, tur bija manas būtības apstiprinājums, atdzimšana valdīšanai, kas man jau bija šajā mājā, jo es biju saglabājis cieņu, bija grūti košļāt, tad es nolēmu meklēt vieglākus ceļus, kā izdzīvot no tiem grūtajiem, ko jau atradu.

Tas ir centrālais cietums Lisabonā, tajā tika izmitināti visu veidu, suņu dēli, kas eksistē dzīvē, daži no tiem noziedzībā nonāca nejaušības dēļ, citi - lai...

apziņa, vienmēr bija labais un labais faktors, es nebaidījos no nekā, tikai no sevis, jo es jau biju izdarījis visu, sākot no tā, ka biju labais, draugs, aizbildnis, samierinātājs, tas, kurš saprata visas situācijas, kas bija rūgtas, ko teica tie, kas izlēja savas jūtas uz mani, jo es jutu lielu līdzjūtību, es biju uzņēmies vienotības sajūtu un negribēju nonākt vilšanās. Es devos ceļā uz nosacītu atbrīvošanu, bet vēl bija jāpaiet zināmam laikam, līdz varēju baudīt nosacītu atbrīvošanu, es pieņēmu lēmumu, ka nedarīšu neko tādu, kas man kaitēs, bet drīzāk strādāsim, lai iegūtu brīvību, viss kļuva sarežģīti, jo es sastapos ar labi strukturētu virziena komandu, bet ar šo virzienu es varēju visu uzvarēt. Tajā laikā es nepieņēmu, ka motīvs, ko ieņēma šī režija, bija tik stingrs, ka tas bija autoritārs režīms, jo es negrasījos pieņemt šo režīmu, es gribēju ātrāk izklūt no cietuma, bet tas kļuva vēl grūtāk, bet to es atstāšu vēlāk lasītājiem, lai viņi saprastu veselu ceļojumu, ko es nekad nenogurstu atkārtot, grūti pārkožamu, nu tas bija manuela t. pārejas laikā; direktoru, ko es biju atradis, nomainīja joāo g. Cilvēks, kurš bija ieradies no Makao, bijušais tiesu sistēmas inspektors, cilvēks, kurš jau bija pārdzīvojis Makao izveidotās mafijas, iesauktas par 24 karātu mafiju, uzbrukumu.

Viņš cieta mēģinājumu, viņš izbēga, bet miesassargs tika nogalināts, viņš devās uz augšu, viņš ieradās pie lino administrācijas, taisns vīrs, viņam patika, kad viņš mani ieraudzīja, viņš man sūtīja ziņu, ka uzticas man, bet es neaicināju.

jo es apzinājos šīs būtnes pārvērtības, es uzskatīju sevi par skorpionu karali, par to, kam asinīs ir inde, es viņu nesaucu, un, nesaucot, es zaudēju.

Tas sākās ar minimālo sodu dzīvojamā kamerā, tas bija sods, tas nebija bargs, tas tika uzskatīts par normālu sodu sabiedriskā ritmā cietumā, bet man tas kļuva par murgu, es nepieņēmu šādu sodu. Režisors Žoao G. Viņš nāca pie manis uz kameru, lai aprunātos ar mani, lai man palīdzētu, es nepieņēmu šādu palīdzību, man bija aizdomīga viņa pārlicība, viņam bija taisnība, viņš pieprasīja apmaiņā tiešu sadarbību par visu, ko viņš gribēja zināt, es tam nebiju gatavs, jo nekad no manis nebija, ka es sadarbojos šajos dienestos, bet tas bija viņa pierādījums tam, cik viņš ir labs cilvēks. No šī soda nāca ļaunākais, es biju lietojis divas psihotropās zāles, pie mana loga bija: mednieks, čibanga un piranja, tas bija mednieks, kurš man deva abas psihotropās zāles, garām gāja dienesta absolvents, viņš bija tas cilvēks, kurš mani bija novedis līdz kameras sodam, Sampaio bija viņa vārds. Tā kā psihotropo zāļu iedarbība vēl bija manī, mani sadusmoja, ka sampaio iet manas kameras priekšā, es izlauzu visu kameru, aizdedzināju matraci, aizgāju, kad apsargi devās man palīgā, es aizbēgu, aizgāju uz pagalmu, paņēmu spieķi un divus akmeņus un uz labās rokas biju uzrakstījis atreibība, nežēlīga vēlme. Tajā dienā es biju gatavs nogalināt, sargus vai ko citu, kas man stājās ceļā, bet viņi bija gudri kā vienmēr, viņi nāca ar mani runāt, viņiem nebija citas izejas, jo viņi zināja, ka es esmu nikns un man ir vesels spārns, lai mani aizstāvētu, ja es tā pasludinātu, bet es nepaliku viens, jo nezināju, kā cīnīties, ja man nav taisnības, pēc dažām stundām es piekritu izpirkšanai, tas ir, tas ir periods, kad mēs beidzam sarunas, un, lai es pārāk daudz nepakļaušos, es piekritu

ka viņi man deva 20 dienas disciplinārsodu kamerā, tas ir klībs, jo tad es satiku Alfredo m, psp, bijušo goe, viņš bija nelietis, viņš izmantoja valsti, lai sāktu savu amatu mafijā, viņš bija ciets cilvēks, jo bija bijis vidēji smags boksa čempions, es viņu labi pazinu, un tieši tad, kad es nokļuvu disciplinārajā kamerā, man bija epizode, ko es negribēju, un kas varēja atņemt dzīvību, jo viņam jau bija priekšvēstneši ar melnajiem, kas bija aizgājuši pildīt disciplinārsodus, Tas bija drosmīgs laiks, es jau zināju, kas notiek par to, kas bija noticis, un es jau biju skaļi teicis, ka es nesaņemšu tādu numuru, ka mani viņš sitīs, jo vadība bija apšaubāma, tā bija izveidojusies mafija no visiem melnādainajiem, kas iekrita sodā un bija izdarījuši vai saņēmuši kādu sodu, jo necieņa pret apsardzi vai dienestiem, darbiniekiem vai vadību, maksātu caur Alfredo m., viņš bija bijušais psp, bijušais policists, viņš pazina daudzus no viņiem, un es viņu kā tādu jau zināju, bet, skaļi paziņojot un runājot tieši ar jūras kājnieku, viņš man deva nūju, es iekritu sodā, es zināju, ka alfredo m. nāks pie manis, bet tajā brīdī es kļūdījos. Mani mēģināja nogalināt, kad gāju uz ģērbtuvu nomazgāties, viņiem tas neizdevās, kopā ar viņu aizsardzībā bija vēl divi policisti, kuri pret mani neko nevarēja izdarīt. Tieši tad es parādīju savu dzīves jēgu, to man bija ieaudzinājis jautājums par to, ka esmu bairis, jo man jau bija, es dzīvoju kaimiņos.

Es agri zaudēju tēvu, agrāk kļuvu pieaugušais, un tas ietekmēja manu turpmāko dzīvi. Tā tas ir, pieredze ir nākotnes transcendence, uz to krīt audzināšanas dzīvesveids, un, kad tas ir smags, mums ir jāiegūst skarbāka audzināšana, tā agri rada to, ko droši vien neviens negribētu vēlēties.

Tas bija šajā laikā, ka es jau bija pagājis fāzi marcão, tas bija šajā laikā, ka es sāku vēlēties vairāk iemesls, tas bija jābūt lēmumam līmenī biedrs un virziena, bet es zināju, ka vidū, ja tas iejaucās uzraudzību, kas sastāvēja no apsardzes un priekšniekiem, es ieguvu, man izdevās iegūt un iejaukties citā būtnē, bet kas nebija nekas vairāk kā man līdzvērtīga būtne, reizēm tas ir iespēju jautājums, es meklēju, meklēju un meklēju, lai man būtu lūsinieka dvēsele, es esmu lūsinieku savvaļas rases pēcnācējs, tā jau ir pavēlējusi pasaulei, acīmredzot, ka mantojums pastāv. Reizēm mēs uzdodam šādu jautājumu, kāpēc mēs eksistējam, kas mēs esam, kur mēs dzīvojam, tie ir jautājumi, kas rada šaubas par dzīvošanu, bet mēs zinām, ka mums ir jāuzvar, tas viss bija tā ieprogrammēts, es turpināju, mans cietuma ceļš, vēlāk pēc markaņu cīņas sekoja parādīšanās grupai, kas veidoja uzraudzības dienestu, ko sauc par cietuma apsargiem, es ķēru labos puisi, es ķēru visu, bet, godīgi sakot, arī viņi gribēja tikai dzīvot, viņi nekad negribēja man kaitēt, un es gribēju ignorēt, tur tas ir, agri es nemācījos, ka ne vienmēr var uzvarēt, es biju neviesmīlīgā vietā, vietā, kur dzīve nebija nekā vērtā, man nebija intereses novērtēt patieso cilvēka jēgu, kas nav kalpot.

Es kalpoju, es kalpoju visam, kas man bija jākalpo, es biju paklausīgs, es zināju, ka politiskajā varā, sociālajā varā, represīvajā varā vienmēr ir viena lieta - tev ir jāprot piedot. Es varēju būt varonis, ko viņi atzina, es atgriezos ebreju ielejā, līdz mani izslēdza no kursa, es atgriezos ebreju ielejā, Linhū es atradu to pašu priekšnieku, jo viņi bija tas, ko es negribēju atrast, es sacēlos pret visu un visiem par visu, ko es biju pārdzīvojis, tas tā tika darīts, es dzīvoju ar visu, ko es varēju.

jādara, lai visu izdzīvotu, jo ienaidnieki bija spēcīgi, tie bija visatraujošas mašīnas, tos sauca par piranhām, tas ir, bija jāizdzīvo viss, bija diplomātiskā daļa, attiecību veidošana, tas ir, mums ir pedagogs, mums ir asistents, psihologs, ārsts un jurists, ko tas mums ir vērts, ja īsti nav ko teikt. Vienkārši dzīvojot mirkļa apstākļu mirklī, tie ir vienkārši cilvēki, kas apmierina sevi pēc sava prieka, un man ir bijušas mīlestības, platoniskas mīlestības, kas iestājas, šajā gadījumā cilvēks, man jau bija visas dzīves baudas, es mīlēju sievieti, kas joprojām paliek manā garā manā dvēselē manā dzīvošanā, tā bija intensīva kaislība, no visilgstošākajām attiecībām, kas var pastāvēt, kas ir ilgstošas. Mīlestība, jautrība, mīlot būtņi ir nepieciešamība mīlēt būtņi viņas baudā, lai izdzīvotu. Stāsts iet taisni līdz pēdējam esības apstāklim, visi mani jau zināja, viņi gribēja mani pakļaut pārbaudījumam, es sastapos ar visu, ar ko man nācās sastapties, no visļauņākajiem murgiem, ko mēs mācāmies pirms gulētiešanas, tie ir tēva un mātes stāsti, lai mēs varētu dzīvot harmonijā un labklājībā, lai labklājība varētu valdīt un mēs varētu saglabāt būtības pirmsākumu mantojuma dāvanas, viss, lai gan tas ir absorbēts lielumā, plašums ir milzīgs, ja mēs runājam par savienību, esības tiesību vienlīdzību. Mums visiem ir uzticēta misija, tā turpinās, tā turpinās augt, es turpināšu to redzēt augam, ar spēku, darbības mirkļu precizitāti, tam man būs jābūt precīzam. Tas ir ar piedošanu, es turpināju dzīvi tā, kā man bija jāturpina, un es noķēru godīgus, patiesus cilvēkus, tas viss bija lieliski, es noķēru cilvēkus, kas spējīgi uz visu, viņi bija apņēmības pilni.

visu, jo man bija prāts dzīvot kā viņiem, bet viņi gribēja būt gudrāki, es viņus pārspēju visā, es zināju, kā apvienot viņu gudrību ar manu gudrību, viņi bija gudri, bet viņi vienmēr gribēja būt vairāk par mani, bet es apvienoju viņu gudrību, es zināju, kā spēlēt, es arī spēlēju ar viņu zināšanām ar manām. Es turpināju dzīvot noslēgts, noslēgts, tas bija grūts laiks, lai cik daudz skaistuma es redzēju, lai cik daudz līdzjūtības man bija, es zināju, ka ceļš ir viens, aiziet. Es nekad nevienam negribēju nodarīt ļaunu, es tikai vēlējos, lai viņi ļauj man dzīvot, tad es devos uz cīņu, kas bija nemitīga, jo viņi visi bija spēcīgi, viņi visi bija būtnes, bet mani tas neinteresēja, nedz arī mani interesēja, kā arī man nebija nekāda sakara ar pārējo stāsta turpinājumu. Es biju bargs pret saviem pavadoņiem, pret visiem, es nevienu neizvēlējos, es tikai gribēju uzturēt cietuma hierarhiju, un es to arī darīju, viņi visi man paklausīja, ja es gribēju, bet es arī ļāvu viņiem dzīvot, tas bija mans ceļš, narkotikas man smēķēt, un viņi varēja labi iet, bija tādi, kas sauca, lai es apstājos, jo ceļš bija drosmīgs, grūts ceļš cietumā, man nebija citas izvēles, tas bija bez bēgšanas, uzvar vai mirsti. Tas viss tika darīts par nosodījumu, ko es nesu, man izdevās, neskatoties uz to visu, atrast grūto ceļu, es zināju, ka varu izkļūt soda vidū, es varēju zināt, ka varu izkļūt arī soda beigās, es visu apvērsu, tas ir, es neuztraucos, jo man bija labi, man bija cietums zem sevis, tie bija visi mani biedri, tieši tad es kļuvu dusmīgāks par sajūtu, es zināju, ka man ir sabiedrotie. Es gāju pa ļaunuma ceļu, mani par tādu interpretēja, es domāju, ka esmu lauva, bet es biju atkarīgs no heroīna, smaga lieta, ko darīt, patērēt. Es devos cīņā, cīņā, kurai nav līdzvērtīgu, es stājos pretī: tiesnešiem un skolotājiem, un palīgiem, vadītājam

sargiem, es guvu labumu dažas reizes ar viņiem, bet to nebija daudz, bet ar tām nepietika, lai varētu teikt, ka man bija labi, jo turpinājums man nesa problēmu, vislielākā no visām problēmām bija, esmu es vai neesmu, gribu vai negribu, tas ir, viss, uz ko mēs varam tiekties, bija turpinājums visam, ko es biju iemācījies, vēl labāk, es biju dzīvojis situācijā pēc tēva un mātes šķiršanās. Tēvs bija armijā, mamma tolaik nestrādāja, tad viņa nāca strādāt uz karjera un kabrāļu tīrīšanu, viņa joprojām tur strādā. Man patika mana māte, es nemācēju dzīvot ar tēvu, es domāju, es dzīvoju, bet es vienmēr šaubījos, jo viņam nebija laba rakstura, es domāju, viņa raksturs bija nepastāvīgs, viņš bija militārists, viņš pildīja funkcijas Portugāles valstī, es gribēju vairāk, es domāju, vairāk nekā tas, ko viņš uzcēla. Tomēr iedzimtība tika radīta, labāk izskaidrojot ieradumu, kad esam mazi, mēs vienmēr ņemam vērā, kas mums dod, tas būs tas, ko visi filozofi teica, pieeja vecāku piemēram, jo piemērs, kas mums tiek dots, kad mēs piedzimstam, ir tas piemērs, kam sekot, kas mūs ielaida pasaulē, šajā gadījumā tas būs globāls gadījums, kam ir tēvs un māte, tas bija darbs, secinājums manas augšanas. Es kļuvu par to, kas esmu, par pazemīgu, miermīlīgu būtni, kas prot dzīvot, mani uzskata par tipu, par to, kurš staigā un kuram ir jābaro, es kļuvu par īstu zvēru, es nekad vairs nesaskāros ar cietumu tāpat kā agrāk, es kļuvu par perfektu visu situāciju slepkavu, jo man bija jādzīvo, un viņi zināja, ka esmu gatavs nogalināt, lai dzīvotu, viņi kā vienmēr izvēlējās īsto tipu, to, kurš valda visās situācijās, es sev zvērēju, ka nesāpināšu tos, ja viņi nesāpinās mani. Es gāju tālāk, sašutis, vienmēr uzmanīgs no katras kustības vai reakcijas, vai tās būtu no

Lai kas viņi būtu, globālā biedru līmenī, virziens visa, kas aptver visu būtību taisnīguma pasaulē, līmenī, par to visu es samaksāju cenu, kas bija grūti samaksājama, par to visu viss tika ielikts manā pasākumā, visi mani pazina un arī es viņus visus pazinu, tā bija spēles pilnība, tā bija savienība, savienība, kas dzīvo un ikdienā saskaras ar iedzīvotājiem, neatkarīgi, no situācijas; kā tīģeris, kāds es biju, es nezināju, kā piedot, viņi patiesībā no manis baidījās, viņi pret mani izturējās ar cieņu, nebija ko darīt, mēs runājam par cietumu, mēs runājam par daudzām lietām, tas ietver vērtību, ko grūti nopelnīt, brīvību, ja vien mums nav jāiziet cauri grūtākām dzīves atkarību situācijām, ieradumiem, kas var radīt pārspīlējumus, kad runājam par patērētājsabiedrību, mēs esam patērētājsabiedriskas būtnes, kā tāds es kļuvi par neuzvaramu zvēru, saucu sevi par lauvu, cīnījos pret tādiem zvēriem kā es, ar vēl bargāku gudrību, bet neprotēju piedot.

Es zināju, ka ir daudz mātes dēlu, un dzīves pieredze ir bijusi atšķirīga, daži ir bijuši labu cilvēku dēli, citi - sliktu cilvēku dēli, tāpat kā tas viss, ko es gribu apliecināt, ka ir viss, ko sabiedrība var dot, viņi ļauj identiskām situācijām staigāt, neko nedarot, katram ir jābūt labi, mēs dzīvojam sabiedrībā, kur visi vēlas labi, tomēr tas ir skaistums redzēt citus, Tuvums, ja tu atnāc pēc laba, es tevi pieņemšu labi, ja tu atnāc pēc sliktā, es tevi pieņemšu slikti un tu visu paņemsi līdzī, no visas manas sliktās būtnes, bet es arī zinu, ka man ir jāiet, es nevaru būt tik ciets, viņi ir vairāk nekā mātes, man arī bija jārespektē, es ieviesu noteikumu, lai visiem būtu labi, zinot, ka noziedzība turpinās un vajadzība ir liela, es ļāvu sevi aizraut notikumiem, es kļuvi

sauca par narkomānu, par tādu, ko visi nicina, bet man bija vērtība un mani atzina, neviens, neviens mani necienītu, neskatoties uz to, cik vāji es tajā brīdī jutos. Viņi visi mani augstu vērtēja un cienīja, viņi gribēja no manis vairāk, man būtu bijis jākļūst par piemēru, man būtu jābūt laipnākai, paklausīgākai un sirsnīgākai.

Es maksāju par to, ka nerādīju viņiem to, ko viņi gribēja redzēt no manis, es biju grūts, es biju rupjš, es biju viss sava lēmuma dēļ, es varēju nopelnīt vairāk, es varēju pat gūt lielāku labumu visā, es viņiem patika, viņi pat stāstīja man savus sapņus, bet es kļuvu par zvēru un es gribēju būt. Tas bija situācijas dēļ, kurā es dzīvoju, norobežošanās, izolācija, man bija arī sievietes, tas viss tika pakļauts platoniskai mīlestībai, es mīlēju viņas, es mīlēju viņas.

Tas viss bija mirkļa izdzīvošanas jautājums, man bija lielas platoniskas un mīlas kaislības arī līdz pat kontaktam, bet es vienmēr izvairījos sabojāt kādam dzīvi, lai es gūtu skaistu baudu, es neredzēju vajadzību pēc tā, es jau biju iestrēdzis, es nevienam dzīvi nesabojātu, ja viņš nesabojātu manējo. Es turpināju mīlēt, es turpināju mīlēt tā, kā es tikai zināju, kā būt, viņi visi bija, viņi piederēja manai mīlēšanai, jo viņi mani mīlēja, patiesi, viņi mani cienīja, tas es biju tas, kurš nedzīvoja labi, es biju ieslodzīts, es zināju, ka man jācīnās, lai izcīnītu visu, ko biju zaudējis, brīvību, bet tieši tad es nezināju, kā apstāties, direktori, asistenti, pedagogi. es būtu sapratis, bet man arī vajadzēja apstāties, pārtraukt visu, zagt, lietot narkotikas, apkaunot citu dzīvi, bet es vienmēr biju labs, es nekad neaizskāru, es nekad nevienu nemucu, ja man nebija iemesla, un pat ja būtu bijis, man būtu bijis grūti to darīt, paša cilvēcīguma dēļ es vienmēr ņēmu

ņemot vērā katras ainas morālās vērtības, vērtības, jo arī es esmu būtne, bet viņi zināja, ka viņiem būs lielākais zvērs, kādu viņi jebkad bija sastapuši, bet to visu ieprogrammēju es, jo es tā gribēju, es atstāju viņus gaidās, bailēs, ka viņi zaudēs. Tas viss bija lietderības jautājums, tā bija lietderība celties, patērēt un dominēt, es to sapratu jau agri, vēl pirms nonākšanas cietumā, tās bija grūtas stundas, dienas, kas nekad nepagāja, gadi, kas man bija jāizpilda, es dominēju, jo man bija jākontrolē situācija, kurai bija jāseko, es pat tiku pie spēlēšanas, bet joks man maksāja naudu. Jo spēlējošais pērtiķis, spēlējošais pērtiķis bija pērtiķis mātes kundzē, es miru spēlē, jo es zināju, kā dominēt. Es biju dienas vingrinājumā, es gribēju mazliet trenēties un piedāvāju viņam, lai viņš iet trenēties ar mani, tā bija vāja figūra, tas bija tikai jautrības pēc, es saspiedu viņam kaklu, viņš zaudēja prātu, bet tajā brīdī es sajutu sevī sasprindzinājumu, ko es negribēju darīt, jo man rādījās, es spēlējos, es skatījos uz viņu, es piecēlos un viņš gāja ar mani, es viņam teicu, vai viss ir kārtībā, nebija pretrunīgas atbildes, bet, kad es uz viņu skatījos, man radās sajūta, ka kaut kas tiešām ir noticis, jo viņš zaudēja prātu. Tā bija pārgalvība, es nezināju savus spēkus, un tur sākās elle, kas man jau bija, es piecēlos, paskatījos uz viņu un teicu viņam:

- Vai ar tevi viss kārtībā? Biju uztraucies.

Es vienmēr parādīja viņam līdzjūtību uz brīdi, es negribēju viņu sāpināt, es paskatījos uz viņu, es gribēju nomierināt visu ļaunumu, man bija pārpratums viņu no apmācības, tas bija pārāk daudz no manas puses, viņš galu galā nogalināja sevi, tas viss bija cerībā uz vienu dienu ebreju ielejā.

Es cerēju, ka ebreju ielejā es varētu dzīvot, tas bija

man tā bija vienkārša diversija, tas ir, tas bija treniņš, kuram nebiju gatavs, mani spēki bija maksimumā, es dominēju, jo zināju, kā dominēt, bet, tā kā dzīvei ir sava cena, es samaksāju augstu cenu par to, ka biju pārāk liels vīrs cietumā, es izcietu līdz 5/6 no soda, tas ir, jebkurš ieslodzītais, kuram sods ir ilgāks par sešiem gadiem, var izmantot 5/6, tas ir likums.

Bet mums ir teikuma vidusdaļa, apmēram 2/3 un tad 5/6. Es iznācu ārā 5/6, un tā visa bija programma manas biogrāfijas labā manā norobežotajā dzīvē, noslēgtā, es nodarbojos ar labiem cilvēkiem, ar kuriem es sarunājos, kuri bija daļa no vadības, cilvēki, kurus es pat varētu mīlēt, ja gribētu, tad no tabakas, un es jutu milzīgu naidu pret šiem cilvēkiem. Tie bija cilvēki, kas man neko nenožīmēja, tikai vadībai to funkciju dēļ, kuras viņi pildīja. Bija viena priekšnieka vietniece, kuru es ļoti cienīju, viņa bija pirmā sieviete, kas pieņēma izaicinājumu no manis, es biju lojāls, bet pēc tam domāju, ka kļūdījos, viņa bija tā, kas man atteica pirmo pagaidu atbrīvošanu 10 ieslodzījuma gados. Viņa mani nenovērtēja un pieprasīja man veikt narkotiku testu, bet es biju pārāk gudrs, lai saprastu, ka ar to viss beigsies, pēc mana lūguma tiesnesei mani atbrīvoja uz laiku. Viņa man piešķīra četru dienu pagaidu atvaļinājumu ar nosacījumu, ka mani uzklaušīs policija, un viņi man lika to darīt. Viņa piešķīra četru dienu pagaidu atvaļinājumu, pagarināja ar nosacījumu, ka viņš veiks narkotiku testu, citiem vārdiem sakot, manevru, viņi vienmēr zināja, un arī es viņu daudzkārt nenovērtēju, bet vienmēr viņu cienīju, jo viņš bija pelnījis manu cieņu. Tās bija būtnes, kas pildīja savu labāko funkciju, bet tā notika, tests bija pozitīvs uz opiātu, tas ir, heroīna, marihuānas, hašiša lietošanu, bet es spēlēju savā labā, kad es liku to

Es lūdzu savai ārstei ana f. zāles, jo tas bija zem, vai pār karstu strīdu, ka es meklēju viņas palīdzību, par visu, ko viņa man bija palīdzējusi, es lūdzu viņai zāles, ko sauc tramal, tas bija brīdis, kad es jutu, ka man ir sabiedrotais, ārste ana f. Vai tramal apsūdzēja opiātus apstākļos rutīnas, tā bija situācija, kurā es būtu tīrs. Es biju apsūdzēts opiātos, narkotiku pārbaudes testā, un tieši tad es apvienoju 2+2, citiem vārdiem sakot, es tiku atbrīvots no narkotiku pārbaudes ar ārsta starpniecību, viņa man palīdzēja, nodeva dokumentu, kas apstiprināja jautājumu, narkotiku pārbaudi, jo es biju pārsūdzējis lēmumu, kas bija pieņemts, manas tiesības bija pārsūdzēt, es pārsūdzēju un pieprasīju augstāko iestādi, sprieduma izpildes tiesas tiesnesi, Tā ir augstākā instance, lai ieslodzītos brīvībā, ar priekšrocību izmantot soda vidu 2/3, notika cīņa, es fiziski uzbruku cietuma uzraugam, tas nebija tāpēc, ka es to gribēju, viņš centās iegūt manu slavu kā ieslodzītais, cienīja, bet es arī šo cieņu, respektēšanu, respektējot es zināju, ka nevaru spēlēt pret sistēmu. Sistēma pati par sevi valda, jo ir jābūt sociālai kārtībai, viss, ko varētu gribēt, labklājība, lēmumi bija dažādi, man bija viss, viss manā rīcībā, lai es varētu izbaudīt 2/3 soda izciešanas vidū, jo mana slava bija liela apsargu un biedru vidū, bija apsargi, kas arī gribēja mani izaicināt, un viss psiholoģiskā un fiziskā līmenī un viss pārējais, ko var iedomāties, jo es zināju, ka tas var notikt instancēs, kas man bija jāievēro, tiesas sēdes tiek sasauktas arī 2/3 un 5/6 soda izciešanas vidū, pieteikums bija balstīts uz to, ka

mana ziņojuma par marihuānas skrīninga jautājumu sakārtošana; Bet, tā kā es esmu sociāla būtne, nekad neesmu dzīvojis cietumā, tas ir, man bija jāsaskaras ar pārējiem cietuma iemītniekiem, un es tiesnesim teicu, ka tajā laikā neko neesmu lietojis, vienīgais rezultāts bija hašišs. Lēmums par manu nedrošo iziešanu tika atlikts, jo tas bija Ziemassvētku laikā, un tiesnesei bija paredzētas divas nedēļas prombūtnes, t. i., Ziemassvētku brīvdienas, taču viņa bija taisnība un pēc gandrīz divarpus mēnešiem man deva nedrošo iziešanu. Bet es to pārvarēju un labi turējos līdz pat prekarīgās iziešanas dienai, viņš man deva četras dienas pagarināto prekarīgo atvaļinājumu, kas tika veiksmīgi pabeigts. Taču man tas bija grūtāks jautājums, jo man vajadzēja izturēties ar lielāku cieņu un izvairīties no nepatīkšanām, bet, tiklīdz es iestājos, divus mēnešus pēc prekaritātes perioda, atradās kāds, kurš gribēja man iejaukties, un tā arī notika. Es iesaistījos kautiņā, kurā puisis bija mazliet slikti izturējies, bet man paveicās, ka viņš bija indivīds, indivīds ar vīrišķīgu repertuāru, mēs bijām ieslēgti kamerās, pēc izmeklēšanas rīkojuma, ar to mūs uzklausīja, es viņam nosūtīju papīru ar atvainošanos, lai viņš man netraucē, nebija vajadzības. Mūs uzklausīja, priekšnieks, kas mūs uzklausīja, bija vācu aitu suns, viņa iesauka, sākumā viņš negribēja zēnu uzklausīt, jo teica, ka tā nevarēja būt, tas nevarēja būt joks, jo viņš bija mēģinājis mani sist ar nazi. Tad viņam izdevās pieņemt

Zēna versija, un viņš man piezvanīja, un es viņam teicu to pašu versiju, ka tas bija treniņš, joks, ka tas varēja beigties slikti, viņš arī ne pārāk labi pieņēma to versiju, ko es viņam biju teicis, tas ir, jo viņš bija piekauts apsargs, viņam jau bija daudzu gadu dienesta stāžs un darīšana ar "casdatrolas", tas ir, tā sauc tos, kas jau daudzus gadus ir ieslodzījumā, ne ar mani, ne ar zēnu nekas nenotika, viņi mūs izņēma no soda izciešanas.

Es turpināju normālu dzīvi, sāku vēl vairāk izvairīties no problēmām, man izdevās veiksmīgi paņemt vēl četrus pagaidu atvaļinājumus, un tad tas notika atkal, 2007. gada martā, man bija palikušas 11 dienas līdz vēl vienam pagaidu atvaļinājumam, aprīļa sākumā es kādu cilvēku apmānīju ar narkotikām, tas ir, es viņam iedevu smiltis īstās vielas vietā, viņš nāca pie manis, es nevarēju viņu sist, citādi šoreiz mani sodītu, es jau biju brīdināts, es vienkārši aizstāvējos, un viss.

Bet problēma nekad nenāk vienatnē, es ļāvu, ka iet, tas ir tas, kas notika šī iemesla parādīšanās, tas izvērās, ko nevarēja izvērsties, atkal rīga, bet šoreiz es nevarētu izkļūt ar to, viņi varētu samazināt manu nedrošu un tas ir tas, kas notika. Es izsaucu kādu indivīdu uz savu kameru, lai iegūtu informāciju, jo šim indivīdam nepatika mans veids, un es biju zvērējis cilvēkam, kurš man sniedza informāciju, traks nuno, īsts karavīrs, viņam arī patika prekaritāte kā man, es biju zvērējis viņam par savu brāļadēlu, ka neko nedarīšu, ka tikai gribēju zināt vārdu, es visu dienu uzstājīgi turēju solījumu, ka neko nedarīšu, mēs bijām gandrīz pie kameru slēgšanas laika, es izsaucu indivīdu uz savu kameru un pajautāju, kāpēc viņš kaut ko runā par

Es zināju, ka trakais Nuno man nekad nemelotu šādā situācijā, viņš bija viens no tiem vīriešiem, kurus es vienmēr cienīju, jo viņš bija arī īsts karotājs. Es uzbruku viņam, un tieši tad apsargs ienāca manā kamerā un ieraudzīja vīrieti bez dzīvības uz grīdas no sitiena, ko es viņam iesitu, bet apsargs neko neredzēja, viņš redzēja tikai kritušo vīrieti, viņš neko nevarēja pateikt, nebūdams liecinieks, bet šis puisis bija žurka, tas sarežģītu manu situāciju, Bet pat tā es zināju, ka man neizdosies izkļūt no soda, jo es nekad nevienu nebiju nevienam piesmēķējis, un viņi vēlējās mani sodīt, vadība, priekšnieki vēlējās mani sodīt par visu, jo es nekad neklusēju par prasībām, ko ieslodzītie izvirzīja, lai kaut ko pieprasītu. Mani vienmēr uzskatīja par tādu, par šo iemeslu vai cīņas formu rosinātāju, un tieši tad man deva piecas soda dienas, es tās izcietu kamerā, tas bija vieglāks sods, es aizstāvējos, apgalvojot, ka cilvēks jutās slikti un krita, un viņš pateica savu versiju, ka viņš tiešām ir ticis sist, un tas notika laikā, kad manas 2/3 bija paredzēts tiesāt. Man būtu labas izredzes izkļūt ārā bez nekāda kaitējuma, t. i., bez disciplinārsodiem pa vidu. Bet šoreiz, kad mani uzklausītu par maniem 2/3, man būtu jāaizstāv nevainība, es teicu ārstam, ka esmu nevainīgs un ka nevienu neesmu uzbrucis, lai to neņemtu vērā, es jutos aizskarts šajā situācijā, bet es gaidīju lēmumu, un lēmums bija tāds, ka man tiek nogriezta iespēja iziet pie 2/3, un es varētu gūt labumu tikai tieši no jauna novērtējuma, no mana 5/6 soda novērtējuma, proti, man būtu pienākums iziet pie 5/6, jo tur likums ir labvēlīgs man, šajā gadījumā tas ir labvēlīgs man, es tik un tā izietu pie 5/6, bet es būtu

Sods man tika piespriests martā, un tā paša gada maijā es tiku uzklausīts uz nosacītā atbrīvošanas sēdi. Sods man tika piespriests martā, un mani uzklausīja tā paša gada maijā, lai novērtētu nosacīto atbrīvošanu, lēmums par 2/3 samazinājumu vēl nebija pieņemts, un tieši tad mana dzīve varēja kļūt vēl sarežģītāka, es jutos nomākts, skumjš, bet arī zināju, ka lielākā daļa manas notiesāšanas jau bija pagājusi. Tas bija tad, kad notika vēl viena situācija, šoreiz ar kādu apsargu, tā varēja būt situācija, kas varēja arī paiet, ja ne tas, ka apsargs mani uzrunāja skarbi un bargi, es nepakļāvos viņa pavēlei, es viņam iesitu pa seju, viņš palika ar mani viens, bet parādījās cits apsargs, viņš ātri pievienojās savam kolēģim, un viņi pievienojās man, lai mani uzbruktu, es viņam vairs neiesitu, viņi arī ātri pārtrauca mēģinājumus mani uzbrukt, viņi tikai lūdza mani doties uz lazarettes uzgaidāmo telpu, viņi nāca ar mani runāt, jautāja, kas noticis, es viņiem teicu, ka nekas nav noticis, es vienkārši neesmu izpildījis rīkojumu, jo, tā kā apsargs vēl joprojām asiņoja no mutes, viņi zināja, ka tā bija agresija jebkādā veidā, sākot no vienkāršas agresijas līdz nejaušai situācijai, un to es viņiem arī teicu, man nebija iemesla uzbrukt apsargam, es ar viņu pat labi sarunājos, es viņiem arī teicu, ka tas bija nejaušība, un to es vienmēr apgalvoju.

Viņi mani ieslodzīja, gaidot izmeklēšanu, zvanīja uz Ebreju ielejas drošības nodaļu, zvanīja uz uzņemšanu. Bet es biju gatavs turpināt savu tēzi, ka tas tiešām bija negadījums, es nevarēju atzīt, ka tā bija netīša rīcība, es būtu zaudējis.

Tāpēc man bija jābalstās uz to, ka, ja es vēlos šo tēzi virzīt uz priekšu, ir jābūt pretrunai starp apsargiem. Piena apsargs bija tas, kurš man uzbruka, bet viņš arī nekad neuzrakstīja, ka es viņam tiešām uzbruku, tas, kurš par to ziņoja, bija otrs apsargs, kurš bija aizvedis tur zēnu, kurš atradās aizsardzībā, viņš arī bija devies uz lazareti, tas ir rutīna, kad ieslodzītais atrodas aizsardzībā, viņam ir jābūt apsargu pavadībā, es faktiski zinu, ka viņš redzēja, ko es darīju, jo viņš bija visa liecinieks, tāpēc tieši viņš bija tas, kurš man par to ziņoja, lai es tiktu sodīts ar disciplinārsodu, kas mani arī aizveda uz tiesu.

Bet tajā dienā, kad mani uzklaušīja prokuratūrā, es uzzināju, ka ir ierosināta lieta par iespējamu agresiju pret apsargu "leite", bet persona, kas mani tajā dienā pavadīja, bija apsargs "oliveira", šī apsarga vēsture ar mani bija draudzība, kas izveidojās cietuma iekšienē, es apmeklēju datorlīmeņa kursus par biroja lietojumprogrammām, man bija monitors vārdā lina, es viņu iemīlēju, pats negribēdams, un arī šim apsargam, oliveirai, viņa patika, un viņš viņu sagriezās. Viņš zināja, ka man viņa patīk un viņai patīku es, tā sākās saikne, viņš ieguva man draudzību, viņš varēja par mani slikti runāt, lai gribētu palikt ar viņu, viņš sāka ar mani vairāk runāt, un viņš uzklaušīja manas deklarācijas valsts dienestā, un viņš pierakstīja visu, ko es teicu, es uzturēju tēzi, ka tā bija nejaušība, jo es nekad nebūtu iedomājies, ka šis apsargs man palīdzēs, viņš mani iepatikās, pēc tam viņš nonāca monsanto, cietumā, kas tika pārbūvēts no parastā cietuma par paaugstinātas drošības cietumu, tur 2007. gada maijā tika atklāts cietums, tikmēr es devos uz monsanto, jo man bija jāgaida, kamēr process izvēršies, tika izveidots sarežģīts cietums, lai izmitinātu

teroristu noziegumi, smagāki noziegumi, noziedzīgas organizācijas, mēs vienmēr tiekam novēroti, nepārtraukti, jo dzīvojam stingrākā režīmā, tas ir, sākumā visiem ieslodzītajiem bija rokudzelži, lai izietu no kameras, viņiem bija tikai viena stunda atpūtas dienā. Bet es tur nonācu tikai 2008. gada maijā, es arī pārņēmu šo režīmu, ka mani ilgstoši ieslodzīja kamerā, bet man vairs nelika rokudzelžus, man bija režīms, kas nav atklāts, bet mums bija citas nodarbes, mums bija futbols, handbols un trenažieru zāle, mēs varējām iet arī uz bibliotēku, bet tas viss bija ar starplaikiem, tas nebija vienā dienā.

Es devos atbildēt un aizstāvēju atkal to pašu tēzi, bet, kad izkāpu no mikroautobusa, lai dotos uz nopratināšanas telpu, redzu, ka apsargu leiti, aizskartā puse bija kopā ar apsargu Olivjēru, un es biju tālu no tā, lai iedomātos, ka man būs jauks pārsteigums, kad sāku klausīties apsarga leites paziņojumu, es dzirdēju tēzi, ko es aizstāvēju, kad mani nopratināja valsts ministrijā, un tieši tad es sajutu, ka apsargs Olivjērs man ir palīdzējis. Tiesa arī teica, ka viņi nav pārliecināti, ka tas tiešām bija nelaimes gadījums, bet viņi darīja to, kas viņiem bija jādara, ja nav pierādījumu par pretējo, nevienu nevar notiesāt. Mani attaisnoja, un arī mans advokāts bija lielisks, jo es gaidīju tiesu monsanto paaugstinātas drošības cietumā, viņi veica novērtējumu, man bija palikuši tieši divi mēneši, lai izietu brīvībā, un mani pārveda uz

i.p. De alcoentre, es jau biju pavadījis laiku šajā cietumā, mani tur pārveda pēc vairākām sūdzībām, ko biju iesniedzis cietumā, tas ir atklātā režīma cietums, ko sauc par kolonijas cietumu, kad es nokavēju divus mēnešus, viņi mani nosūtīja atpakaļ uz cietumu.

tur, lai izietu uz ielas, es izgāju ārā.

Es ļoti vēlējos atrasties atklātā cietumā, jo pusotru gadu pavadīju Monsanto, un, lai cik daudz okupāciju tur būtu, tas ir ļoti slēgts režīms.

To bija grūti pārvarēt, pat man, kuram jau bija liela pieredze šajās cietumu mītnēs, un tieši tur, Monsanto, es atmetu heroīnu, narkotikas tur nevarēja iekļūt, jo tur nevarēja ienākt ne ēdiens, ne kaut kas no ārpuses, apmeklējumā bija stikls, kas nepieļāva fizisku kontaktu, bet es vienmēr sev teicu, ka no visa ļaunā, kas ar mani notika, man bija kāds labums, un es atmetu heroīna lietošanu.

*** slēgšana *** Pink

floyd - mēs un viņi " mēs

un viņi

Un galu galā mēs esam tikai parastie

vīrieši Es un tu

Dievs vien zina

Tas nav tas, ko mēs izvēlētos darīt uz priekšu viņš sauca no aizmugures un priekšējā rindā nomira.

Un ģenerālis sēdēja, un līnijas kartē pārcēlās no vienas puses uz otru melnā un zilā krāsā.

Un kas zina, kurš ir kurš un kurš ir kurš Augšup un

lejup

Un galu galā tas ir tikai kārtējais aplis, vai jūs neesat dzirdējuši, ka tā ir vārdu cīņa, - sauca plakāta nesējs.

Klausies, dēls, - teica vīrs ar ieroci, - tev

ir vieta iekšā.

"Es domāju, ka viņi tevi nenogalinās, tāpēc, ja ātri, īsi, asi, asi, viņi to vairs nedarīs. Saproti? Es gribu teikt, ka viņš izkļuva viegli, jo es viņam būtu iesitis - es viņam trāpīju tikai vienu reizi! Tā bija tikai atšķirība

Protams, bet tiešām... es domāju, ka labas manieres neko nemaksā, vai ne?"

Lejup un ārā

Tas nevar palīdzēt, ka tur ir daudz par to Ar, bez

Un kurš noliegs, ka tieši par to notiek cīņa? No

ceļa

Aizņemta diena

Man ir lietas, kas man prātā par cenu tējas un šķēle "

Vecais vīrs nomira

Autortiesības © pink

Floyd Fragments i

Slēgta un atsegta ledus ziemeļos, veca loksne, kas gaida, kad tiks sarullēta, oranžos toņos apdegusi viegla sega, kas sasilda tik daudz, cik aizmirsta dvēsele, kas pieprasa un panes brīvas, nesaistītas izdomātas un eksistenciālas atmiņas elektrizējošo aukstumu, skaņa izplata ritma siltumu, atslābina laiku, lai iebruktu sevī un bez karstuma izpētītu silti atdziestošu pasauli,

atmosfēra nebija tāda pati lode ieskrējusies stūrī slīpā punktā zem virsmas okeāna, uz iekšpusi dedzinošās magmas uz džungļiem izpētīt un iespaidot brīvā laika iespaidus, un nav cita veida, kā to pateikt, ir vārdi, karsti vārdi vai ļoti auksti vārdi, kā ļoti auksts drūms liķis. mūžīgi auksts karsts sapnis par avotu un ieleju, upi bez smiekliem sakropļota cerība gaida, lai satiktu un parādītu to, kas izvairās un atsaucas, lai lēnām radītu un parādītu to, kas ir tikai iztēlots bez distances un ar pienācīgu vienlīdzību viens problematizē visu jautājumu karsts ļoti karsts, pat apdedzinoša ģitāras skaņa, kas vibrē no slāpēm pēc kultūras, kurā dzimst tās augļi un vairāk vai mazāk asprātīgi bez pazušanas atrisina situāciju, kas tagad eksistenciāli apstājusies, skārusi to vārdu morbiditāte, kas pārraida klusuma kurlumu, kas stāsta rūpes visuzmanīgākajam, kas rada aizdomas par neizteikto, bet efektīvi pārraidīto, sajusto un uzrakstīto. Visa patiesība ir tāda, ka nav patiesības starp domu un rīcību un veids, kā atrast sevi caur uzvedību, kas rada artikus un manevrus pašam vadītājam, un viņš atrod sevi nodots ilūziju par vārdu bez jēgas, bet teikts ar pamatojumu, tas ir neticami, bet katrā formā ir pamatā akts tīrai nelaimei, kas nesavlaicīga, lai redzētu augošu un zinātu, ko darīt situāciju, kurai trūkst kaut kādas jēgas pašam aprakstam, redzējums vai jēga, mēs bieži sakām to, ko nedomājam un neredzam ka ir zināt, kā rīkoties un mācīties no citiem un ar zīmēm vienāds vai līdzīgs vai formā papildinājuma šeit ir piemērs misijas jebkura abstrakta jēga nereāla forma patiesībā bija vienots totalitārs kā sadrumstalots, bet vienots pasaules raksturs, kas ir līdzīgs un kā mums vienmēr ir līdzība, bet ne tās vienlīdzība var pastāvēt

dziļi no saprāta un zaudējis savā atsvešinātību, šeit ir raksturs, kā būt un sajust siltumu, kas nāk no tās pašas tās interjers varētu būt līdzīgs gleznotājs formas rāmja kā taisni kā arhitekts, no absolūtā nav galīga saprāta ar to, ka relatīvo jebkuru pakļaušanu vai apgāšanu iedomātā vienkārša realitāte, kurā iznāca ar dabiskumu gudrību un asumu bez nozīmes, ko veic nākotnē, ka viss ir tīra, kā cietas pagātnes realitāte neapzināti un ievērojami iedarbojās savā nežēlībā vārda pieredze, kas vienmēr iztēlojas pamestības tēlu šeit ir mirklis, ko notver uzmanība, bruņota ar fragmentiem šeit ir apziņas savienošānās ar tagadni iebrūk man būtni rakstīt, visvarenā no nav skaidrs kā taisnas kā horizonta līnijas, kur saule riet un slēpjas iegrimis un aizmidzis viņš redzēja sevi uzvarētu, bet nekad nenožēloja, jo tā piedzims no jauna un būs visspilgtākā, jo tā bija vienīgā, saule saglabās mūsu pieredzi spilgtu un enerģiski iekustinās, kurā visas detaļas aprakstītas līdz mazākajai jūtīgumu tikai notikt un iegaumēt katru vārdu ar tā nozīmi un turēta viņa pacietības klusumā, tumšs ieskats, nevis projicēts, bet mazinājis jebkuru neracionālu instinktu, būtne, kas iebrūk manī, nav es, tā būvē sevi un uztur balstus kā Ahilleja, vienmēr aktuāla izdomātā pasaulē, kas mums sevi pasniedz, nevienam neesot uzmanīgiem šie sevis spiegi ir manas slavas slavenības, skarbā realitāte, tikai sildot lokomotīves dzinējus, kurā mēs veicam šo ļoti trako un dziļo braucienu, kurā tuneli, nedrīkst atkal ieraudzīt tik iekšpusē tās tumšo ar izeju šo tēlu un gaišu galu, gaida tikai galu.

kas motivē un virza mūs un nesalaužams spēks kaut kas tik fascinējošs kā nekas uzticams, grūti zināt un nekad uzzināt, tas bija web, kas lauž tomēr, veidojot web atkal, tas bija izturīgs un it kā negadījums stāstījumā, tur bija dziļa šāviens, kas viņu nogalināja agrā vecumā, pamatā naidis, bet nekad vienaldzīgs pret ikvienu vai viņa prātu vai jebkuru cilvēku, tā intelligenti viņš teica visiem cilvēkiem, ka mēs visi esam mūsu summa, un ka vairāk dažādi un līdzīgi cilvēki vienādi nāk, viņa sākotnējam tēlam, patiesībā ir leļļu jebkuram aktam un gabalam, kas pārstāv, pazaudēts ceļojums burtu telpā māksla radīt telpu uz savu nāvi jebkuru beigu punktu, kulminācija nekad nebija beigas, nāve mums nekad nenotiek notiek tikai tiem, kas mūs pazīst, un, kad mēs mirstam, mēs nekad nezinām tas bija vārds, kam nebija gala, bet vienkāršs un atjautīgs mazliet viltīgs kā lapsa, kas grib baroties no neizmērojama izsalkuma, ko ir uzzināt, un vienmēr grib zināt vairāk, tur slēpjas ilgmūžības avots, nekad nezinot, kas nenotiek, un tomēr sargātajā pagātnē bija kāpējs un kustināja ticību savam kalnam, un robežas ir tikai sākums kraujas jaunības attieksme, pārspēj jebkuru augstumu un, kad mēs nolaižamies un redzam, cik daudz jau esam sasnieguši iekarošanā, lai tikai zinātu, vēl mazliet būt un nekad negribam zaudēt un mums visiem izdodas aizlidot līdz jebkuram punktam, kur nekad nekrītam, jo mēs mācāmies lidot un visu iztēloties, bet viss ir vārdu fragmenti, idejas un domas. Dziļi ūdeņi tik dziļi ilūziju māksla atsaucas uz tēmu bez noteiktības parādās jūras gaiss un it kā ar burvju enerģijas vieglumu un sentimentālu piesātināts un maigs mazliet vairāk papildinājums nāk no viena mirkļa nesatricināms un nekad neuzvarams, jo

Viņa uzvara vienmēr bija viņa sakāve, un ko gan vēl viņš varēja iemācīties, tikai būdams zaudētājs kārtējā kaujā, kurā viņš neko nesaka un izjūt tā, kuram viņš atdeva uzvaru, slidenās garšas sajūtu, jo mums pietiek ar to, ka mēs mācāmies un protam dzīvot ar visu, kas mūs noraida.

Fragmenti ii

legrimis, nogrimis, tālumā kāpņu telpā čīkst metāla pakāpieni tīrīšanas lupata, spainis uz grīdas, marmora laukumi, uz sienām savienoti pa četriem, piliens piliens krīt, un dziļumā, viegli, kāds krata grīdas matētu gaismu, bezpalīdzīgs, vienīgais virsmas nosprotojums gaismas stars ar ēnas efektu, atspīdis stiklā seju, skatiens satricinošs, vienreizēja niršana, kuģa avārija, iznirstoša boja, kas glābj mani no nosmakšanas, traks, bēgošs un pazudis starp zvaigznēm un bezdibeņa tukšumu tikumības ziņā, ciešanu un esības pilnībā, pirms bailēm, tad es atlaižu klavieres uz lejupejošā ceļa, kas lido pāri asfaltam klavieres bija uz zemes un tad izskanēja pirmā skaņa. pirmais tēls skaņa dziļa atbalss tukšuma spuras, kas peld ūdenī, beidzot es lēcu, pilnbriedāmo kustības un viss, kas pūš un velk, uz ilūziju izbalējis, tas bija citāds, uz mirkli dziļuma okeānā, šķidrums un sāļš zīmuļa raksts bez krāsas, tas bija aktieris izrāde kulminē dāvanas ballītē, kas dara mani laimīgu. pidžama uz gultas, gulta izlijusi dzirkstoša un citāda, tas bija tēls bez ainavas, viss no ieelpas, uztveres maiņas, un transmutācija bija acīmredzama, bez asarām, bez līnijām, bez normām, bez kaut kā trūkst visa nebūtībā, pasaka, kas neaug neveidojas, diez vai stāsta pati par sevi, un mēs esam sasaistīti, patiesība, ķēdes un piekaramās slēdzenes visur

kā šāviens, kā mērķis, un cilvēks ir apstulbināts kā bulta, kas nav sasniedzama, kā mezglā iepinēta cilpa, kā izlikta rakstība, nesaturīga, kā izplūduša rakstība, kas nekad netiek izdzēsta, kā viss, ko cilvēks redzēja, ko gribēja un ko vienmēr gribēja iegūt, un dziļi sirdī būtu tikai būtne, kas griež un laminē raupju bārdu, vienīgās ūsas, matus, vienu un vēl vienu no katras sejas, pieskārienu, no katras maksātnešpējas savu grēku, no tās bezlaika uz tagadni un redzi, tas summējas viens un tikai audums savā spainī, piliens okeānā, sasiets pavediens un pārkāpts un saplēsts raksts, fragmenti tikai teksti uz papīra spožā nakts no mirkļa mirkļa spožā un siltā saule, spožs dakstiņš un spogulis, lai ieraudzītu citādo, tad no gaismas ilūzijas, piliens, kas nokritis uz zemes un viss bez nē, tad tas iznāktu virspusē maiguma lasījums, kurā apslāpēta drāna niršanas stiepijas līdz saprātam un viss nonāk līdz jautājumam, kļūst skaidrs situācijas sajūtas spilgtums intensitāte, ka pēc profanēta un piekniedēta tā kļūst brīva no jebkādas gribas vai zīmesatvērts logs aizvērtā aizkarā redzams savas skatuves teātris dēlis, glābējs, lūk, laime, izglābts, tad uz smiltīm izstiepts, es redzēju zemi un dzīvoju, no tā brīža niršanas brīdis, viss lepnums iekarst un mēs nolaižamies pasaules dibenā, no redzētā vienkārša dziesma, pārvērš to gandarījumā, pēkšņi trieciens, vīzija, mēs visi dzīvojām realitāti viena cita starpā priekšnojauta kaut ko, kas notiks un nomainīs spazmas atbrīvoto un pamodušos būtni, kas jūt un no soneta lirikas nekad ideāls no rēbija nesavienota, skrēja viena frāze šīs fāzes, tā, kur mēs aiziesim, neaizbraucot un kur mēs bijām, neiekļūstot, līnijā noslēpumainā izžušana putekļi netīrumu patiesības punkts visas iztēles ilūzijā tad eksplodē komēta, un šajā planētas dzīvot.

tas ne vienmēr ir muļķības, ar aizdomīgu bāzi intriga tika uzstādīta, plāns netiek pārtraukts tad es dzirdu absorbēts balss, un lirikas gaudošana ir vēstures vilks, no pilnības līdz iznīcībai tika ietverta raķete zvaigznājā pie jūras tik dīvaini, kas jau bija teikts, un es sāku iet lejā pa kāpnēm tukšuma spraugā viens solis piliens, tad metāla margas bija automātiskas un tikai kāju upē, basām kājām un auksti, viss, kas nešķiet, ir būt viss pazūd un izbalē. Viss vispārējais ir tāds un tāds, tad tikai mēle, mutē, ko atver slāpes prieka izslāpusi skūpstā tu ieraugi to skūpstu un vēlmi, tava skatiens, kad tavas laivas reisā es pieturos un ar patiesību redzot lietu, kas nav nereāla, bet iztēle, no tava sīkumainā deguna siltā sajūta, un lido un iekaro plutonu, ar sirdi akmeni dīķī dzīve atdalīta portrets ne vienmēr fotografēts lūk trakums gāja garīgā veselība gāja līdz punktam, kur viss radīts un no vaļīga skūpstā gaida sasaistīt, ar spēku tikai esošu, ar pārliecību, vienmēr piesaistīts tavai sirdij griba sūknēt un no plūsmas iedomājas straumi, kur lodziņā bija četras sienas un skatiens dzīslas bez iemesla gaida, kad iedegsies spēks, kas nebaidās, ne uzvar, ne zaudē, tā ir griba radīt un no neskaidrās jūras ar otu izkrāso visu alfabētu ar katru krāsu, tās zilbi un spēku, kulminē griba iet un iet, un ļaut sev aiziet pāri visam uzcelt pili akmenī zem ūdenskrituma un upes straumē nest visu uz priekšu, pāri visam man bija kaut kas prātā, pavisam citāds nekā tas pats un vienkāršs stāsts par ceļojumu, par skaņu virtuozitāti, par to, kas nav redzams, bet tiek pavairots, tāpēc es uzkāpu vēl uz viena pakāpiena vēl kāpnēs gāju atpakaļ pa priekšu soli un levitēju un tikai vienu mēģinājumu uzkāpt uz katra pakāpiena līdz tā stingram un pārliecinātam gaisam iztēloties klavieres, kas lauzās uz

grīdas darvas tai bija tikai atslēga, un tā nebija nedz dodo, nedz ré tā bija ticība ticībai vienmēr būtības izpausme un iegūt tikai vēl vienu smaržīgu mirkli karstā ainavā jūras spīdumā es redzu tevi mīlošu, manā niršanā, tu biji mana bojas kuģa vraka mana laiva mazgātajā lupatiņā, kas tīra klavieres, kas uzstādītas dzīvojamā istabā, kur neviens negribēja būt, un es tikai gribēju, bija ieiet tur, tad durvīs tā bija izeja no visa, kas iedomājas un nekad nepadziļinās, tā bija vēlme, lai tev kaklasaitē sirds un tava pāri, tas viss sūknēt un tad vētrains, tas ir mazāk saprātīgs un aktā bombardēšanas tas jau bija notikums kara par mieru viss vienots ar vairākiem jēgas a atstāt tajā aiziet un paplašināt to, kas atgriezās un tad putns, kas dzied un apbur tikai šodien iemācījās savu mūziku burtiem, viss sakārtots bez koordinācijas uzdevums bija atnest un beigās baidīties neticēt un beidzot neatgriezties šis ceļojums visu kursu jau bija dziļums kritiena jumta, loga aizvērtā un aukstuma, tumsā akta fakta, kas nekad nav noticis, bet ziņots un it kā izdomāts domāt, ka parādīšanās bija tikai lai izlaistu tvaiku ka ūdens bija tikai slāpes tavs skūpstis vēlmē tikai pieskarties tev un klavieres bija daļa no plāna pieskarties tev nots, kas tevi iekaros asa sajūta asmens bez griezuma bija spēcīgs rakstījums, kas nesašaus jau jūtama kaklasaite naktī bez zvaigznēm ceļojums pār nākotni, kas nenāks, tagadne atšķirīga no pagātnes un tas bija trieciens, tas bija tikai stāsts, kas profanēja visu un beigās atstāja to, kas nāca no plutona rakstīt tikai vienas sirds mīlestību starp divām sienām, ko pārlēkt nav iespējams, kur žogs nekur nevirzījās prom, atvērtā aplī, no taisnstūra kvadrāta, kas mezglu, ka sasprindzinājums, no kratot putekļus un redzot klavieres tikai spēlē tavā do un tumšā telpā attēla

nofotografēts, pie ruļļa plēves, mazi attēli, fragmentu nokrāsās es redzu, ka tas esi tu, kas atspoguļojas gabalā, kur viss saplūst kopā, jo es vēlos tevi, kas atspoguļojas manā tēlā, tikai tu esi spoguļa rāmis.

Parastā

Kā izklūt no šīm sāpēm, kas iegremdē un saasina vienīgo un unikālo sājpu ciešanas. Pietrūka skatiena, lai atkailinātos, lai problematizētu, un katrs asaras piliens atklājas no iegremdētas un profanētas sirds, tad rodas strāva, kas dara mani traku un važās manas plaukstas, un viss impulss, kas notiesā uz slimu un tenebrālu dvēseli, šis puteklis, kas mūs satricina, izlaužas caur sajūtām, un vairāk nekā fiziski visur no dvēseles tvaika šī nemierīgā atsvešinātības sakne atrodama vienā labirintā, mani tu velk pa straumi iegremdē vēl vienas dienas apātija, satriec ķēdi, kas mani saspiež, atslābst gandrīz steidzīgā mirklī, visi gaida dzīves alegoriju, pārvestu no bukulīgiem mirkļiem.

Lāpa deg, tā liesmojas, šeit ir mirdzums, un tas aizdedzina liesmu, kas par tevi dedzina manu nabaga sirdi, vaļēju zirgu, kas gaida, kad tiks pieradināts Es izbaudu visu, ko jūtu, lai sajustu tevi, kā es tevi jūtu, tajā bezgalīgajā laikā, kas krustojas ar apkārtējo pagātņi un kas iezīmē jebkuru dzīvi, kas jādzīvo.

Mūsu atkalapvienošanās pulsē maģijā, tikai skatoties uz tevi un redzot tavu mātes seju, maiguma un maiguma sajūta tikai paceļ visu manu rūgtumu, man tikai jādzīvo un vienmēr jāredz tevi līdz pat nāvei, karsta lūpu kustība līdz jutekliskumam, caurspīdīga laime kā jūtīgs apskāviens, kas gaida, kad tiks izdzīvots, spēcīga savienība, kas pāri visam ir vēlme pēc tevis,

es ilgojos, lai tu būtu tikpat laimīga kā mazs bērns iesēta, kopta un stiprināta sakne draudzība ir viscēlākā mīlestība ļauj manai sirdij pukstēt tavā ritmā.

Tēvs bēdā bija tēvs maģisks brīdis lielākais mācīšanās vienmēr cerību uz lielāko mīlestību, kam ir bērns mīlestība lielāka tikai no mātes mīlestība bērns ir milzu vienmēr uzmanīgs un inteligēnts tēvs un dēls mans dēls eksplodē mani prieka sajūta, emocijas, simpātijas, mīlestība un pieķeršanās, ir spēks, kas atsaucas mūs uz mūžīgo prieku, vēlme pieķeršanās, dalīšanās, mācība un pienācīgu mācību gan pārpilda ar laimi, uz kuru viens no mums tiecas būt mūžīgi jauns mācekļis iesācējs tēvs. Es gribēju tev pateikt, cik ļoti es tevi mīlu, kā es tevi jūtu, kā katru brīdi satraukuma jautājumu un tikai nedaudz vairāk, jo tu mani fascinē. Tavs spožums man vienmēr būs kā ekstāzes tēls rāmī, kurā mēs abi iederamies, bet tu vienmēr esi visskaistākais. Tālu tu nācis no vienkāršas dzimšanas domāt tikai, lai tevi piepildītu, kā tu mani bagātini, tu esi neprāts patiesa maigums.

Tear

Kādu dienu, ja man būtu asara, es to uzliktu tev uz sejas, lai tu nekad vairs neraudētu.

Sapnis Es gribēju ienirt intensīvi, es pamodos jūras vidū miega, kas ilgs gadiem, grimstošā sapņotāja, nakts dvēseles, ko krēslā iebrūk ēna un pamodina tīras un neapstrādātas ilūzijas aptumšošanu, visilgstošākā pamošanās un ieraudzīšana, kas ir tās dziļais miegs, kas reiz ir - pamošanās un ticība sapņa mītam vienmēr nonākt un sasniegt tikai vēl vienu gabaliņu, būt bezgalīga līnija ar savu pēdas...

Pāris

Es gribēju skūpstu mierīgu miegu, kas mūs nomierina, un mēs to vēlamies visvairāk varbūt tu negribi zināt saldumu, kas ir tevī un kurā tu saki maigus vārdus, kas mūs atsvaidzina sirdspukstus, kas iedomājas tevi cieši, savijušos un nekad nesavienojušos Es esmu strāva vēnās, ko sūknē tava sirds Es esmu gaisa elpa ar vieglumu un skaidrību, kas ritmiski nekad necieš vai slikti pukst Es esmu kā lietus ūdenī un akmens smiltīs Es esmu tavš, tas, kurš neatlaiž un kurš nekavējoties tevi nobauda, nepazīdams tevi lūk, es esmu zeķe, kas meklē savu biedru zābaks, kas iegrimis nesasiets un gaida, kad tiks sasiets, un kaklasaite, ko es nekad neattaisīšu, jo tu esi mana biedra kurpe, kuru es mīlu, lai mīlētu.

Life

Mūžīgajā turēšanā tā pati sevi tur ieliek, un tad nav iespējams tai stāties pretī, to apiet vai ar to manipulēt, tas ir disidenta šausmas, kas izplūst un kulminē vienā punktā, paralizējot radīšanas prātu, iztēli vai vienkārši uzzīmēt zaļa toņa ziedošu līniju un satvert dzīvi šajā dzīvības un uzplaukuma tonī, šeit ir marķieris, uz kuru tu vienmēr vēlējies norādīt, dzīvo intensīvi.

Amar

Lūk, viņš atkal ātri atrod sevi, no vēlmes uz iekaroto viņš dodas un uzskrien uz sāļās un peldošās jūras klintīm, padziļināts un iegremdēts, un tad viņš iznirst.

Aukstums, kas ieplūst cauri klusai un abstraktai peldēšanai, mani saistīja ar avota ūdeni, un rietumi kļuva par...

Pāreja uz otru pusi Nekas nav grūti, tikai nekad nevajag spert vienu un to pašu soli un virzīties uz priekšu Ļauj savai sirdij spēlēt mūziku, kas tevi sauc, vējam, jūrai un zemei, ko iekarot, tikai mīlēt.

Siena

Ja tā notiktu, es to nezinātu, tas uzspriecinātu auksto, nemierīgo prātu, sasalušo, profanēto, pārdoto un dvēseli, šo tīro sentimentālisma ieroci bez ceļa, piesietu ķermenim, kas halucinē un turpina nekad nenākot, jo dvēsele nemaldina, interese pārspēj, bet tā ir tīra, tāpēc tā ievērojami izpaužas noslēgtā lokā, pusatvērtā tā, ka ar pakļaušanu ilūzijas un nāk no bezgalības rodas pērkons un viss apstājas mirklī gaismas efekta, bet gara slimība tiem vajadzībām ķermeņa un kas apzināti ieģrūž mūs savas būtības bezdibenī un levitē, paliek un kā pielikums, kas traucē dvēseles stāvokļus un gara slimība ir audzēja pārciestās sāpes un it kā nolaidīga iedarbība un ietekme uz tiem, kas ir metri un gājiens ir dvēseles, gara sastapšanās. miesas grupējas dzīvā kurā viss destabilizē faktori vai tāpēc, ka ķermenis vairs nespēj izturēt vecuma brūces vai slimību kaites un tad šis gars sevi un mūsu egoisms nāk pie mūsu gribas, bet traucē dvēseli un tas maksimāli eksponentā domāšanas iedarbojas uz garu bojāts un iebrucis tīrs, ciets spēcīgs kā siena nespēj sākt.

Domājiet par

Iztēles šķidrums izliets, fascinācijas noplūde iegremdēta un dziļa trakulība viņa nes draudzīgi caur harmonijas stariem un ķermeni.

burvju iebrūk un iekļūst apzinātajā neapzinātajā šķietamības pasaulē ieraudzīt, ka dzīvo kļūst par skaistumu tīra elpošana un bezgalīgais kļūst redzama robeža un izplešas starp vārdiem jūtas un darbību, nemainot savu domāšanu provocēt domāšanu un vienmēr iedomāties superiorizēt būtņi, domāšana un rīcība mainīt.

Draudzība

Krēslas krēslā, lai redzētu visu, kas notiek patversmē tālu no iedomātā ienaidnieka, kaujas varētu iet cauri pamiers, ar mieru, atgriežoties uz mieru, nakts krīt, un es sāku sajūst, ka pieskāriens, kas jūtama uz mīkstas ādas griba un enerģija draudzība bez vecuma tīra žests simpātijas spēcīgāka nekā jebkura kaislība vai mīlestība un neatkarīgi no ligzdas tikai pieskāriens īkšķa un tikai iedomāties, kas tika jūtama un nodota visu enerģijas strāvu.

Uzzināt

Apžilbināta, fascinēta un ar izplūdušu buljonu, patiesībā tiešām satriekta vai apbēdināta, bet sēdus, stāvoklī trauksmes stāvoklī, bez minimālas minimālisma izjūtas, lūk, tā griežas cauri visai pilsētai, tad apjukusi vai pārprasta, nezinu, vai tā tika nolemts, bet mums viss iegūst jēgu pie vienkārša prieka rakstīt jums pēc nelūgta lūguma, kad tas notiek viss, ko tu sajūtīji un redzēji, paliek un pazūd, tomēr tikai skatīties, lasīt un rakstīt interpretēt, asimilēt transportēt un mācīt un mācīties, te elpa aug ar vēja spēku, un tad pazūd, lidojot 7 jūru, noliekot teikto par teikto, te es niru, gremdējos dziļāk, viss draugs draugs, ka nedalāms draugs un vēl neredzams bija brīdinājums, brīdinājuma

doma par talantu, kas lido, skrien, klīst un iztēlojas tur un nav tur, bet vienmēr ir liecinieks, atgriežas, lai dzemdētu to, par ko kādu dienu visi tikai domā, jo šodien, tagad ir nākotne, un grūti rakstīt par vienkāršas pūces baudījumu un galvenokārt radīt un iztēloties un atkal radīt un atgriezties savā vietā, no kuras tas nekad nav aizgājis, bet tur, tur, es jau skatos uz pulksteni, precīzi klāt un faktus liecinieki, tiek skatīti un oriģinālā sajūtā, no baudas, kas nāk ar maigumu un tumsonību tik normāli tik banāli, tikai un vienkārši rītausma un pamošanās, kā arī aptumšošanās un nakts apgaismošana maģiski un pragmatiski tā bija levitēšana un airēšana laivā ar ziemeļu, drebošu un mirdzošu kursu tā bija viņa, tas viens vienīgais punkts, ar atgriešanos un jūra tik grūti iedomājama tā bija milzīga un milzīga okeānu niknums, ka pretī kuram dodas slepenā ceļojumā bez patvēruma tā bija kvadrātveida sfēra trīsstūris, apgriezts kā piramīda gara necaurlaidīgas dvēseles sarkofāga piramīda kā aizmirsts dzīvs, notiek no vietas tēls lapas, kas neizžūst, tās apūdeņošana par pildspalvu un rakstīšana mūsu planētas katra antena, satelīts vai vienkāršs vads, kas uztur kontaktu ar citu planētu un mēs ceļojam kā koki, uz kuriem dzimst zari un dārznieka ziedi, kas spīd visu dienu ir kā mirdzošas mēness gaismā grasījās notikt un tad vēl viens lēciens vēl viens lēciens redzēt, kā bērns piedzimst, un galvenokārt redzēt, kā viņš aug un mātās un aptver visu, ko viņš novēro un pārveido rīkoties, kas bērna valodā ir maiga āda bērnu pārākumu attiecībā pret vecākiem un pienācīgu mācīšanu dubultā konjunktūra novērošanas mācīšanās un mācīšanās un zināšanu kā dvīņi, kas ir pāris, kurā mācīšanās ir abpusēja ļoti daudz mana un tava es izaicinu jūs mēs augsim un

vienmēr mācīties zināt un daudz ko dzīvot.

Es jūtu ciešanas, kas neļauj man redzēt Es gribētu būt īsts ar rīcību vienmēr uzticīgs, bet kā skumjš klauns es esmu viltus smaids, prieks iekšienē nepakļaujas ārpusi Es jūtu peldošs, kas liek man atstāt normālu vietu būtu ceļot un palikt vietā, kur viens ir tālu no sava redzesloka Es jūtu bezdibenīgs plats solis, nedabiska parādība, bet kā savvaļas dzīvnieks tas jūt nežēlību un ar ātrumu, tas velk ārā, žņaudz un nogalina, it kā iedzimts spēks to būtu nolemjis neveiksmei mirklī un jau iepriekš, un ceļojumā bez pēdām paliek tēls pretīgs, naidīgs un patiesi grēcīgs lūk, zvērests debesīs pie laika temperatūras, nāk sveigs, priecīgs un mierīgs marigolds un saka apstājies. ziedēt un augt, tas vardarbīgais impulss ir tikai slikts brīdis visa nežēlība, lai kulminētu un pilnveidotos pēkšņi lai nekas vai gandrīz nekas tevi netraucē un tīrākais impulss tev saka, lai trokšņo gaisā un liek domāt. es visu pārvarēšu bez bailēm, bez jebkad iemācīšos nedzīvot ar lamatām šis naidis, kas tev piemīt, nav tavs, savā cilvēciskajā esībā tu redzi, ka labie darbi padarīs tevi par zvaigzni uz zemes pie priekškara krišanas es lūdzu tevi spēlēt klavieres, jo man ir plāns mēs dosimies prom, kad tu ieradīsies nekad netraucē tev sevi piepildīt un lidot plakani un pāri vētrainam mākonim tas ir daudzfaktoru stāvoklis, kas mūs pārvēš asaru lietū no maigās un mitrās zemes sejas rāms lasījums šķiet ir konjunktūra arhitektūra bez inženierijas savā spēkā, atsaucas uz fantastisko, nerasniedzamo reālistisko, jo mums ir visi spēki, kuriem mēs ticam, īpaši tur bija tumšs aptverošs stikls, bet dūmakainos toņos absolūti caurspīdīgas vērtības ir kā ziedi tās ir kā puķes tās pastāvīgi jālaista un tas, kas ir sēkla aug prātā būt atšķirīgs no vienāda līdz

ka mums visiem ir instinkti un mežonība pati cilvēka dvēsele neatkarīgi no atbilstošas burvju eliksīrs ir vertiginous tunelis, kurā viens redz ieejas gaismā un kura beigas ir izbraukšana no bezdibeņa bedres visu, kas mums ir tīra satverti un izpildīti.

Lūk, neviens neuzvarēs jūsu pasaulē, tunelis ir pāreja, kurā dzīvojiet ieejas gaismā un apgaismojiet savu ceļu, jo tas, kas mums ir, ir dzīves līnija, un tā ir jāīsteno.

Dziļā mīlestība cieta mīlestība bija jūtama arī aizmirsta dziļi dziļi pa pusei zaudēta nožēloja un dzīvoja.

Maska, kas dzīvo beigās kā beigas un viss beidzas, lūk, ka droši, nekas nav tik drošs kā tas, kam nav nekas nenoteikts, plus niecīga un nepārtraukta robežas līnija, kas neļauj mums paredzēt bezgalīgo, tāpēc kā līnijām mums ir divi punkti - augošais un vienīgais bezgalīgais, tikai nāves seja lēnām ierodas kā elpa viss, kas bija jūtams, beidzās, jo nekad neredzēja citu seju, bet beigas, kas ir tenebrusa maska.

Suvenīri

Par tevi es cietu par tevi es jutu ar tevi es mīlēju ar tevi es dzīvoju ar tevi es nekad nemīlēju citu es skūpstījos tevī es redzēju tevī es iestājos mīlestībā, kuru es vienmēr atcerēšos es nekad nejutu tik daudz ciešanu neko vairāk es nekad nejutu, gribēdams mirt par tevi caur mani par tevi es rakstīju tik daudz es cietu un nekad nemiru un par tevi es nekad nepazaudēju es tikai jutu.

Mīļākais kādā mirklī šķita tālu tikai vienu dienu tikai prom no mīlestības kāds jau ir mīļākais.

Pārdomas

Gaidot kaut ko, kas piedzimst spogulī esmu es un mans atspulgs, cik labi ir atspoguļot tikai un ne tikai savu tēlu arī šis vienkāršais atspulgs bez spoguļa tika pārraidīts.

Skaidra nakts tumšā naktī, tikpat skaidra kā rītausma, kur dziesmas ar savu šarmu kļūst kā putna īstā svilpe, kas lido, un visi tiecas pēc brīvības.

Rakstīšana

Es... un vislielākais aktīvs man var būt papīrs un neatvairāms pildspalva galvenokārt es tiecos tikai uz domu.

Nāve

Es nomiru! Jā, tas bija beigu sākums volte-face sākums bez rūgtuma, bet arī bez maiguma tas bija ceļojums, kas veikts bez tēla, un bez drosmes pretstatot mazāku un lielāku bija laiks aiziet vai palikt šajā vietā, iztēlojoties visu un neko laiku pa laikam viņš aiziet, un varētu iet līdz galējībai, kas saka, es nebaidos, nedz es trīcēt ceļojums ir atgriešanās šajā pasaulē iegremdē dziļumā skaistumu, ka viss man ir, ir viss un no visa, es negribu neko, jo, kad es aiziešu, es neko paņemšu, tas ir, ko es domāju.

Bezdibenis Es esmu uz bezdibeņa, kur bezdibenis ir gals.

Gaidot, un viņš tā gāja, gribēdams un gribēdams, lēkājot, lecot un kūpēdams, staigājot, neejot uz mērķi. Trauksme mainās līdz ar vecumu, lai gan cilvēks vienmēr dzīvo ļoti nemierīgi, kaut ko gaidot, mēs vienmēr kaut ko gribam, viss mūsos neviļus iestājas mūsu pašu gribas ceļā.

Kāpnes

Es apsēdos, pielīdzināju to, bet rezultāts nebija tuvs tam, ko gaidīju, es ar liftu nokāpu pa kāpnēm, un starp gaismu un tumsu un sasprindzinājumu tā manevrēja pati pēc savas gribas, tā kā pacēlās augšup un lēnām nokāpa lejup, nekad nekrītot.

Galvenā mītne

No asaras, no intuīcijas vai iznīcības, šī doma ir skaists glāstītis no ledusskapja ēdnīcas un atvesta uz slāpju vietu, un viss ir sātīgs un lielisks esamība.

Nav vēlme beigties, beigas ir, kā tajā nāk Es dzirdu vārdus ārpus es redzēju šo šausmīgs kā uzvarētājs vēlreiz es negribu iet, un tāpēc es pastāvēt un krīt īss

Sun

Kas notika Es jutu rītausmā maigu skumjas, kas nāca ar vakaru Es dzīvoju, atdzimu un esmu atdzimis Es esmu viņš varenā saule.

Atdzimt no jauna dūmu aizkarā lūk, viņš tur piedzimst bez notikuma pergamenta lūk, tas bija mirklis, un plāksne aiziet prom, un pietiek tikai ar to, lai nodzīvotu vēl vienu dzīvi tēlam ir vienkārši redzēt katru mirkli savā tēlā un piedzimt no jauna.

Skatoties uz smaržu, ārprāta smaržu, neprāta mokām, domas neprāta mokām viss nesaistīts bez radnieka, sirds bāreņa, vienas mīlestības sāpes par tik daudziem citiem, kas sāpina skatienu un nogalina vēlmi un ilgas kulminē tikai vēl vienu mirkli, vienu mirkli, kas nāk no šīs tavas domas, mēs droši vien visi eksistējam ne tikai kā tikumisks tēls, bet kā izskata vai stāvokļa funkcija prāts nemirst brīdī, kad viss tas.

fizisko eksistenci un pēkšņi tas viss iznīkst, vai arī tas var sasniegt kulmināciju.

Dzīvot, mirstot

Starp dzīvošanu un miršanu? Ak, atvainojiet, vai tā ir izvēle? Acīmredzot, kurš nav izdarījis pašnāvību? Mēs visi uz brīdi esam pārstājuši dzīvot. Mēs visi bez izņēmuma domājam, ka mirsim, un tad dzīvosim, tā ir absurda pretruna.

Izlaidums

Dārgais draugs... Es rakstu pārāk tālu... tevis vairs nav... mans mazais draugs... šovakar mana dvēsele... raud par tevi! Pieņem manu sirdi iespēja...lūdzu, piedod man, mans draugs...mana brīvība...pazudusi prom debesīs.... Tevi paņēma...atgriezties ir prieks...tik kluss... Klusums, pusceļā, kas bija miris...piedots...pēdējais vārds...

Pārtraukts

Ja manī izgarotu mana dvēsele, nekas cits neatstātu kā noslēpumainas, fantāzijai svešas drupas. No radušās subversijas plūst vēl viena konkrēta mirkļa bezdarbība.

Lai būtu

Skaņa, mutes kodols, maigs pieskāriens, krāsa, vienīgais sapnis, kas apbur vienā mirklī, unikāls izmisums un iedvesma no asuma, bez distances, bez ierobežojuma, dusmu griezuma, pārspēj iztēles šajā krāsu-krēvju gleznā, no sarkanām sāpēm un sajūtas uzliesmojuma, ne no noslēpumainības, bet no realitātes, no vīzijas. Kad otram mēs pievienojamies un redzam, kā ticēt no apstiprinoša un iedrošinoša skatiena uz eksistenci, falsificētu,

apgriezts un atspoguļots spogulī.

No visām skumjām, ka man jājūt, ka man pieder kādam, bez bailēm no līdzjūtības, traks, bez kaisles un tīras dvēseles mezglā bez ķēdes, bet savijušies, un vienoti, no vienas sajūtas, no vēlmes un beidzot ir, un galu galā ir nekas...

Prombūtne

Ja es pieskartos un ieraudzītu jūsu pasauli, es būtu netīrs, bez mēmā jūtīguma pieskāriena, vismaz ticēt, ka kāds pārspēj manu realitāti. Manas vienkāršās skumjas ir kā visa laime, kas sasniedzama kā nerasniedzama. Ar maģiju, bez ironijas par vienā dienā es tev saku, pieskaries man, sajūti, kā tu uz mani skaties, un tu ieraudzīsi, kas es neesmu un kas es būšu blakus tev. Degošā sērkokciņā tā sadedzina sāpes, kas ir manī, kad viss deg. Es tevi nekad neesmu atņēmis, tevī es teikšu, ka tu cietīsi, jo es tevi nekad neatstāju un zini, ka es tevi mīlēju un vienmēr mīlēšu...

Skaitlis

Es mīlu tevi vairāk reižu, nekā mana sirds spēj pukstēt

Es izelpoju | tu ieelpo | vienu un to pašu gaisu |

mīlestības Es esmu visas krāsas, lai izkrāsotu tavu pasauli...

Man, tev un tiem, kas mani mīl Kādu dienu

Tu šodien manā sirdī iestādi sakni, šo koku.

To sauc par mīlestību uz a dzīvi kādreiz,
var atņemt, jo tā dzīvo manī

Transformators

Līdzsvars no spēki mirdzošs kas pārveido
realitāti.

Valde elektriskais dēlis komandas uz pozīcijas e
galamērķi universālajā ķēdē.

Saules gaisma

Izgaismojiet zarnas

Zemes dabas aizsegi.

Šajā dzīvības un gaišuma strūklakā gaismas strūklakas kā
pilieni krīt uz zemes.

Bāka

Tā nemitīgi meklē anomālijas kustību.

Elektrotraumas

Nervus trokšņains mirgot ar sirds
elektrošoku.

Elektromagnētiskie viļņi

Viļņainas domas iet uz priekšu un atpakaļ pa viļņu loku.

Elektriskā strāva

Šī strāva plūst cauri manam ķermenim un aizved mani uz
viļņu ķēdi.

Elektriskais impulss

Es esmu satricināts ar impulsi kas
cirkulē no elektriski.

Patiesības gaisma

Patiesība spīd spoži, kad to atklāj

impulss.

Blackout

Aizvērt muti uz balsis moka ar gaišā
esības sajūta.

Gaismas svece

Sāpes ir iedegtas

Izkausēta vaska uzkrāšanās.

Elektriskās durvis

Tās viegli atveras, pieskaras, bet aizveras, nepaspējot
atvērties.

Ķēdes zāģa motocikli

Sagriezies ar tumšās enerģijas dzīvīgajām naida saknēm.

Electrocuted

Elektotraumu gaismas dūmos, kas izdzēš atmiņu.

Elektromagnētiskā turbulence

Tie vārās vietnē prātos vētraini
bezgalīgs elektromagnētisms.

Elektrizējošs stars

Kā viens ray elektrizējošs kas paralizē a
enerģisks prāts.

Ļaunuma gaismas

Katrs ir ir a gaisma velnišķīga
gaisma elektrizējoša zibspuldzes.

Mirgojoša gaisma

Mirgojošas gaismas mani moka

Nepārtrauktas strāvas plūsma.

Necaurspīdīga gaisma

Necaurspīdīgas gaismas izgaismo brīnumainas būtnes
tumšā gaismā. Elektriskie vadi

Cauri manam ķermenim vijas elektrības vadi, kas vibrē ar
enerģiju. 10. elektriskā ķēde

Uzkāpju uz augšu un virzos uz 10. elektrības ķēdi, un tur ir
nepārtraukts strāvas padeves pārtraukums.

Elektriskais kritums

Izlaiststramvajs uz uz vārdi no ecstasia e
sajūtu.

Viegla griešana

Griešanas un gaismas atbalsis,

Spožā gaisma satver laužošo balsi. Mirdzošs drūmums

Relampeja aizsedz staigājošās būtnes ar acu orientāciju.

Fluorescence

Tie zied un krīt kā pērkonis visos virzienos un virzienos.

"apslēpšana"

Zibens lancinating izplūdums o prieks par citiem
sajūtu un skatienu.

Kvēlspuldzes

Tavā dvēselē krustojas dziļi loki, kas tur elektrodus - dinamiskus, kvēlojošus triecienus.

Elektrokartoni

Kā nokrāsa, kas iedzen manī sajūtu neatbilstību, kas prasa spēcīgu un apņēmīgu gaismu.

Krēslas prombūtne

Es maigi ietinu sevi savas būtnes asajās gaismās, maigi priecājos par zibeni.

Atmiņas

Es pamostos, pārņemts gaišā dienā, es gatavojos iznākt no tumsas un ar gaismas spēku dalīšu spēku un enerģiju visai zvaigžņu kopienai.

Apdraudošā gaisma

Tās apdraud tās atveseļošanās gaismas, kas mūs moka un ļauj mums paredzēt briesmas.

Klātbūtnes gaisma

Tā gaisma, kas tevi pavada bukoļu brīžos un, nespējot tai stāties pretī, iebiedē tevi slepenībā.

Sarkana gaisma

Intensīva sarkana gaisma un nervus bloķējošs paātrinātājs.

Šoks

Šoki zarpared un piesārņo prātus bez impulsu izplatīšanos.

Uzņēmuma gaisma

Apgaismots o kas ne ja dod e ne justies
gaismas kompānijas.

Thunderbolts

Pērkons čīkst un šķeļ slāpstošus baudas trokšņus. Spēcīga
gaisma

Spēcīgas gaismas notiesā svešzemju dzīvības uz
norādījumiem ar balsīm

Rays

Kā stari spēcīgs e lacerating ka sagriež
neiespējami sasiet mezglus.

Matēta gaisma

Tie ir aizēnojuši apziņu, kurā iekļūst apjomīgi gaismas stari.

Spilgta gaisma

Intensīvi izgaismojot gaišās kosmiskās melnās gaismas
miglas

Kā dziļš, caururbjošs kosmos, kas nomierina dvēseles
aizmirstību.

Gaismas spēks

Gaismas dziedinošais spēks izgaismoja saprāta pavedienus
izmisuma priekšādā, es esmu tai pateicīgs. Šī gaisma vadīja
mani pretī ikdienas ekstāzes straumei, izgaismoja man
neveselīgo un nesaprātīgo nākotni, jo tad jā pērkona zibeņi
ietriecas manī un mirgo kā dinamīts, atņemts no bēdu
baudas.

Tad jā, dziedināts ar viņas gaismu un kustību es biju
dziedināts un

nāca no stingrības un precizitātes kalorijām. Bet es nezinu, vai šī gaisma izgaismos manu pagātņi, jo baidos, ka tajā nav gaismas, kas darbotos ar enerģiju. Līdz ar to ir divi polosi, divas enerģijas galējības. Un mani skāra pozitīvais un dziedinošais, nevis tumšais un vajājošais. Šī gaisma nāk no emociju skaidrības un racionalitātes, no tūlītējas un impulsīvas, bez pārejas un necaurspīdīgas sajūtu, nevis iesakņojušās vai pieslīpētas jūtu skaidrības un racionalitātes pusnakts. Šī gaisma ir spēcīga, tā ir intensīva un ar saviem stariem apdedzinās ikvienu, kas tai pretojas, pievienojas gaismai, sajūtām.

Enerģijas un impulsīva spēka vairs nebūs, satveriet talantu, kas jums piemīt, un piespiediet to kā zilu staru, kas sagriež un vēdina jūs no nedzīvotām dusmām un ļaunprātīgām un caurstrāvojošām domām, kas mūs upurē kā ēnas bez gaismas, kas tās baro. Tā es gribu teikt, ka tevī ir gaisma, un tevī ir pērkonis, vētras, enerģijas un gaisma, būtībā šķidra gaisma, un tīra savā visprimitīvākajā formā uguns, kas mūs šķērso un baro un dažkārt sadedzina, tā ir dzīve, kas sastāv no pārejošām un pretējām gaismām pret pašu saprātu jeb enerģijas izjūtu, kas dod mums spēku un vitalitāti, lai izturētu tās izbalējušos triecienus un bez spēka, kas sevi pārmet un atrod cēloņus attaisnojums savai līdzdalībai, nav gaismas bez enerģijas un visam ir enerģija, visam ir sava gaisma un kustība un strāva, tā ir pati būtība, kas mūs iebiedē un tik bieži konfrontē ar dīvainiem pārmetumiem, kurus mēs nesaprotam, jo tie nav virzoši un neuzdrošinās sadurties ar citu enerģiju, bet drīzāk cenšas nodzēst tās gaismu, bet tā ir klātesoša un it kā atklājas, tā iespiežas redzes sajūtās un caur laiku klusumu rāda mums domu skaidrību, un it kā klusējot tā nocietina viedokli un bauda neslavas nespēju, ko citi nodod caur

negatīvas vai pozitīvas enerģijas. Bet tas ir fakts, ka zilā stara gaisma iebiedē, bet pieņem šajā enerģijā tos, kas vēlas pārvietoties, un tas notiek gaismas ātrumā, tūlītējā, sekundes, frakcijas, mirkļa ātrumā, un mirklis ir momentāns, tāpēc nebūs griezumam ne bildē, ne vissmieklīgākajā rīcībā, jo visiem ir tiesības uz enerģiju, neatkarīgi no tā, vai tā ir pozitīva vai negatīva. No otras puses, melnās faiskas plosošā iedarbība notiek jutekliskuma neitrālajā polā un tiek pārnesta dzīvas enerģijas, kas alkst pēc baudas un gaišuma, trakumā, tāpēc iesaku jums izmantot savu enerģiju, lai jūs satriektu gaisma, un tā liesmosies ugunīgā smaidā kā pelni, bez karstuma, bet satraukumā neprātīga. No cita kvadranta mums ir zilais stars ar netraucētām domām par eglīšu gaismiņām un stresu, kas mūs dzen izmisumā. Zilais stars zina savu ceļu, virzienu, orientāciju, un tam piemīt spriestspēja, lai ierāmētu enerģijas un fotonus, iespējamos īssavienojumus, bet dinamisks un impulsīvs tas vienmēr pārvietojas nevis gaismas, bet zilā stara ātrumā. Tieši šajā enerģijas pārejā, kas konfrontē nesteidzīgās, bet traucējošās pragmatiskās enerģijas, kuras neļauj mums piedzīvot mirklīgo, pērkons maisās un manāmi ietekmē skaņas viļņus, kas rada virsskaņas, bet ne tik spēcīgus ātrumus. Kā tieša konfrontācija un apspiesti gaismas cilvēki sabiezina necaurspīdīgās gaismas, kas izkropļo reālo un šķiet nereāls, bet ir arī fiktīvās gaismas, kas ir iztēles gaismas spēks.

Zilais stars

Sašutis zilais stars iebrūk manā būtībā, mirdzošs ar enerģiju, kas dīgst netīrajās aizspriedumu un neiecietības porās, kuras šis zilais stars sasniegs.

Lāzera gaisma

Šī lāzera gaisma ir caururbjoša un nemanāmi iekļūst pat neredzamajā un nemanāmajā. Tā ir redzētāja un meistara gaisma pieņemumos un krustcelēs, kas svešas pašam redzētājam. Nepamanāma un nekaitīga tā ar savu staru izraisa domu un priekšstatu izsūkņēšanu ar indi līdz pašai indei un tās pretlīdzeklim.

bēniņu gaisma

Šie dūmi caurdur prāta gaismu, kas pārklāta ar atmiņu lupatām, kas nesakārtotas vaļīgās virziena un darbības galvās, darbības, kas dzen dzinējus, kas dzesē lēnas un masveidīgas nekoordinētas prāta drudžainas domas ešelonu. Caurstrāvojot mirkļa dīkstāvi, tā kļūst entuziasma pilna un izplatās starp smadzeņu un aizraujošām gaismām klejojošas elektriskās strāvas stimuli. Tā pastiprinās ķermeņa masā un izplata hipnotisku un paralizējošu gaismu, līdzīgi kā rībošu vārdu iedarbināšana bez kopsakarībām. Šīs bēniņu gaismas iekļūst jebkurā galvā ar eklektisku sakni, ko veido progresīvas inženierzinātnes. Ir tādi, kam ir mazi opīši, citiem tikai bēniņi, citiem bēniņu gaismas, kas aizēno galveno ieeju, es gribētu, lai es varētu iekļūt bēniņos ar atmiņām, domām, īsā dzīvē, kas nodzīvota bez lieliem cēloņiem, bet ar atmiņām. Atmiņas, kas mūžīgi izgaismo bēniņus, un dažas vienmēr ir atvērtas vai aizvērtas lādēs.

Zibens

Tā sasilst un aptumst un kļūst klusa un klusa, bet čīkst, un troksnis, kad tas notiek, ir elpu aizraujošs un satriecošs, kas inficē dzīves un klātbūtnes niknumu starp citām gaismām un apgaismojumu vai pat vienkāršu, bet pārsteidzošu tumsu, atelpas un

kas pārtrauc viselektrozējošāko klusumu. Tas zibens, kas izdzēš jūsu apziņu, ko iezīmē daiļrunīgi nopūtas un kas paātrina rīcību, neņemot vērā iespēju būt nekustīgam tajā brīdī, kad šajā pasaulē iekrīt vēl viens zibens spēriens. Gaismas pelni, tie pelni, kas tevi iezīmē ar niknu un spēcīgu dzelžu karstumu tikai no viena trieciena, ir piesārņoti ar pagātnes un visuresošās nākotnes gaismas pelniem, kurus tu neaizmirsti un kuri pret tevi sacēlās. Tas tevi atslēdz no mirkļa impulsa un izplatās lēni, asaraini un izplūduši teicot tev, lai tu sevi kontrolē, un iemet tevi gaismas baseinā, kas noslīkst atmiņās par nesavaldīgiem vārdiem un izlej savas slāpes pēc gaismas. Plosās magnētiskā ķermeņa degošie pelni, kas sūkstās un mirgo tavā sirdī, kas deg no vēlmes pēc kaut kā, vīrišķīga un vīrišķīga vai arī sievišķīga un jutekliska, šī dubultā personība tevi aizskar kā dubultā personība, kas nepakļaujas ne vienai, ne otrai pusei. Šie gaismas pelni sasilda drūmo un vieglprātīgo, un to siltumā ir lietus aizsardzība, kas tiek apēsta un izklīdēta pa kontinentiem un bezlaika telpu.

Prieka gaismā

Tā gaisma, kas iebrūk mūsos un dāvā mums greznas atziņas un ved mūs uz neskaitāmiem nomācošiem baudījumiem un nemieru, ko rada mazkustīgas baudas ķīmija, bet kas nav inkrustēta, bet iespiesta citu cilvēku naivajās baudas sejās, kas izgaismo būtību vai sajūtu, vai emociju. Emocijas, kas izjūt brīnumainu un krāšņu baudu un mazina kontrakcijas, ko izjūt prieka pārpalikums, pārpalikums, kas mūs pāradresē uz citām sajūtām un baudām. Kas attiecas uz baudas gaismu, tā attīsta un barojas ar netikumiem, kas nav

atvelk un nav svārstīties un sadursmes traks matiem ar prieku nolieguma.

Hipnotiska gaisma

Gaismas hipnotiskajā sejā jūtamas sajūtas, kas ļauj mums paredzēt šīs gaismas atkarības vēlmi, kas liek mums dinamizēties un ticēt, ka gaisma eksistē. Ar to mēs tiekam paņemti bez kredīta un bez parāda, stagnējam kā transcendentālo būtņu hipnotiskā dzīve, kas ir atkarīgas no hipnotiskā baudījuma avotiem. Atkarībām, kas plosās caur matiem un uzacīm, kas uzlādētas ar pieticību un dīkstāvi. Transcendentāla šī gaisma, kas ved mūs uz jauniem izaicinājumiem, vienādiem domās, atšķirīgiem reakcijās, reakcijas šīs neizmērītās un tīrās, kas saskaras ar tīru vēlmi pēc gaismas, savā varā, ko tā baro un vada vaļējos akmeņos, kas saplūst kā māls karsējot.

Spilgta gaisma

Intensīvi šī gaisma sadalās starp ķermeņiem, kas atsvešināti no kustības, un svārstās starp diviem viegliem ceļiem uz gaisu, bet bez elektriskās strāvas tā ir pašpietiekama un dzīvo sistēmiskās hipnozes, kas mūs baro un attīsta, rūgtumā un šausmās. Bet apzināti tā ir tik intensīva gaisma, ka tā ir izdzisusi, un pati par sevi nodod spēkus pat tad, kad ir izdzisusi.

Psihedēliskais pērkons

Psihodēliskie līdzekļi savijas drosmīgā pērkona troksnī, kas atbalsta un pastiprina anomālijas, kuras rodas no tā, ka mūs pārņem šīs psihodēliskais pērkons. Nu, lūk, ja mēs iznīdētu koherentu gaisu bez potences vai svāriņiem, tas būtu tikai iegants melnā pērkona nenormālismam, kas būvē un gruzd.

dīvainākajās un dziļākajās saprāta absorbcijas sajūtās, jo tā ir apdzisusi, čīkst un kustas bez mazākās slepenības, šķietami psihedēlisko gaismu pasaule, kas nomāc tos, kuri vēlas tajā apmaldīties vai baudīt aizspriedumainas stagnējošu slīpu krāsu iekrāsotas baudas, bez vēlmes radīt vai vienkārši nodoties. Domas fragmentu garā pārņēmti, fragmentēti patiešām ir visi tie, kas iedomājas citu pasauli, tālu no traucējošiem faktoriem, kas mūs kairina, kā kad mēs saskrāpējam aci vai vienkārši mirkšķinām. Šī kustība, kas ir atsvešināta no citas kustības, uzkurina un pulverizē prātus, kas ir attālināti un aizmirst par to, kas ir kustība vai satraukums. Psihedēlisks ir pērkons, un tas atbaida garus, tiem neparādoties, jo tie neeksistē, tā ir baumu un nepiekāpības paralēlā realitāte, līdzīga blēņām, un šeit neviens nebarojas ar dīvainām personāžām, un pazīst preekstenci, kaut arī tā faktiski nepastāv. Līdz ar to visam nereālajam ir bezlaika vēsture, bet tam ir, kaut kas, tam ir bailes, bailes, kas mūs deportē piecu dimensiju apvārsnī, daudzstūrainā un lineārā, bet neuztveramā vai pat neuztveramā jebkādi pēdai, pēdai, kas pārstāv transcendentālās un apoteotiskās domas puslodes. Abstraktā saprāta pavedienos nekļūst un neaug idejas, bet jau redzētu un dekorētu tēlu impulsi, imitācijas un pielāgošanās kustības mirklim, bet viss apzināti un minimāli aprēķināts. Bez aprēķiniem pērkons ir reāls un neprognozējams, tāpēc tam piemīt tik patiesa spontanitāte, ka ir absurdi domāt par jebkādu citu psihedēliskās enerģijas avotu. Pagājušo gadu galvas čīkst un sūkstās, un jūs jau esat izplūduši dzeltenās lapās un apēsti ar bibliofiliju, un bez

Jebkura neatlaidība iebiedēt novecojušo atmiņas un izgatavoti un viltotas, lai to mēru. Mērierīču ieskausti, etiķetējošie abexīni sevi apsveic, un abesīnijas pērkoni smejas. Tie, kas dzīvo pagātnes gaismā, tiek pamudināti, tie, kas mirst ārpusē, iebrūk debesu ķermeņos redzamajā notikuma, tūlītējā faktā. Bet visas tās ir gaišas lietas, vairāk vai mazāk intensīvas gaismas, bet tās ir enerģētiski starojumi, kas nav savienojami ar pagātņi, pat ne ar iepriekšējo mirkli. Tāpēc pagātnes gaismas izstaro kaitīgus starojumus, kas tomēr neapžilbina nevienu gaišu un starojošu gaismu, ko cilvēks vēlas izgaismot jebkurā brīdī, impulsā vai mirklī. Jo pagātne krustojas ar tagadni, mirkli, impulsu, sekundi vai daļu, bet neietekmē tās enerģētisko strāvu vai spožumu. Tāpēc mēs vienmēr esam laikā, kad ekstatiskās strāvas varenā, gaišā gaisma, kas sagriež vēju līdz šim bez nodomiem rotējošo kustību prieka priekšā, lai radītu gaismu vai būtu izgaismota, jo tas, kas ir drošs, ir intensīvās strāvas spēks vai spriegums, kas atraisa elektrisko impulsu, kurš caur vienkāršu skatienu pārraida savas pagātnes gaismu, mazāk intensīvu gaismu, iepriekšējo dzīvju starojumus, bet kas nevadās pēc principa, kas atraisās no atmaskotās gaismas impulsa kustības, kas dzīvo no sekundes, no mirkļa, pietiek ar vienkāršu klikšķi, un viss, gaisma tiek radīta asā un bīstamā skatienā un dedzina skaudības un naida skatienus, kas vienkārši rāpo ap pagātnes gaismām un ar starojumiem pielīp pie debesu ķermeņiem. Nu, starojums ir starojums, un tas ir piesārņojums, tāpēc nav nekā spēcīgāka kā iedegt savu gaismu mirklī, katrā mirklī ar visu strāvu bez

Starojums, jo neviena gaisma nav spēcīgāka par citu, tas patiešām ir jautājums par starojumu, un nedodiet man šīs iedzimtās gaismas, jo katram ir sava tīra gaisma, kas slāpst pēc gribas un iztēles un tīras attīstības un radīšanas enerģijas. Gaismas maģija, kuras gaismā ir krāsas, kas atspoguļojas saulaini dzeltenos, enerģētiskos toņos. Patiesībā gaismas nav daudz, ir tikai atlikušo un līdzsvaroto eksistenci objektivizējošo objektu, kas nav redzami. Tātad tas neeksistē, tas nav reāls, tas ir spēcīga stara auglis, kas mums norāda uz apzināšanos. Bet kas, pie velna, ir apziņa? Kas īsti ir apziņa vai neapziņa, tas ir šķērslis, ko nevar materializēt, lai arī cik daudz jēgas tam būtu un lai arī cik ļoti mēs saprastu, ka mēs visi virzāmies uz šo brīdi. Tiek apgalvots, ka šī dekadence materializēt priekšstatu barjeras un nepārvaramas straumes pastāv, lai gan patiesībā realitātē nekādu barjeru nav. Tāpēc viss ir iedomāts un reāli vai nereāli mēs visi dzīvojam šajā vienā un tajā pašā ilūziju, citu garu slāpju straumē, kas mūs patiesībā neietekmē, jo nav vai patiesībā nav barjeras starp vēlmi un neapzinātā gaismu, kas vienmēr klātesoša apziņā un ko mēs paturam tikai sev, jo domājam par straumēm, bet arī šeit nav nekādu straumju vai impulsu, ir iedomātas aerokosmiskas debesu būtnes, kas dzīvo, kā teikts pagātnes gaismā, vairākuma, kas prātoja, ka gaismai ir jābūt spēkam vai mēram, bet atkal, kas tie ir, lai iejauktos gaismā, gaismā cilvēks nepieskaras, viņš vēro gaismu un paliek skatīties, līdz tā izdziest.

Dabiskā gaisma

Nekas nav dabiskāks par šo dzidro un dabisko gaismu, jo tā ir dabiska, lai atbilstu. Atbilstība, nelaimes,

konflikti, vienkārši indulgences, kas kalpo kā attieksmju un apzinātu, bet ne tik dziļu problēmu akumulators, jo tās ir dabiskas. Starp dabisko un gaismu nav ne mazākās sadursmes, tāpēc dabiskais mūs iesaista un liek mums justies mierīgi un mierīgi, jo viss ir normāli un dabiski. Gaiss, dabiskais prieks, kas mūs iesaista, tas, kas pukst un aizplūst, un pāri visam pieskaras, maigs pieskāriens tiem, kas novērtē viegluma dvesmas.

Kodolenerģijas gaisma

Spēcīgs enerģijas avots apstaro mūs ar transformācijām, psiholoģiskām mutācijām, lai mēs varētu uzskatīt, ka mūs ietekmē šī kodolenerģija. Šī spilgtā enerģijas gaisma aug pie transcendentālās mutuāciju būtnes, kas patiesībā necieš no tām, bet gluži kā pāvs ieplūst impulsos, kurus uztveram un kuri liek mums rīkoties. Impulsu, kas ir dinamisks un tīrs no sprādzienbīstamiem starojumiem. Līdz ar to mums būs maksimālais tās enerģētiskā spēka eksponents, tie būs kodolspēki, kas koriģē un drupina gaismu, kuru nav iespējams izjaukt, jo tā ir transformācijas spēka maksimālais eksponents. Un nav nekā spēcīgāka par transformāciju, par pārmaiņām, kas mūs paceļ un potencē attiecībā pret starojumu.

Psihotropās gaismas

It kā ar burvju vai harmonijas palīdzību tās piezemējas, peld un sit ar spārniem tās psihotropās gaismas, kas mūs fascinē un apmaina realitāti, ko vēlamies kā labu vēlmi, bet labvēlīgi pret sliktu zīmi, kad atgriežamies no šīs pasaules, kur tā kā laika mašīna aizved mūs prom no reālās dimensijas un pārceļ mūs uz fantāziju, nereālo vai baudu pasauli. Līdz ar to pastāv trešā dimensija, kurā ir maņu aktivitāte un tumšā enerģija.

kad iztēlojas no perspektīvas citiem ārprātīgajiem ar realitāti nefarious ar skābekli un plūst psihotropās gaismas, kas iegūst pamatu dažādās perspektīvās un jutekliskas dimensijas un ka sasmalcina tiem, kas tur atpakaļ sporādisku epizodēs. Nav pretstatīšanas starp pasauli vai gaismām vai realitātēm, jo pati daba ir gaismas.

Thunder

It kā rūgts un gaišs pārrāvums sašutina pārkonu, kas baro amorfās un caurspīdīgās gaismas izdzīvojušo zemi. Bēgli rūgtuma debesu ķermeņos izlej nekontrolējamu niknumu, ko pastiprina šī gaismas un spēka lava. Tā dedzina un baro gaismu būtnei, kas ļauj sevi iebrukt šiem nekrietnajiem aptumsumiem tumsā, kurā nav gaismas un pakļāvīgas varas, un ļauj sevi sasildīt enerģētiskā pārkona magmai un potencē gaismas laimi. Gaismas laime gaišajos staru kūļos, kas ir neraksturīgas būtnes būtnes.

Ģenerators

Mīlestības vai mīlestības ģenerators!

Kas baro šo nevirtuālo miesīgo iekāri un šo emocionālo saikni ar caurspīdīgu skūpstīšanos un slāpēm pēc kaut kā, kas ir vitāli svarīgs emocionālo un elektrisko saišu enerģijas attīstībai. Šis ģenerators baro ego un personības ar slēptām sejām ikdienas reprezentācijā, kā brokastu vai vakariņu uzņemšanā, vai ūdens, kas baro ikdienas dzīves enerģiju. Bez maskām vai plēsoņām domās mēs iederamies realitātē mīlestības enerģijā vai mīlestības elektrizējošajā un griezīgajā enerģijā, kas caurstrāvo un reprezentē mīlestības skatienus un vientulību, ko cilvēks dzīvo, ko baro kabelis, kurš nekad neatvienojas, un

nešķīstoša enerģija, bet patiesa, vienmēr! Vienmēr elektrizējošs, alkatīgs vēlmju un kādas pacietības izsapņots skatiens, ko izdomājusi dienu vienmuļība un slīpas sejas, kas šajā elektriskajā vidē neko neatspoguļo, tie ir vaļīgi pavedieni. Rāviens iztēlē iedzimtais un nevaldāmais realitāšu dzinējspēks, bet ar tūlītēja kontakta dusmu. Neaizstājams kontakts motoriskai dzīvei, šis realitātes vienprātības motors par esamību un neesamību klātesošs, bet atsvešināts no citām realitātēm, gandrīz nemanāms apziņas vēlmei, bet tas ir tur! Tas vienmēr ir tur tūlītējas iespējas nozīmē, tāpēc līdzekļi nevar būt ūdens, bet ieslīd ģenerējošās mīlestības domās par līdzekļiem un pieejamajiem resursiem; tā kā ģenerējošajai mīlestībai tas vienmēr ir saistīts un meklējot jebkādu citu līdzekli, kas nav virtuāli un kontrolēti ar šo pašu būtības piekritēja, tad tā nevar atsvešināties no prieka, ko tā ģenerē, un vairojas tajās vienmēr klātesošajās sejas dvēseles gabala, ko tu vienmēr gribēji apslāpēt. Jo jūs nevarat atsvešināt nevienu enerģijas gabalu, jo enerģija ir vienota un daudzšķautņaina savā gandarījuma izjūtā, gandarījuma, kas attīsta dažādas realitātes, jo mēs esam virtuāli un iedomāti, tikai citu klātbūtnē vai pašā spogulī mēs slēpjam jauno regulējošo neitronu enerģijas gara enerģiju, kas ir šie īstie gaismas zvēri. Gaismas pūķi var iedegties!

Elektriskā strāva

Šī strāva, kas ik dienas plūst caur mums un atdzīvina mūs, dod mums spēku un mirdzošu un ejošu būtnu mīmiku, jā! Andantes, jo tajā var būt spēks gaismas vai slimās un atveseļojošās apspiestības spēks, kas stājas pretī duālistiskajai un nomācošajai realitātei. Nevajag būt

Tā vietā barojiet sevi ar ķīmisko un antiķīmisko ķēžu pozitīvismu un transcendentālo realitāti, kas baro inovāciju un realizācijas garu, realizācijas garu, kas ir personiska un nepārnesama kā frēniskās straumes barotavas, kas nesniedz nekādu baudu, bet kas velk prātu uz domas magnētiskajiem viļņiem un to pārraidi. Domas pārraide ir reāla un magnetizējoša un attīsta ķēdes, ko neviens nevar noliegt, un šīm ķēdēm ir strāva, kas izplatās bezlaika apspiesto sajūtu un baudu gaisā, jo mēs visi sākumā esam ārējo enerģiju beta blokatori, bet kas pastiprina mūsu dzīves alkas. Tāpēc šie impulsi ietekmē mūsu spriestspēju, un dažkārt rodas vai attīstās konflikti domās, taču tie var radīt elektrizējošu laimi, kas ar aizrautību vērtos mūs uz ārējo realitāti.

Zilā gaisma

Atbrīvojusies no spēcīgām emocijām, zilā gaisma šķērso tiltus un kāpnes un iekļūst jūtu varā, ar ko tā barojas, un attīsta šo spirtoto potenciālu. Tā ar saviem īpaši jūtīgajiem stariem sveic daiļrunīgās draudzības caurspīdīguma skaistumu, kas ilgojas pēc kaut kā zilāka, spēcīgāka, intensīvāka un attīsta mūsos zvaigznājus ar dziļiem jūtu un atsvešinātības sazarojumiem šajā Herca vilnī. Šis spēks iedarbojas uz slīpiem prātiem, kas atņemti no sajūtas dzīvot zilos toņos, tirkīza zilā, kas iedarbojas uz dziļu un paliekošu draudzību, tas sevī nes maģiskus skaistuma mīlošā neprāta un baudas starus.

reti sastopama un uzmundrinoša zila krāsa. Krēslas intensitātes dzīslās tas attīsta un ar aug- niju un klusumu nodod sveicinošu un aizsargājošu enerģiju ļaunumiem un baudām, nē, tā nav maska, kas mūs maldina un atsauc uz abstraktām domām, tā drīzāk ir spēcīga zilā gaisma un īsta un iedomāta prieka pastiprinātāja, bet tā ietekmē un vienmēr ietekmē tos, kas tajā sevi nes un paliek bez ierobežojumiem iekšējai un ilgstošai draudzībai. Tā iemīlas un it kā atņemta no saprāta, bet kalpo kā barība emocijām, tā nāk un nes baudas un iekāres priekus, šī bauda ir kaloriska un iebrūk visā, un tā ir sajūsmas trakums ar šo zilo gaismu, kas nogulst un rullē uzkrājoties enerģijām, kuras ar laiku iztukšojas, bet nepazūd tagadnes nākotnē, tas ir, šī aizsargājošā gaisma vienmēr ir klātesoša un neļauj mums attīstīties nekontrolējamas gaišas baudas līmenī.

Elektriskais kabelis

Vibrējoša trauksmes strāva, kas caur ķermeņiem pa elektrības vadiem vada cerību un kaut ko jaunu un uzmācīgu, kas atstāj mūs kustību statiskus, bet ar paātrinātu un trauksmainu domāšanu. Paralizējot kustības, rodas spriedze, kas mūs ierāmē realitātē, un ar kontrolētām un izmērītām kustībām mēs nolaižamies pa domu kāpnēm, kur tās mūs savieno citam ar citu. Tieši šajā domu eskalatorā mēs kategorizējam uzvedību, sejas un kustības, un mēs iekļaujamies dzīves mirkļu nolaišanās un pacelšanās procesā, gaisma baro eskalatoru, kas bez apstājas aizved jūs līdz XXI gadsimtā spēkā esošās realitātes neprātam, enerģijām, maģijām, fantāzijām, visam ar šķietamām harmonijām, bet esiet uzmanīgi ar pakāpieniem, ne visi iet pa dzīves eskalatoru, ir būtnes, kas kāpj pa kāpnēm.

kas paceļas un galvenokārt kāds viņus atbalsta, vai ar to pietiek, vai tas ir līdzsvara jautājums. Spēku līdzsvars ir pamatā kustību, kā arī nolaišanās un pacelšanās līdzsvaram katras būtnes līmenī, bet ne visi ir pelnījuši nolaišanos vai atbalstu pacelšanās laikā, centieni un neatlaidība ir būtiski, pacelieties tad uz upurēšanās garu, bez ievainojumiem un apstāšanās, un tas jūs aizvedīs uz domājošās būtnes gaismu. Bez ārējo spēku līdzsvarošanas, kas var piekāpties, pakāpieni ir stabili un baroti ar cerības kabeļiem jūs sasniegsiet vissvarīgāko elektrības kabeli dzīves ciklu, to enerģiju, kas baro zemi.

Dzirkstoša gaisma

Tā krīt un izplūst, izšķīst un izplešas nepārvaramas vēlmes gaismas sazarojumos, jo tā ir ilūzija, tāpat kā visi gaismas izgaismotie skatieni, kas vēlāk sabrūk, saskaroties ar ārējo realitāti. Apveltīta ar ļaunprātību un viltotām sporādiskām neprāta epizodēm dzirkstošas iekāres kā mīlestība, kas izplešas un piesārņo, okupē visas domas un ļauj sev dominēt un būt dominētai, tā ir atdzīvinošas enerģijas apmaiņa, mirdzums, kas nekad nepazūd, gaišais saturs ir tur.

Apgaismotas debesis

Nav nekā spēcīgāka par vēlmi sasniegt izgaismoto debesu perfektu līdzsvaru, jo zvaigznes ir tās, kas piešķir dzīvību un pārceļ domas un idejas vai faktus no vēlmēm uz konkrētiem. Nav nekā skaistāka par zvaigžņu enerģijas izgaismotām debesīm, kas aicina uz pastāvīgu mijiedarbību starp zvaigznēm, un zvaigžņu spēks ir unikāls, kā es saku, nav nekā spēcīgāka par dvēseli ar izgaismotām debesīm, kurā ir griba un vēlme mainīties un

mijiedarbība un zvaigžņu pieskāriens magnetizē domas.

Energijas noplūde

Mani biedē tas, kā enerģijas izplēn nedegošos dūmos, kas negrib interpretēt kosmisko realitāti. Mani sarūgtina, kad vitāli svarīgās enerģijas tiek apspiestas, pielāgojoties, un jūtu izkristalizēšanās, bez šaubām, ir politkorektuma maska. Ak, tīras enerģijas dvēsele, pārvērsies maģijā un lidot pāri prātiem, kuriem nav impulsīvas strāvas par faktu patiesību un par lietu nemitīgo mutāciju, pārmaiņas ir posmi un cikli, caur kuriem visi iet un attīstās, bet nekad ne baiļu un ciešanu jūtu ceļā. Atbrīvojiet sevi un paplašinieties, un pāri visam ciest dzīves mutāciju, tās pārmaiņas, kas mūs virza.

Dzīvības gaisma

Viņi iegremdēja neprāta kaislības. Mēs instinktīvi mīlam un vēlamies būt mīlēti kaislības un vilšanās bruģē ceļu dažādām ilūzijām. Kārdinādamies un mīlēdamies es koncentrējos un koncentrējos uz visu patiesas mīlēšanas metodiku, tas caururbj jebkuru maldus. Kaili būšanas mīlēti darbības laukā mēs saskaramies ar patieso būtības identitāti, tāpēc būšana mīlēti prasa no mums dziļu apziņu, kāpēc mēs esam mīlēti, un tomēr ir nepieciešama dihotomija labprātīgi atdot un arī mīlēt, šī dialektika tiek pieņemta, ka $1+1=1$, lai gan loģiski neviens neko nevar baudīt. Tāpēc loģiski $1+1=2$, pareizi, bet rīcība nebūs produktīva, ja rezultāts nebūs attieksmju un vērtību un uzvedības kopumā tehniskā sasaiste, tātad tad ir viena pozīcija mīlestības dzīves vidū. Saprotams, un tas būs

patiesību, kas ir vienīgais baudas avots, vai arī individuālistiskā būtne vēlas citu rīcību, ar rīcību saprotot patiesu brīvību. Nu tad es neesmu nodzīvojis pietiekami ilgi, lai izietu cauri šādiem posmiem, vai tie ir loģiski vai neloģiski, būs vairāku no jums ziņā, es negribu būt pilnīgi pārliecināts, tādēļ ik pa laikam iedomājos, ka esmu ass, un mūsdienās ar ass ir grūti, ir mākslīgi ass, kas maldina, bet tie, kas patiesi reizēm sevi nostāda šajā lomā, paši izdriet secinājumus. Es te neesmu no tā, patiesībā es baidos no trakām lietām un attieksmēm, ko nenodarbojos, jo traks cilvēks ir traks tikai noteiktos apstākļos un tad, kad to vērtē citi, tas ir, tas bieži vien ir atkarīgs no "ieraduma". Nedaudz atkāpjoties no šīs argumentācijas, es gribu teikt, ka esmu traks, es pieņemu, ka man ir patika vairāki cilvēki, un tāpēc mēs nekad neesam apmierināti, mēs gribam vairāk mīlestības un vēl un vēl... kāpēc tik lielas ambīcijas pēc mīlestības, kā es to esmu izteicis. Es ņemu to atpakaļ, sakot sekojošo, mēs visi esam brīvi mīlestībā izdarīt trakas lietas, mēs esam neaizsargāti un bieži vien manipulējam. Mēs gribam ticēt, ka tā ir taisnība, ka mēs mīlam, kāpēc, jo esam mīlēti, šī sajūta, kas atmodina pieķeršanos un iedarbina dzīves gudrību, akts mīlēt un nodot šo mīlestību skaidrā un spontānā veidā, sakot es gribu, jo man ir tiesības būt mīlētam, jo tad mīlam viens otru un dodam gaismu dzīvei ar vienotiem un sirsnīgiem centieniem ceļā bez asarām un sāpēm. Izbaudiet brīnišķīgu būtni, kas dod jums maksimālu proģenēzes enerģiju. Gaisma vairojas staru kūļos, kas izgaismo pašu Saules sistēmu, ticiet man. Nekad uz tāla horizonta jūs nevarat notvert mīlestības gaismu, tā izplatās caur kontaktu, stimulējiet šīs atdzīvinošās enerģijas. Un liekiet šim vienādojumam augt un kļūt $1+1+1+1+1+1+\dots=$ vēl bezgalīgākam. Nu tad

Mīlestības laukā ir magnētiskie spēki, vilinošs spēks un piesaista vēlmi satikties, apmierināt vēlmi vai vienkārši baudīt.

Energētiskas apvienības

gaisma : karstums : saule : spēks : segregācija :
siekalas : skūpstis : dalīšanās : sajūta : prieks : ballīte :
dzimšanas diena : gadi : vecums : vecums : vecums :
pacietība : neatlaidība : uzvara : upuris : sāpes :
ārstēšana : ārsts : veselība : vitalitāte : enerģija :
spēks : impotence : vilšanās : ciešanas : krišana :
reibonis : reibonis : reibonis : reibonis : traks : traks
: traks : slimnīca : hospitalizācija : trūkums : vēlme :
griba : vēlme : uzvara : uzvarēšana : cīņa : karš : nāve
: zaudējums : pazušana : neesamība : vientulība :
doma : radīšana : izgudrošana : meli : nežēlīgi : amorāli
: sods

: sods : rājiens : naudas sods : policija : aizsardzība :
drošība : stabilitāte : līdzsvars : nelīdzsvarotība :
nenormāls : slimība : psihiatrija : palīdzība : terapija
: klīnika : injekcija : medmāsa : morfijs : narkotikas :
ilūzija : vilšanās : trauksme : nervozitāte : spriedze : cīņa
: cīņa

: cīnītājs : uzvarētājs : sacīkstes : sacensības : adrenalīns
: bailes : bailes : šaubas : nopratināšana : jautājums :
atbilde : ziņkāre, interese ; apmierinājums : prieks :
orgasms : sajūta : sirdsapziņa : atbildība : vaina :
vainīgs : nevainīgs : brīvs : brīvība : taisnīgums :
godīgums : patiesība : sirsnība : pārredzamība :
neredzams : nereāls : neesošs : iztēle

: radošums : sapnis : miegs : atpūta : klusums :
klusums : apstāšanās : zīme : simbols : zīmējums :
zīmējums : zīmulis : gumija : riepa : ceļš : ceļojums :
transporta : vilciens : diegs : adata : adata : tapa :
šūšana : darbība : iejaukšanās : pārmaiņas : pāreja :

solis : mērogošana : klasifikācija : indeksācija :
termini : vārdi : teikumi : dialogs : komunikācija :
izteiksme :

demonstrācija : prezentācija : ievads : priekšvārds :
grāmata : lapa : koks : daba : vējš : gaiss : jūra
: uguns : zeme : saules sistēma : enerģija : gaisma :
spēks : zilais stars :)

Enerģijas revitalizācija

Dzīvot neapmierinātību ar

apmierinātību Labklājības gaisma

Es esmu visas krāsas, lai izkrāsoju tavu pasauli

Paralizējoša gaisma

Kaut kas liks mums apstāties, ja mēs nevēlamies turpināt, bet kāpēc apstāties, ja tā ir darbība, kas attīstās un rada emocijas, sajūtas un stimulus, kāpēc, kad kāds reaģē un reaģē uz mums, rīcība mani draugi, pacietība un intelīģence, lai saprastu otru konfrontē. Šeit ir jautājums, kāpēc atbrīvojot enerģiju, kas mūs paralizē, it kā mēs būtu bērni, bez atbildes. Drosme mani dārgie draugi, vārds ir rīkojums, lai tiktu tiesāts, un kurš būs saprāta tiesnesis, kurš būs normāls un nenormāls ... neviens! Mums visiem ir ticība, un es ticu tiem, kam ir ticība, tāpēc paliek šaubas par gribēšanu un visatļautību un klātesošo vēlmi, bet kā arfa, kas uzvedina un maldina, pārraida sirēnu skaņas ar halucinācijas atbalsīm. Nekas vairāk kā atslābināties un klausīties mums ir 2 ausis un mute, lai dzirdētu divreiz vairāk nekā runājam, un klusums ir rīcība, nevis naivums vai nekontrolēšana, reti kurš pretojas klusumam, jums ir jāmēģina, tas var pat mocīt, bet tas atbildēs uz daudziem subjektīviem un sabiedriskiem jautājumiem klusums ir mēms, bet var darboties kā lielisks ierocis nekontrolējamai impulsivitātes un vēlmju iekārei, tāpēc nomierinieties un ieklausieties, ieklausieties sevī klusumā!

Ja kādu dienu tas būtu zibens

Ja kādu dienu parādītos stars, vai tas būtu iznīcinošs, biedējošs, trokšņains, nepielūdzams, vai arī tas būtu spožs, skaists, starojošs un enerģisks... Katram staram ir atšķirīgas īpašības, tāpat kā cilvēkam, atšķirīgi darbības veidi, atšķirīga gaisma, t. i., katrs stars/būtne ir unikāls un ekskluzīvs. Nu, ja kādu dienu tas būtu stars, tad vismaz tas būtu oriģināls. Katram staram ir sava darbības forma, tāpat kā cilvēkiem, jebkurā mirklī šī darbība parādās mirkļa daļās. Mums ir darbība uz staru/būtni, mēs varētu mainīt tā virzienu un galamērķi. Saistībā ar likteņiem un pirmo reizi piesaukšu Dieva vārdu, kādu dienu nonācu pie ticības un ticības sarunas ar Korāna sekotāju, kurš man izstāstīja šādu stāstu, ko es aprakstīšu: viņi jums pasniedz kauliņu spēli par rokām un dedzīgi lūdz Dievu, lai jūs iegūtu maksimālo rezultātu, bet jūs - minimālo. Šo stāstu var rezumēt, bet kurš galu galā meta kauliņus? Bet bez šī stāsta es gribu jums pastāstīt, ka mums ir darbība un mums ir stari/būtnes, kas darbojas ar mediju, un katrs met kauliņu ar savu enerģiju/formu/veidu/uzvedību.

Mācības par tēvu, kas izglītojies dzīves gaismā

Es pateicos savam tēvam par šo ieguldījumu arī manā mācībā... no visa pa druskai... tā mēs veidojamies... kad esam uzmanīgi pret dzīvi... tam, kas mums apkārt... ar jūtīgumu pret visu...

Atstarojoša gaisma

Es domāju, ka es no rīta

ārprātā

Cik labi ir pamosties manā pasaulē, kur dzied kanārijs.

dzied, o zivis a peld e a koks a piesātina ar skābekli.

Iepazīstieties ar maniem līdzdalībniekiem: pintas kanārijputniņš, kas apbur ar savu dziesmu. Gudrā zivtiņa, kas peld un slīd virs ūdens. Un amazones bonsai, kas elpo un iedvesmo. Bez šīm trim mirdzošajām un iedvesmojošajām manas pasaules būtnēm zem loga es turu vēl vienu pasaules globusu, kas apkopo pasauli tādu, kāda tā bija pirms 20 gadiem, tikai kā piemērs vēl pastāvēja Padomju Sociālistisko Republiku Savienība. Padomju Sociālistiskās republikas vēl pastāvēja. Man rokās joprojām ir divas tuksneša rozes, divas, kas tolaik bija veidotas no tuksneša smilšu graudiem, kas liek man idealizēt vienotu zemeslodi, zem globusa tās ir šīs rozes, viena savā sākotnējā krāsā, kas man nozīmē neatlaidību, un otra, nokrāsota spēcīgos zaļos toņos, kas man simbolizē cerību. Šajā manā pasaulē es rakstu, iztēlojos un jūtos kā netraucēts. Pilnīgi siltā atmosfērā un gaišā rītā es rakstu kādai mīlošai dvēselei, kas šeit vēlas iztēloties brālīgas savienības rozi.

200 dienas ar "parasto" filipe moura

Es pamodos citā realitātē nekā parasti, un, izmantojot šo grāmatu, es paplašināju savu būtību.

Es domāju par to, kā tiek pārraidīta doma, un pielīdzinu to gaismai un tās spēkam.

Tā kā mēs visi domājam no dažādām perspektīvām, mums ir kāda straume, kurai jāseko.

Dvēselei ir satraukuma brīži. Mūsu skatījums uz sevi ne vienmēr ir naivs.

Energija paplašinās. Prāti, kurus nomāc slikta uzvedība, tiek iemūžināti.

Balsis vienbalsīgi skan skaļāk nekā viena balss.

Vārdi ir izteiksmes māksla.

No šī brīža būs iedvesma. Sirdsdarbam ir savs ritms, kas izplatās pa vēnām.

Represijas notiek slepeni.

Visam ir savs q. Mēs visi domājam par ļaunumu. Dažreiz tie liek mums klusēt.

Mēs visi domājam. Atmiņas ne vienmēr ir klātesošas.

Nepraktizējiet naidu, jo tas ir slikti. Ne visiem ir iespēja īstajā laikā.

Dažreiz mēs ciešam tikai tāpēc, ka paši to pieļaujam. Mums visiem ir vārda brīvība.

Nav nekā godīgāka par patiesību. Man ir vairāki izteiksmes veidi.

Labi justies nozīmē būt līdzsvarā.

Līdzsvars ir rutīnas cikls. Nervozitāte ir nelīdzsvarotība. Cilvēkiem patīk komentēt.

Mums visiem ir tīrība. Saule ir enerģijas avots.

Universālā mīlestība rada līdzcietību. Nenormāli ir tas, ka nekas nenotiek. Mēs visi aizmirstam, kad gribam. Vienmēr ir vairākas perspektīvas. Daudz ideju, maz pārlicības.

Dažas lietas ir neatgriezeniskas. Ikviens ir pakļauts netaisnībai. Mīlestība ir baudas avots.

Vienmēr tikai e aizsargāts. Ir cilvēki
kas nav patīk domāt.

Apziņa ir laterna, kas mūs apgaismo.

Mums visiem ir atkarības. Dažreiz mums ir bailes. Mēs visi runājam muļķības. Es nevienam nerakstu.

Mums visiem ir kaut kas tāds, ko nevēlamies atcerēties, bet ir labi zināt, kad esam skumji, un vienmēr to atzīt un neko neslēpt.

Mums visiem ir ievainojamības. Mēs visi izjūtam baudu no kaut kā.

Kad iespēja klauvē, tā atver durvis. Ir jūtama attieksme pret otru. Neviens nevienam nepieder, un tāpēc ikvienam ir tiesības uz spožumu.

Draudzība vienmēr ir labs sākums draugs cits mani.

Sekoiet savai intuīcijai par to, ko redzat pozitīvu.

Mēs visi varam būt mīļēti, un mīlestība ir gaismas ģenerators.

Kad esam mīļēti, mums ir jāciena šī sajūta.

Mīliet viens otru un palieliniet dzimstību. Vienmēr vārdi krustojas. Bez šaubām, antagonistiska frāze, bet ar savu loģiku, lai izvairītos no ciešanām. "veciem cilvēkiem piemīt nevis gudrība, bet piesardzība", tāpēc klausieties!

Mēs visi zinām, kas ir labs un kas ir ļauns, un mūsu rokās ir lēmums būt labam vai ļaunam. Trakums ir kaut kāds vesels saprāts. Ir svarīgi patiešām zināt, un, ja iespējams, būt dzīves skolas absolventam. Es pārveidošu sevi jums, sev un tiem, kas mani mīl. Pārmaiņas evolūcijai.

Elektrizējošas asociācijas ! Es jūtu! Es domāju! Es uztveru! Es uztveru! un izvadu enerģiju visas dienas garumā! Gaisma piesaista gaismu! Spēks ir zināšana! Zināt nozīmē mācīties! Mācīties nozīmē atklāt un sajust! Sajust ir atspoguļot! Uztvert ir mācīties! Ieraudzīt nozīmē apzināties! Apzināties sevi!

Es esmu, tu esi, viņš ir, mēs esam, viņi ir! Mēs visi esam es!

Un es esmu viņi! Un viņi ir mēs!

Un kas mēs galu galā esam? Mēs esam, jo mēs eksistējam!

Mēs esam, jo esam radīti!

Radīšana caur koncepciju! Dzīvības gaisma!

Radīšanas gaisma! Iztēle un realitāte!

Duālisms starp to, ko mēs vēlamies, un to, kas ir patiesībā!
Fakti, kas ir realitātes interpretācija!

Realitāte, kas mūs ieskauj! Vide, kurā mēs esam radīti! Vide, kas mūs pārveido! Pārveidošanās/pārmaiņas! Inovācijas un pārmaiņas! Pārmaiņu ciklu posmi! Pārejas posmi!

Pārejas šķēršļi!

Pārvarēt ciklus un pārvarēt grūtības! Radītās un

iedomātās grūtības vai realitāte!

Grūtības/problēmas mijiedarbībā starp zemapziņu un apziņu!

Apzinīgi e realizācija! Neapzināta e projekcija!
Sevis projekcija!

Pastāvēšana!

Es eksistēju, tātad mēs eksistējam! Mēs esam

viens Es! Viena pasaule!

Pasaule, kurā "es" pārvēršas par mums! Mēs darbojamies šajā pasaulē, un uz tiem mēs!

Es darbojos saskaņā ar daļu
no jums! Tu esi klātesošs pār
viņiem!

Viņi ir pasaule! Būtņu
pasaule!

Būtnes, neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav! Dzīvas vai
nedzīvas! Ražo gaismu, uztver gaismu! Gaismas enerģija!

Power energy! Spēks ir vēlme! Vēlme ir vēlme! Vēlme ir
patiesa!

Visi ir izdevies sasniegto reālu! Real ir fakti un
uzvedība! Uzvedība ir rīcība!

Rīcība é reakcija uz uz pasauli! Pasaule
vietnē rīcība ir transformācija!
Pārveidošanās ir modifikācija!

Mainīt é reāli! Izmaiņas é a vēlme pastāvīga!
Mēs pastāvīgi tiecamies pēc vēlmes!

Vēlmes var apspiest! Ne viss, ko mēs vēlamies, ir pasaulē!
Neapmierinātība!

Jo tas, ko mēs nevaram dabūt un kas neeksistē! Nereāla
neesamība! Ne-faktuāla domāšana! Ne-fakts nav
sasniedzams! Nesasniedzams izmisums! Bezcerīgas ciešanas!

Ciešanas par to, kā nav! Tas, kas

neeksistē, piesaista vēlmi!

Ja mēs vēlamies o ko ne pastāv! Nē
doties uz sasniegt

laime! Laimes vēlmju piepildījums! Nelaime

Neīstenotu vēlmju nepiepildīšana! Neizpildāmās
vēlmes!

Tas rada depresiju!

Depresija nerealizētā psiholoģiskais stāvoklis.

Nerealizēts, nevis faktiski nereāls!

Pasaulē pastāv nereāli fakti! Spēki un fakti, kas tiek uzskatīti
par pasauli, kas nav sasniedzama!

Tas nav sasniedzams, tas ir garīgs! Garīgais ir veids, kā sajūst
sevi! Mēs visi dzīvojam ar garu! Gars/predispozīcija

Motivācija ir tas, kas mūs virza!

Impulsija darbam!

Rīcība pret citiem! Rīkojieties, rīkojieties!

Citi viņi, viņi mani! Es pret viņiem (pasauli)! Sociālā
pasaule!

Uzvedības mācīšanās! Zināšanu apjukums! Patieso faktu
zināšanas! Zināšanas kā ierocis! Zināšanu nodošana! Starp
mani, viņiem un mums, pasauli! Pazīt pasauli nozīmē būt
tajā!

Mēs esam zināšanu pasaule! Mums visiem ir
zināmas zināšanas!

Dalīšanās ar zināšanām ir mācīšanās!

Mācīties ir dzīvot kopā! Dzīvošana kopā ir komunikācija!
Saziņa ir attiecības! Saskarsme ir mijiedarbība!

Mijiedarbība ir darbība uz pasauli!

Akts uz o pasaule é pārveido! Pārveidot
pasauli, izmantojot zināšanas, ir evolūcija!

Attīstīties nozīmē būt zinošam!

Lai uzzinātu é zināt pārveidot! Pārveidot
pārvērst zināšanas pasaulē! Daudzkultūru
gudrību pasauli!

Bezgalīgas gudrības!

Bezgalīgi nerasniedzams!

Būt gudram ir utopija! Utopisks ir vēlme sasniegt! Gribas!

Griba ir iekšējais spēks!

Iekšējais spēks ir "es"! Es pārveido pasauli!

Viņi pārveido pasauli. Viņi pārveido pasauli!

Mēs esam tie, kas maina pasauli! Ar saprātu! Ar saprātīgu
taisnīgumu!

Taisnīgums vienlīdzīgas tiesības! Tiesības tikai tāpēc, ka mēs
esam paši! Pienākums pirms tām!

Mums jābūt godīgiem pret pasauli!

Rīkojieties apzināti un pamatojoties uz to,

kas ir patiess!

Rīkojieties apzināti ar nereāliem faktiem!

Nereālu faktu iztēle

Iztēle - radīšana! Tas, kas neeksistē, tiek radīts! Iztēles
radīšanas spēks! Spēja radīt nozīmē būt brīvam! Brīvība ir
zināt! Zināt nozīmē interpretēt!

Interpretēt nozīmē pieņemt! Pieņemt ir apņemšanās!
Kompromiss ir pakts! Pakts ir zvērests!

Zvērests ir lojalitāte!

Lojalitāte ir patiesība!

Patiesība ir viens!

Uno esmu es!

Mēs esam viena pasaule!

Mēs esam viņi, mēs, jūs.

Būtnes.

Augt nozīmē būt. Būt

nozīmē pastāvēt. Pastāvēt ir

reāls fakts.

Tā ir realitāte, ka mēs eksistējam un mēs esam

pasaule! Pasaule, kurā ir dzīvas un nedzīvas

būtnes!

Pasauli pārveidoju es, jūs un viņi. Pasaule attīstās!

Attīstīties nozīmē būt zinošākam!

Būt zinošam nozīmē būt zinošam!

Zināt nozīmē zināt!

Zināt nozīmē piedzīvot! Pieredzēt nozīmē sajūst! Izjust
nozīmē zināt!

Mēs to sajūtam tikai tad, kad to

piedzīvojam! Mēs to izjūtam tikai tad, ja

paši to vēlamies!

Izvēles brīvība piedzīvot to, ko vēlamies! Tiesības, pienākums

būt cienītam!

Mēs nevēlamies, mēs nezinām!

Nē zināt nezinu
Zināšanas

pārveidot mūs!

iegādāts!

Dažādiem pasaules "es"!

Jūs nezināt, jūs vēlaties to izmēģināt, jautājiet citam man!

Vēlēšanas ir ņemtas no manas un viņu pieredzes!

Ir lietas nepareizi ka à jau no paša sākuma
citi jau ir piedzīvojuši!

Un tas, ka tie nav labi, ir veselais saprāts! Veselā saprāta
dzīves gudrība! Dzīves gudrība!

Kopīga pieredze!

Iegūtās zināšanas! Caur mijiedarbību, mijiedarboties
nozīmē pārveidoties!

Pasaule ir mijiedarbība!

Pasaule esam mēs! Pasaule ir es, tu, mēs, tu, viņi! Dalies,
draudzība!

Draudzība līdzdalība!

Kopīgas vērtības!

Tas pats "es" vairākos mežglos. Sabiedrība esam mēs. Mums
visiem ir draugs! Starp mums mēs varam rīkoties!

Darbojoties savā starpā, mēs ietekmējam Viņu!

Viņš ir pasaule! Pasaules afekts! Pārveidošanās!

Pārvērtības jaunais es, mēs, viņi, viņi, tu! Jauna pasaule.
Jauna realitāte.

Vēlme

Dod man skūpstu... kā tie, kurus tu pazīsti?! Dāvā man
slēptu skūpstu, tādu, kādu mēs viens no otra izrāvām, kad
vēlme pieauga Dāvā man maigu skūpstu, tādu kā tie...

jūs zināt! Meigo doce a saber a ti! Es dodu tev skūpstu,
mans Bezmiegs.

Es neguļu, jo es negribu gulēt, es gribu dzīvot. Šeit ir šķērslis,
kas neļauj man gulēt. Es tam stājos pretī ar bezmiegu

Multiplikācijas vilka ēna bija pazudusi, bet atrasta. Aizsargāts, bet tikai pēc izvēles. Tā baro savu veiklību ar ķīmiskām cietvielām un iespaidīgu h₂O. Tīrumā ēna pati nirst piedzīvojumiem un bija piezemēšanās, karikua. Tāpat kā vilks bija pasargāts, bet tikai ar attieksmi iegrimis šķietamā vientulībā. Šodien es rakstu ar caricua vilks saskaras ar savu pasauli un es to interpretēju. Neatkarīgs draugs nedzīvo bez viņa savvaļas, bet labdabīgs raksturs patiesa iesācēja dzīves, embrions caricua, kur es absolvējis ir asinis jauniešu uzticīgs, godīgs galvenokārt bezbailīgs raksturs, mežonīgs savā būtiskā, bet uzticīgs un draugs un cieņpilns viņa biedrs un draugs. Tik uzticīgs ceļojuma un līdzdarbošanās biedrs vienmēr interpretē ar mīlestību un klusumu. Es dzīvoju pietiekami maz, lai zinātu ēnas caricua ielās un c^a. Bet es redzēju drosmi vilks un viņš izveidoja saiti klusu uzticības draugs un statūtos kā viņa brīvības. Ja vilkam kaut kas piederēja, tad tā bija brīvība, bet viņš bija viens, viens! Un brīvs! Ēnu vilks mirdzēja enerģijā, kas bija ārpuscilvēciska savā būtībā. Ar savu riešanu uzspieda savu neatkarību no savas ģenētiskās dabas mežonības. Es nolēmu dalīt attiecīgo mencu garīgi un vienatnē Ziemassvētku vakarā ar vilku vai vēl labāk ēnu vilka karikatūru, kas vienlaikus brīvi vienkopus brālīgi savienoti ar vienu ēdienu un attiecīgo dzērienu. Vai mēs esam vieni pēc izvēles? Protams, mēs esam brīvi domāt tā, kā daba mūs veido. Tā bija dāvana

man tas Ziemassvētku Ziemassvētki vilks caricuao, bet viņš savvaļas ar iedzimto ģenētisko vidi velk viņa hromosomas uz sajūtu brīva stāvokļa tīrības sajūtu savā dabā. Noslēpumains attiecībā uz dzīvesveidu, bet dzenas alkas dzīvot un izbaudīt savu vientuļo pusi, bet brīvs no jebkādiem ierobežojumiem vai uzspiešanas.

Es un ēnu vilks esam draugi, bet neraksturīgi savā netradicionālajā veidā darbojas no citu piespiedu, mēs esam brīvi pēc mātes dabas, un tāpēc mēs augam un rosināt to, ko viņi iefiltrēties mums. Havanas kluba būtībā ir tās pašas neprāta alkas pēc revolūcijas un pārņemt mūsu būtību, šeit ir brīvs, bet vientuļš pakts ar suņu instinkta sadarbību.

Ar visu cieņu, ļaujiet sev un man! Ko tu domā par mani un es par tevi? Es esmu jums pateicīgs, ka mani lasāt, varbūt saprotat mani!

Pārejot uz apsvērumu daļu, ja jūs jau esat mani izlasījis, jūs jau esat paņēmis savu elāçoes vismaz daiļrunīgs dāvana atvilka pie juridiskā stundā jau gailis masu vai spēle gailis šeit ir briesmīgs jautājums!?

Pārdomas par komunikatīvo ekstāzi, kas saprotama līdz minimālajam un vienkāršajam klusuma atbalsim, kas mūs attālina. Darbi ir sāpju vārdi pat vienkāršā noraidījuma dedzībā. Fiziski nepārvarams šķērsliis, bet ne ar gaišās būtnes hormonālo un garīgo ķīmiju. Debesu ķermeņi iebrūk mūs, lai uzziedētu mīlestības pilnībai. Mīlestības āboliņa meklējumos, jo bagātību veido daudzšķautņainu būtņu saprašana un vienmēr ar kaut ko papildināt šo skatpunktu. Vēl viens papildinājums, vēl viens palielināt to vēlmi pēc līdzjūtības un maiguma, kas mūs trimdina uz reprezentatīvu pašcieņu

sociālo vidi. Raugoties no vienotā un nedalāmā "es" perspektīvas, neviena griba nav saistīta, lai cik daudz gribas rastos šajā lokā. Šis zelta aplis, labticības, uzticības un cieņas, pirmām kārtām pienākuma, alianse nepastāv. Mēs esam tīri un mežonīgi savā rīcībā, un nekas nav savtīgāks par "es", kas tikai tāpēc, ka tāds ir, vienmēr iebrūk otram ar savu viedokli. Kad prātu uzkurina vienkārša ideju konfrontācija, mums ir jāvērsas pie veselā saprāta. Kad mums vajadzētu piekāpties vai iejaukties savam "es" ar otru. Nav nekā banālāka par to, ka noraidīt to, ko nevēlamies, ir vienkārši. Mīlēt un mīlēt ir jā, just otru, nevis sevi. Konstruktīva attieksme saiknes starp mums būtnēm, cieš no harmonijas, ko dzīvā būtne kopā ar citām būtnēm. Iespējamie instinktīvi uzvedībā mēs domājam tikai par sevi, tad par sevi un pa ceļam atkal par sevi. Konflikti, jo cilvēks ir es, kas pārvēršas par es, un nekad precīzi nezina, cik daudz es ir jāsamierinās, pirms piekāpties otram. Tas ir sava veida atnākšana pie mums, kas vienmēr atveras. Uzmanība savam Es, ar kuru Es tu mas- saskaras un kurā egoisma līmenī mēs esam. Labi, ka es bruņas kādu dienu tik ļoti sagrauzīs es, kas eksistē un kas ir vairāk Es nekā Es, kas sagrauzīs bruņas. Un kā tad ir stāvēt spoguļa priekšā un būt tikai atspoguļotajam es, kas eksistē, jo visus es ir satricinājuši pasaules es. Jo mēs esam palikuši vieni, un tad, kad mēs gribējām būt vienu tikai tāpēc, ka dažādu Es pret Es egoisma dēļ. Vientulība tas vārds, kurā ir daudz pašmīlestības, bet kas nav radījis nekādu mīlestību Es plus tu. Mīlestība: Es un Tu omnia vincit amor mīlestība uzvar visu.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

tu ne atnesi, ne parādies ak, cik sāpīgi gribēt un nevarēt, bet tu vari, ne gribēt es vēlos, lai tikšanās vienā brīdī ir tāda kā dzīve ir ļoti krāsainas krāsas man ir daudz, kas dod man punktu tev vajadzētu būt tepat blakus man es neredzu dārza rozes zied un krīt baltas ziedlapiņas izbalē ilgas un vēlme nekad nav viena, bez izmešanas es esmu šeit tu esi tur un es tevi gribēju šeit tavas skaistās un brūnās acis ir kā olīvas no jūras, ka, kad es par tām domāju tikai tu liek man atcerēties, ka es pamodos, Es pamodos es aizgāju no tumsas bez ilgām es atradu sevi un ietinu kaisli un vēlmi visā es redzēju un atcerējos spēcīgus skūpstus, spēcīgus apskāvienus viss ko es devu un saņēmu un neprasīju radās no atdzimšanas no esības un neprasīju būt ar mīlestību bez sāpēm es redzēju, vēlējos, man bija un atcerējos viss kas man tika dots bija viss ko viņi vairs nevarēja uzstāt tika dots mīlestība, mīlestība, līdzjūtība viss kaislībai šis vārds kas nekad nesaka nē brīvai sirdij un gaida lai dotu to kas nav pat lūgts tur ir dāvinājums ir patiesība ir dot, neprasot un neprasot ja nedzirdi neprasi, dod meklē lāpstu un atrodi eliksīru dārgumu, kam nav līdzvērtīga, tikai dārgums, kas nav zelts ir paliekoša mīlestība tu labi zināji, ko es gribēju, bet es tev to neteicu tu redzēji, ka tur bija kaut kas dziļš, kaut kas, ko es redzēju, bet netulkoju tas bija spēks, bez tā bija piedzimt, bez tā bija piedzimt, bez redzēšanas tas auga manī, lai tas patīk man un tev es rakstīju, un es neredzēju, kas auga manī bija mīlestība tas bija kaut kas, ko es gribēju, bet man nebija, bet vēlējos turklāt mīlēja kā man patika redzēt to augt krēslā viss notiek bez bailēm, bez drebēšanas bez bailēm aizmigt sasildot vientulību kā roka zem sirds tu biji tur, pie loga es tevi neredzēju, bet zināju, jutu smaržas bija viņas sandalkoka un jasmīnu smarža es klausījos, bet nedzirdēju tomēr sapratu, ka tās nav un atpazinu vakar tas bija tas pats, bet šodien tas bija savādāk es redzēju, sajutu un klausījos tā bija priekšā

priekšā bez vienādiem, tas bija kaut kas īpašs, tas sāpēja, un man bija būtiski elpot un ieelpot es elpoju par tevi, es tevi neredzēju, es tevi nejutu un tas nebija beigas, jo tu biji tur, tālu, bet klātesošs es lūdzu mūku, lai viņš man parāda priekšā, nākotni, un es nojautu, ka tu esi tur, beigās, pie loga, skatoties, neredzot tevi, nedodot tev es tevi aizvedu pie jūras es tev devu iepazīt jūras gaisa smaržu mitru elpošanu un prieks bija tas, ko es redzēju jūru, smiltis, mitru, gaisu un jā tavu elpu.

Es iededzu šo pārdomāto cigareti un baudīt harmoniju starp būtni un domāšanas objekts liek man klīst starp rindiņām un plūst domas objektīvām idejām un mijiedarbību starp rakstnieku un lasītāju nekad lasīt vadu, lai vītņi, ko es rakstīju, ka dīvaini, bet es zinu, kāds lasa, kāpēc viņiem patīk, sasniegs to, ko es gribu nodot, vai tas ir kaut kas neskaidrs cigarete aizgāja, un es domāju, ka man būs ...! Es nezinu, bet es rakstu kā garīga un intelektuāla atbrīvošanās forma ir labi man vēlēties, lai tie, kas mani lasa, ir laimīgi un labi izvēlējušies citu žanru rakstīšanas pēdējā laikā esmu konkrētāka ne tik daudz gaismas un enerģijas, bet mīlestības un sapratnes galamērķiem, mīlestības prāta izrunāt vārdus mīlošs kādam, kam patīk lasīt kaut ko mīlošāku, saprātīgu un es esmu atvērtas rokas mīlestībai uzticībai bez konfliktiem un bez vēlmes būt divdomīga savos vārdos esmu tiešāka un konkrētāka vēlos sasniegt sajūtu, kas lasītāju vieno ar rakstītāju radniecību tāpēc vēlos būt tāda, kāda vienmēr esmu bijusi spontāna, bet uzrunājoša draudzīgiem vārdiem saskaņu starp burtiem, kas sanāk kopā un veido teikumus vienmēr ar saistību, un ļoti reālistiska sagaidu pārdomātus vārdus, meditatīvus teikumus atvainojiet, ja liekos domāt, bet ir labi domāt, pat ja tas ir par absurdu, jo tas ir kaut kas, kas pastāv tikai lai pateiktu, ka es arī pastāvu

šis vienkāršais veids, vai temperaments caur parastu filipe moura visiem neparastu, kas lasa mani, jo tas nav bieži tik daudz pacietības lasīt to, ko es rakstu, un es atzīstu,, Es lasu maz, bet, kad es to daru, tas arī liek man domāt, un šeit ir mans izaicinājums lasīt un turpināt lasīt un domāt. Es esmu pateicīgs un laimīgs, pat ja tas nav par domāšanu, ka kāds arī domā domas! Varbūt jūs to nejutat, es to jūtu, kā lietus uz akmens ieiet bruģa bedrēs vienojas zem smiltīm un zemes cieta un prasīga saikne nav vietas, nav vietas ne vēl viens akmens te ir efektīva saikne akmens, zeme, smiltīm mēs staigājam pa tiem tā ir attiecības starp aukstiem akmeņiem ar vai bez smiltīm vai zemes, bet vienotas ar mūrnieka roku, kas tos savienoja un pilnveidoja mīlestībai vajadzētu uz visas zemes būt vienotai kā bruģa akmeņiem mūrnieks ir cilvēks, kas savieno vairākus akmeņus un nesavieno akmens sirdis, bet jūtas, ko var noformēt ar jebkuru citu gabalu mums vajadzētu būt gabalu kopumam, kas kopā var izturēt jebkuru svaru ne arī laika nodilums uzdrošinās iznīcināt bruģi, pa ko mēs staigājam tā ir cilvēki cieš pārāk lielu slodzi, bet ja tie ir vienoti, tad ietekme ir mazāka savienotijūs otrs gabals ar mīlestību būs smiltis un zeme, kas mūs apvieno bez trausluma, tikai nodilums samazināts līdz minimumam ja visi gabali ir kopā un labi bruģēti cilvēks pilnveido savu akmeni un savieno pārējos kopā tie ir stipri un veido garu un stabilu ceļu visā pasaulē tas ir kaut kas, kas mūs vieno kā lego un tas ir nesalaužams cietoksnis visi vienoti un bez bojājumiem ja katrs akmens cieš nodilumu nekas vairāk kā smiltis, lai tos saliktu vietā akmeņiem tāpat kā cilvēkiem ir dzīves laiks tāpat kā akmeņiem cilvēks tiek nomainīts nodiluma un dzīves laika dēļ ir mazi akmeņi, lieli un tā tālāk daži, kas der pēc dabas citi

kas ir nepieciešams, lai pulētu, lai ir cilvēks uz zemes ir veidota, lai ietilptu pareizajā vietā vizualizēt ar puzzle, kurā visi gabali atbilst, lai visi cilvēki ir vieta, un nav mazāk svarīgi nekā citi, kas būs puzzle bez gabaliem izkropļots attēls mēs visi ir vajadzīgi pasaulē planēta Zeme ir nepieciešama visiem vīriešiem un sievietēm neviens nav nekas, visam ir savs veids, kā būt un savienoties ar otru šeit ir milzīga puzzle zeme, kurā mēs dzīvojam un esam savstarpēji saistīti, paši to neapzinoties, bet mums visiem ir sava loma šajā puzzle daži ir taisnāki, citi - likumā, bet tas ir dabiski, ka viss saskan galu galā mēs gribam ceļu šis bruģis ir harmonija starp būtnēm, kas visi sadarbojas vienam un tam pašam mērķim mīlestība un saikne starp pāriem kā mēs varam definēt sevi, ja citi neizrāda sevi jūt un nepasaka patiesību jūt ir pastāvēt ir kaut kas, ar ko dalīties un ja sāp dzīvot arī dalīties izmaksas bet kāpēc nevar atrisināt visu bez problēmām, jo mēs melojam un esam izfantazējuši jūtas ir mūsu seja mūsu seja un, kad tu mīli kādu vajadzētu parādīt seju, kāda tā irja tu rādi seju tādu, kāda tā ir atvainojos, ja es esmu tāds, kāds esmu, bet es rādu, kāds es esmu, un rādu seju un mana seja nav pārdota ne par to, ka tā ir pārāk dārga, jo nauda nekad nav mani nopirkusi, nedz arī es vēlos būt pārdodams un vēl jo mazāk kādu pirkt, bet viena lieta ir droša es esmu pret eiro par labu sejai nevis kronai viņi saka, ka pērk visu, jo es neesmu karalis un negribu kroni es gribu, bet sejas ar jūtām ar ciešanām, jo ja tu necieš, tad neeksistē un ja tu necieš esi pārdots, esi nopirkts, es esmu laimīgs, jo tam ir nauda es nekad neesmu redzējis seju rāda visu un ir vajadzīga seja lai pieņemtu, ka mēs neesam pietiekami labs un mums ir pietiekami labs lai pieņemtumēs esam, jo mēs neesam pietiekami labi neviens nav pietiekami labs, jo kādu dienu kronis nomainīja seju, un tas

tas būtu kronis bez sejas tās pašas sāpes tas pats dedzīgums tā bija mīlestība kaisle tā bija mūsu iztēle mūsu pārceļšanās no iedomātā uz reālo es esmu uzticīgs kaislei. mīlestībai dedzībai mīlestībai un pat sāpēm par šo tavu krāšņumu es eksistēju un esmu aktieris mūsu pasaulē tu esi klusā kino aktrise bet mūsu gaita ir romantiska kino uzņemšana kas intonē dziesmu "šeit ir mūsu dedzība mīlestība bez sāpēm" tu varētu būt es būšu tu esi tad mēs abi esam mēs skatāmies un redzam to pašu perspektīvu to pašu kursu to pašu nākotni mūsu stūris tā pati telpa der viss ņem visu es projicēju idealizēt beidzot strādāju par to pašu ceļu caur to pašu ceļu es elpoju un elpoju tu vienmēr elpoja tu baidījies no nākotnes bija grūti redzēt tevi cietušu nesāpinot jo tu neesi sāpināts tā bija dzīve tu zini ka jā es nezinu vai jā jo es iztēlojos un iztēle nav uzticama bet es zinu ka jā mēs esam kopā pat ja šķirti tikai lai būtu šeit es sazvanos tev atbildu es zinu kur tu esi tu nekad nezini vai es būšu bet es atrodos šeit un tur es vienmēr esmu ar tevi es turpinu nezinot jo es tikai iztēlojos bet es iztēlojos visu labu bez robežām nav šķēršļu esam tu un es vienmēr šeit kopā vai atsevišķi mēs esam saistīti, man vajag tevi un tev vajag mani tu rīkojies tu reaģē tu smejiies tu smejiies tu runā tu runā tu runā tu piekrīti tu skaties tu redzi tu pamani tu pamani es piekrītu mēs vienmēr esam saskaņoti kā es vēlos tevi kā es vēlos tevi tikai skūpst es ceļoju es skrienu es lidoju es vienmēr pakļūstu bet es nekrītu un necietu tu esi zāles manām vēlmēm es apsolu es satikšu tevi un uzzināsim visu un es neko nezinu jo es jau biju iedomājusies kā būs nākotnē es redzēju tevi un jutu tu jutu tu jutu tu jutu es jutu es jututevi un es jutu, ka arī tu jūtēji mani, jo tu lasi, ko es rakstīju, un tas, ko es jutu, bija tas, ka es vēlos, lai tu vienmēr būtu man tuvu es pārvarēju sacelšanos, bet kaujas nav atvainojos par pārrakstīšanās kļūdu neviens nav vainīgs, jo tu gribi redzēt pat bez skatiena es zinu, es iedomājos

jūs redzat, ka impērijas iekarošana ir reāla un tā nebija iztēle, tas bija skatiens bez maldiem.

Nulle jeb nulle šeit ir tā, ka neviens nepamet spēli, kad kāds sasniedz to, ko viņš vēlas, viņš jūtas īslaicīgi laimīgs, jo viņa ambīcija ir iekarot un pēc tam atkal iekarot, tāpēc viņš ir laimīgs par sasniegšanu un neapmierināts, jo ir sasniedzis un vienmēr grib kaut ko vairāk, un tagad es esmu laimīgs, bet tad es izdomāju vēl vienu vēlēšanos, tagad tad Gēnija kungs apmierina man nevis trīs vēlmes, bet vēlmju aremu, un tagad Gēnija kungs nepazūd, es gribu kaut ko vairāk aiz skaistuma ir raksturs, tas spēks, kas liek mums vienmēr sekot personīgajam un īstenojamajam ideālismam, tāpēc cilvēks aizstāv individuālo uzvedības un sociālo ideālu. Aiz skaistuma slēpjas raksturs, šis spēks, kas mudina mūs vienmēr sekot personīgajam un īstenojamajam ideālismam, tāpēc mēs aizstāvam uzvedības un sociālā individuālisma ideālu, mani dārgie draugi, šī atšķirība, kas iezīmē attieksmi rīkoties un realizēties saskaņā ar ideju, domu, veidu, kā būt saskaņā, tāpēc meklējumos, vai nonākot pie lepnuma šis dabas spēks, kas ļauj mums būt tādiem, kādi mēs esam unikālas būtnes un ģeneratori paša iemesla, uz ko ikviens no mums tiecas būt īpašs, ak, neticiet, vienu dienu jūs jau esat krituši mēs ar to samierināties, bet mēs arī mīlam un cīnāmies stāvēt ar ticību krītot bez vēlmes iet krītot bez izpletniem visi atkailināti vainas bez attaisnojuma un augšā! Tava zaļā, tava brūnā tava burvība princese tava dvēsele deg Es gribu, lai tu, kā kāds, kas grib dzīvot, elpot priecīgi Tavas krāsas izārstē mani no sāpēm Tavs mirdzums ir mans valdzinājums Tavi skaisti un jauki mati šit tur rada saites starp sirds saknēm, lai nogalinātu vientulību Es apsveicu sevi ar pateicību par to kaislību to roku to pieskārienu, to smaidu, kas aizved mani uz paradīzi

Es tevi ieraudzīju, es tevi ieraudzīju, es tevi pamanīju, es tevi atkal ieraudzīju, es tevi atkal pamanīju, tu man patika.

Man tas patika, tas bija mīlestības žests.

Jūs bijāt tāda un jūs man teicāt "jā" Es redzēju, ka tā nav
Es jautāju jums, kā jums klājas, un jūs gandrīz raudājāt Es
jutos skumji un jūs lūdzāt, lai es nebūtu tāda Es lūdzu, lai
es nebūtu laimīga Es esmu kā jūs, ja kādu dienu jūs
atradīsiet sevi pazuduši domājiet par mani kā
sākumpunktu Domājiet, ka dzīve ir karte un ka jūs atradāt
mani, un es teicu, laipni lūgti sākt ceļojumu šeit un ka
nekas jums jau ir konts ar mani un ka jums ir mani savā
slēptuvē Dodiet man skūpstu un viss būs skaisti.

Iedomāties bez radīšanas rakstīt bez lasīšanas klausīties bez
klausīšanās mācīties bez iegaumēšanas šeit ir moto ir tēma
redzēt un sajūst un ļaut iet burtos vārdos vārdos frāzēs
dzejoļos ar mani viss ir tēma šodien es jutos aktualizēts
modernizēts bez pagātnes, lai gan es atceros es aizmirstu un
daru visu no jauna tagadnē es jūtu izpratni patiesību es jūtu
vecumu sejā es skatos acīs un redzubez ironijas un
demagoģijas es esmu spontāns es esmu faktisks, precīzs un
aktuāls šodien bija tāda, kāda tā bija aizmirst par to darīt
tā, kāda tā būtu, ja nebūtu iepriekšējā mirkļa tā nāk no
iekšienes es skatos uz āru es atceros, ka es eksistēju un
redzu sevi tagadnē mirklis jau ir pagājis tas jau ir pagājis
skatos uz tagadnes seju mirklis mirklis notikums nevis
pagātnes bet tagad parādījās gandrīz parādījās tas vārds no
akta no viena fakta no vēlmes no gribas beidzot no prieka
tikai rakstot nekā nav pateikts bet atbilda šīs dienas
redzējumam un rakstā dzīva enerģija prieks cilvēks, kurš
dzīvo savu dienu-diena plūst un gandrīz izzūd dzīvs un
mierīgs ūdens, kas tek pa maigu seju ir asaras, kas tek pa
seju meitene dāma sieviete, kas reizēm apmaldās un labi
nezina, ko vēlas, bet ilgojas būt tik salda kā ķirši ir burti ir
vārdi reizēm tā

mulķīgi citi tik skaidri tie nāk no iekšienes ar mirdzumu es nezinu, vai tie rada furoru, bet es jūtu dedzinošu brūci ceļojuma uz tavu intimitāti tas ir pagrieziena punkts pāreja tavā pasaulē, un es redzu.ar dziļu skatienu es zinu, ko tu jūti es zinu, no kā tu baidies es zinu, ko tu gribi šajās pēcpusdienās šajās vientulības naktīs ir kaisle ir vēlme tu aizver acis tu jūti tu baidies tu gribi un es domāju par tavu laimīgo un dedzīgo smaidu, gaidot kādu drosmīgo viņi ņem viņi nozog viņi iebrūk, bet neaizņem mani, kas ir tavs mūsu sapnis mūsu tikšanās upes krastā es smaidu tu spēlēties ar akmeni zem ūdens, kas kustas un kustas akmens ir ciets, bet tu un ūdens esat tīri vislielākā neprāta īpašnieki ja es apsēžos es domāju es rakstu starp rindām iztēlē. kā zivs akvārijā, kur nekas un nekas, bet nenogurst elpot skābekli un meklēt brīvību peldēt vienu dienu bez akvārija, kas viņu turētu un tad sapņotu sveicināt es tevi tur redzu es tevi jautāju, kā tev ir es vairāk vai mazāk tu saki es klausos un domāju jo vairāk es redzu ais no tavu mazāk es redzu pārāk daudz nekad mazāk es redzu un jūtu to, kas tevi uztrauc un neatsvabina tavu pozitīvo un radošo prātu, bet tas nekad nebija negatīvs tas bija konstruktīvs es dzeru kafiju es zaudēju ticību kāds mani satver es jūtu nagu, kas mani sargā kāds, kurš nekad mani neaizmirst un saka man, ka tu esi tur jā es vēlos, lai tu būtu laimīgs laimīgs un apmierināts kā visu laikutu laimīgs un apmierināts kā visi pārējie tas ir tas, ko es vēlos, lai šī populācija evolūcijā tā ir kaisle es skatījos uz priekšu es redzēju tevi klāt tas bija burvīgi tas bija maģija viss, ko es gribēju, es gribēju, es gribēju tikai tevi tikai tu tikai mani un tevi cik mēs bijām laimīgi es skatījos uz lietusi, kas krita un vienoja mūs slapjus un iemīlējušos mēs visi bijām applūduši ar šiem burvju pilieniem un ar visu, kas pārraidīts bija prieks ikreiz, kad es jūtu ikreiz, kad es rakstu to es redzu es atceros un es redzu tevi vienmēr priekšā nākotnē un tagadnē es vēlos-

tu uz visiem laikiem ikreiz, kad es domāju, es redzu tevi ar mani nabas līdz nabas lūpām lūpas pie lūpām ķermenis pie ķermeņa vienoti vairāk nekā draugi tas vienmēr bija kaut kas, ko es redzēju un neteicu, tas bija kaut kas, ko es gribēju un jutu kaut ko spēcīgu saikni bez ciešanām es tevi ieliku savā iztēlē tas bija radījums kaut kam skaistam dzeltenos toņos kā saule, kas nekad neizdziest un izstaro enerģiju visu dienu, kad es izslēdzu gaismu, kļūst tumšs viss neskaidrs es ieeju šajā dimensijā ir tumšs iemesls ir tumsa nav iemesla. jūs manā iztēlē tas bija radīts kaut kas skaists dzeltenos toņos kā saule, kas nekad neizdziest un izstaro enerģiju visu dienu kad es izslēdzu gaismu, kļūst tumšs viss ir neskaidrs es ieeju šajā dimensijā ir iemesls tumsa nav motivācijas ir iztēle par nebūtību par tukšumu par to, ko nevar redzēt viss tiek projicēts tumsā tiek iztēlots mūris šķēršļi tiek nojaukti sliktāk nekā taustekļi sākas izrāde es ieslēdzu gaismu priekšgars paceļas, līdz kad

Es eju sapņot jūs domājat, bet jūs nedomājat, tāpat kā nekas nav vienāds prāts domā atšķirīgi no cilvēkiem uz cilvēkiem jūs domājat, ka es arī domāju, ka labi! Mēs domājam un rīkojamies vienmēr tikai viena būtne notikt kā es redzu tumsu es esmu pasažieris ne gaismas mīlestības tik ilgi kamēr esmu vesels es jūtu ķermeņa daļas miega emocijas salauzta ar toni ar skaņu kas man saka atpūsties uzsvērts un uzsūcas ausī es atkal parādos ne aizmigt bet varbūt labāk kaut ko aizmirst atbrīvoties no spriedzes pulss es esmu apstājies sasaistīts noregulēts varbūt tas jau ir pagājis es atbrīvojos un esmu kluss bet vienmēr ir risinājums jautājums es nereaģēju bet rīkojos es uzņemos atbildību par situāciju šeit ir laba iespēja pabeigt ciešanas.

Es domāju, ka es sapņoju es pamodos un redzēju tevi sapnī tas šķita kā pasaka tu biji tas, kam bija vairāk šarma vairāk skaistuma princeses gaiss tu biji mana iedvesma tā nebija iztēle tas bija tavs bruņinieks tavs karavīrs tev man bija

jebkura rīcība bez bruņām, kas aizsargā manu sirdi tu biji
miegains tu atvēri muti tu aizmigi es domāju par tevi,
atspiedies pret savu pusi

guļus es lūdzu skūpstu tu viņai piedeva vēlmi es vēlējos būt ar tevi es atklāju, ka sapņoju ar tevi es redzu tevi mierīgu lilijas ziedlapu tavas smaržas mani savaldzina ved mani uz tavu sastapšanos man reibst galva un apjukums mēs esam uz tava jumta redzot zvaigznes es atspiedos pret tevi un pat apmaldos tu mani smaidu tu liek man justies tas ir tik labi ļaut man iet tālāk nav neviena tu esi tik laipns viens starp vairāk nekā tūkstoš vai labāk bezgalīgs tas ir tik skaisti, ko es jūtu tev vairāk tas ir neiespējami just tas ir ļaut sev iet tev par tavu burvību par tavu prieku.

Tu esi tik gudrs tu esi mazulis, kas jau staigā uz kājām tu esi tik mīļš tu esi draugs es vēlos, lai tu būtu ar mani tu esi smieklīgs tu esi labākais tu esi lielākais tu esi viss, ko es gribēju un vēlējos tu esi skaists dēls tu esi ļoti sirsnīgs tu esi ļoti smaidīgs tu esi simpātija tu esi vislielākais prieks tu esi mans dēls tu esi mans pasaules nerātns nerātns zēns tu esi tiago mans dēls tu esi mans mazais zēns tu esi mans gudrs un foršs bērns tu esi liels visu dienu tavs smaids, tavs smaids, tavs prieks ir fascinējošas enerģijas kaut kas tīrs tu lec pāri sienai tu lec pāri žogam tu nāc pie manis pēc konfektes tu nāc un dod man savu pudīņu tu esi tik mīļš tu esi tik jauks tu esi vienmēr smaidīgs un gatavs doties uz ielu, uz dārzu tu esi puisis palaidnis tu esi puisītis man tu patīk un tev patīk es vēlos, lai tu zinātu, ka es vienmēr vēlos, lai tu būtu man blakus

Es ceļoju zem mākoņiem es lidoju zem debesīm es biju uz planētām uz Marsa un Jupitera uz Marsa es nolēmu tevi mīlēt un Jupiterī es tevi gribēju un te ir mana būtne, kas lido no pildspalvas uz planētu tajā bija spēks tajā bija enerģija tajā bija prieks tas bija kaut kas, kas pārraidīja tā bija mīlestība zieda formā tai bija saules spēks tā kustējās kā saulespuķe tai bija sava griba nemitīgos meklējumos kaut kas deg tas bija sapnis tas bija iekarošana tas bija mērķis viss ar kaislību bez dimensijas tas bija grandiozs tas bija

pārsteidzošs

beidzot ļoti mīlošs es paskatījos pa logu es pamanīju horizontu es pārlaidu acis pāri kalnam es paskatījos uz priekšu es ieraudzīju tavu zvaigzni tā bija spoži mirdzoša es pacēlu acis es ieraudzīju mēnesi tas bija mans un tavs tas bija ainava tas bija ceļojums es redzēju tevi ceļojam pa zemi un zem jūras es tevi pavadīju mēs ceļojām mēs iekarojām viens otru pa zemi un zem jūras tas bija tikai mēness gaisma.

Saudade ir gribēt, ir vēlēties, ir vēlēties, ir mīlēt, ir domāt, ir just, ir ilgoties pēc tevis, ir vēlēties, lai tu būtu šeit, ir vēlēties tikties, ir mīlēt tevi, ir vienmēr domāt par tevi, ir just tavu klātbūtni.

Es jūtos kā kaut ko radīt, bet tas ir ļoti neskaidrs, lai iedomātos, kā radīt un pārveidot rakstīšanu, lai kāds varētu lasīt Es nezinu, ko, bet es zinu, kāpēc, bet man trūkst iedvesmas Man ir jāpaņem nostāja, lai stātos pretī šai situācijai rakstīt un kaut ko lasīt Es sāku domāt, mēģinot atlaist, es padodos, jo tas nav viegli sasniegt.

Ja būtu diena, lai pastāstītu piedzīvojumus vai misadventures tikai vienā dienā, ne 1 gada šodien pēc 1 gada es varu redzēt 50 dienas ir 365 dienas gadā 7 dienas nedēļā 24 stundas dienā šeit ir mazliet 50 dienas mirkļus par šiem 365 gadā dažas nedēļas dienas un dažas minūtes par 60 24 stundas reizes beidzot, dzīvot mirkli!

Es biju abstrahējies es biju aizgājis tur es nācu es biju absorbēts mazliet savīti tas bija mazliet dīvaini, bet tas nebija sapņošana es biju nomodā gatavs roll kauliņš bija taisni uz priekšu

saskaņā ar to, kā darbojās prāts, es iztēlojos, un galvenokārt tas bija kaut kas tāds, ko es radīju, un tad man bija jādzīvo ar savu būtību, un tā ir dzīvošana un būšana.

Ziniet ko? Ir lietas, kas pārveido lietas, tas jau ir kaut kas, un lieta, kas bija lieta, provocē n no lietām, bet kad? Kad tā tika pārveidota un tā patiešām bija lieta, kas jau bija kaut kas, nu, dzīves lietas!

Tā bija migla zem tiem, kas lido, tas bija gaiss, lai elpotu, tā bija vēlme uzvarēt, nebaidoties, tā bija mēness gaisma pie jūras, es biju kapteinis, man bija viss, kas bija pa rokai, uz klāja ceļojumā parādījās uzvarētās kaujas tēls, tas bija sasniegums.

ja kādu dienu tas notiktu, ak, kāds prieks, kāds teiktu, es aizveru durvis, atveru logus un bezbailīgi lidoju zem paradīzes ir tie, kas neapzināti spriež, es iemūžinu sevi uz savstarpēju vienošanos ir brīvas notis, atmosfērā ļoti karstā vietā ir lilijas, ir kliņģerīši, vai jūs vēlaties, ir mitra zeme, mitra pie griestiem, blāvs un bezpalīdzīgs lukturis turassasprindzinājums pieaug ir grūtas, pat grūtas mirkļi, bet neviens bet neviens nezināja ko tikai viens saprata un saprata kā būt vienam pūlī te ir viena lieta bet dzīvot nepastāvēt un pāri visam gribēt dzīvot es smaidīju brīžiem es raudāju nožēlu es rakstīju ko nesapratu bet pāri visam es jutu es redzēju visu un neko es skatījos jo tad es raudāju tikai tāpēc ka es atdevu sevi un nekad tevi nepametu bet es neko nezinu un te ir tas. smaržas, kas paplašinājās un aizdedzināja kaisles asās sāpes bija laiks pateikt nē tikai tāpēc, ka tad kaut kas pastāvēja kaut kas kustējās vēnās asinis plūda reizēm tālu no sirds, kas nesūknējās tas bija tikai tāpēc, lai būtu priekšstats, kā kaisle sit spēcīgi un vareni pat nabaga cilvēka dvēselē pāri visam tā bija cilvēki un tai bija prāts, jo tā kaut ko baidās tā beidzot jūt, ka vienmēr ir beigas un sākums es domāju, ka esmu pelnījusi

tas nav ne man, ne tev tas ir abiem, jo mēs mīlam un arī noraidām kaut ko, kas beidzas kaut ko, kas piedzimst, zied un aug kas viss vienu dienu pastāvēja un pēc sekundes pazuda tas bija tā viss, kas notika ne tikai tāpēc, ka gribējās dzīvot vienu dienu un vēl vienu mirkli vienmēr nepastāvēs bez ļoti svarīgi tas bija brīdis tas bija laiks neveiksmē tas bija un pārtrauca būt tas bija pietiekami, lai ticētu dažreiz, lai atdzimtu kā es varētu skatīties un ne iedomāties tā bija patiesība maigā vecumā, kas ir precīzi tas parādāja aktā viena darbība iekaro sirds augli iztēles tas bija savienojums bez kaut kā vai kāds saka nē tas, kas notika, bija kaut kas es baidījos viss, kas drebēja, nebija veltīgi tas bija kā kādam pasniegt roku ar mopsi vienmēr kāds ir nē pusē, jo tad ir jāsaka jā pat domājot nē tas nav pareizi bet jā ir nē un tā tas vienmēr ir bijis, nekad negribot bet dažreiz padarot jā pārvēršas par nē šeit ir sirsnība cīnās par brīvību rīkoties ar patiesību nē ir nē un jā jo es neesmu un es neesmu tikai tāpēc, ka vēlos būt dzīvs jo es eksistēju un es biju jau tad, kad es domāju, ka es esmu lasīt lasīt izvērst un rakstīt gulēt es skrēju ejot un biju nekustīgs es biju kustībā brīvas un gudras domāšanas auglis es biju uzmanīgs kustībā es gāju un gāju tikai tāpēc ka mīlēju es esmu pat ja neesmu šajā pasaulē mīlošs es neticu māņticībām es ticu cilvēkam un viņa izgudrojumiem jautājumi pieņēmumi iedomas iedomas ilūzijas būt ar joniem vai protoniem pat radīt raķetes gaisma ir enerģijā un ka cilvēks neredzēja bet ražoja bez vadītāja gāja un dabūja tas bija cilvēks bija tik vulgārs bija tikai iedomāties un radīt bija jēga ne sestā maņa kā teica bet tas bija tik reāli ka tas notika kad vien viņš gribēja.

Ja mēs dzīvotu mirkļus mirkļus, vai tie būtu

daiļrunīgs vai pat silts, neviens neteiktu, ka mīlestība ir sāpes, kas sāp, iedomājieties mīlestību bez sāpēm, jo, lai kāda tā būtu, tai vajadzīga dedzība ar elpas mirdzumu ilgāk, nekā jūs varētu iedomāties patiesība ir mīlēt un dot, pat ciest, pat neredzēt, bet pāri visam just un nodarīt sāpes mīlēt, pat neredzēt, bet pāri visam vēloties pasargāt savu mīlestību no sāpēm, aizsardzība, kas rada attiecības, kas nāk no emocijām mīlestība bez iemesla, jo tad sāpes nāk no sirds tavā skatienā es redzu jūru, kas tikai ar skatienu liek man mīlēt skropstas sit smiltis smiltis asaras ripo viļņos es redzu smilšainu pludmali ar gliemežvākiem es paklupstu uz zvaigznēm kļiedziens, grauds, lai mana sirds ir pabarota.

Ja es cietu, tad tas bija tāpēc, ka neredzēju vai nesapratu to, ko piedzīvoju smaidi saulespuķe uzmundrini un izdaiļo sevi ar saules stariem bez maksas. atbrīvojot sevi un parādīt savu skaistumu kāds dusmas kāds neprāts kādas bailes katram ir mazliet tas bija kaut kas, kas aizkustināja es neredzēju, kā tas notika tas bija mokas uz ilgu brīdi kā es varēju saskarties ar čukstu tagad tas nesmējās, jo kāds redzēja cilvēku, kas uz mirkli paklupa tikai tāpēc, ka viņš paskatījās un atstāja tur to, ko neviens nepamanīja kāpēc bija klusa es cietu no kaut kā es dzīvoju un cietu kā es jutos nakts bija auksta es atgriezos pie ceļa ar visu un ar neko neviens nekad nav bijis ārpus bet kā kāds es kritu garām ja tavās acīs es redzēju noteiktību es rīkojos ar skaidrību un man bija veiklība skumjas tagad ka par nenoteikto tu nerīkojies, tu esi nepareizs tad es paskatījos uz griestiem un viss man šķita pamests ak, kādas sāpes ak, kāds skumjš un trauksmais skats uz mani krāšņs stundā, ka es eju uz grīdas tikai tāpēc, ka es nokritu un es nolaidos pazemībā viss, kas pastāv cilvēkā klusums traucējošā balss traucējošā klusuma kāds, kas par to, ko nesaka, kļūst laimīgs es pamodos dienā, ko es zaudēju par mani teica, ka tas nebija prieks

ko es jutos un viss vienā dienā rīt būtu labāk bija tas, ko es gribēju tikai tāpēc, ka ir cilvēks kļūst skumji

Vientulības tumsā izstiepies, nesaki "nē" brālim, jo tas nav veltīgi pieskarties tavai sirdij, ja tā būtu tikai viena, nebūtu žēl.

Uz šiem akmeņiem es sēžu es rakstīt jums, ko es nekad neaizmirsīšu jūsu smaids jūsu kompānija bija kaut kas, ko es vienmēr jutu, kad es biju viens, laiku pa laikam es domāju par jums pēc tam, kad es jutos labi tikai atceroties tevi.

Ikreiz, kad es sapņoju, es pamosties un paskatīties uz sevi un jautāt sev, vai tas tiešām ir tāpat kā es iedomājos vai domāju, vai arī es vienkārši ceļoju sapnis nekas neveidojas nekas nemainās tas ir nepareizs uztvere, tāpēc es reti sapņoju tas ir nomākta, lai pamosties un viss ir tāds pats bez izmaiņām, galu galā sapņojot vai nesapņojot viss paliek tāds pats.

Skumjā un mizantropiskā nakts vidē, klusā un klusā, ļoti klusā, tomēr ir zvaigzne, kas spīd, mēness spīd, lai apgaismotu pat visdīvainākajā un nežēlīgākajā vidē, ir cerība, kāds uzticams, būtne, kas mūs iedrošina un velk augšup, draugs, kāds, kurš uz mums skatās vienaldzīgi, bez ticības neskatās uz mums ar mīlestību sagādā mums sāpes kaut kā netic, ka ir draugs, un kurš skatās tikai uz savu pūpolu, viņš arī kādu dienu sajūtīs atšķirību, kurš ir drauga draugs un jūt mīlestības ticību pat sēj stundā, kāds cilvēks kādu dienu būs, neviens nevarētu pateikt, ja teiktu, ka tas ir, nezinot, jo cilvēks vienmēr liek notikt kaut kam citam, bija sakņojies viņa dzīvesveidā, no dzimšanas brīža līdz augšanai un beidzot nāvei visu, ko cilvēks darīja, neviens nevarēja paredzēt un pat ne

zināja, kāpēc viņš to darīja, tas ir cilvēks un viņa būtība.

Es ieraudzīju tavā skatienā zināmu mirdzumu kaut kas to aizdedzināja tas bija intensīvs un tam bija iemesls mīlošs es paskatījos vēlreiz tas turpināja mirdzēt skatiens mani iekaroja tas mirdzēja kā mirdzoša un spēcīga zvaigzne, kas piesaistīja manu uzmanību tā bija skaista sajūta, ka ka kaislība, kad es redzu, kur es gribu būt es gribu, lai tu ej ar mani pa to pašu ceļu tas ir rakstīts uz šī pergamenta, ka tu esi mans pleca draugs kāds, ar kuru es gribu būt vienmēr un vienmēr es ilgojos pēc tās vietas, kuru mēs iekarosim ar mūsu mēnessgaismu un vienmēr mirdzošu to pašu zvaigzni.

Es nesaprotu, vai pat tikai nezinu, tas bija pietiekami, lai saprastu, lai saprastu, lai zinātu, tad jā, es varētu apgalvot, es būtu apgaismots par to, kas notika, es biju ārpus tā, kas notika, es vienkārši gribēju zināt, kur tas sākās un beidzot beidzās, es gribu, lai tu zinātu, ka, neskatoties uz visu, kas var notikt, kuru beigās es nevaru paredzēt, ka es tevi neaizmirsīšu un ka jūs vienmēr varat rēķināties ar mūsu mīlestību jebkurā situācijā, jo tas nav tikai kaislība Es paskatījos tumsā redzēju nakts dziļumu bija laiks atpūsties palielināt mūziku radio un ļaujiet man veikt nakts ir biedrs mēs varam dalīties visjūtīgākās sajūtas, jo viņa labi glabā savus noslēpumus man patīk viņu saukt par kluso nakti jo viņai vienmēr ir laba dzirde, bet maz runā, lai gan vienmēr ir viltīga un tāpēc es esmu laimīgs.

Kā dzīvot kā visas pasaules gūsteknim brīvības dvesma, lai mazinātu trauksmi šī cietuma sajūta liek palielināties spriedzei nervi mirgo, neredzot citiem lūk, kādas saites, kas ir atslābinājušās uz mums, kas ir atraisītas, kā tas ir būt brīvam un dabiskam kaut kas banālāks vai jutekliskāks pat es neiedomājos, kā tas darbojas bija

rakstot un kam ir kaut kas, kas iztēlojās un pārstāvēja manu būtni parasto būtne sajūta un redzēt mani rakstot visu, kas gāja caur prātu bija prieks Es ceru, ka jums, lasot vienlīdzīgi.

Šī vientulīgā pozīcija, individuāla un bez likteņa, šī dezorientācija, kas spiež mūs uz aizmirstību, uz pilnīgu sajūtu zudumu, uz elpošanu, uz vēlmi ticēt, ar to saskaras katrs, dzīvojot, viens skatiens, viens nopūtiens, cigaretes dūmi izplešas, viena elpa pēc otras, es skatos uz pulksteni, minūtes iet, cigarete deg lēni, kaut ko es nemitīgi meklēju, no šī brīža vēl viena elpa, vārds, pirms paiet stunda es ceru, ka šī atkarība kādu dienu izzudīs tā notika, ka pozitīvās attieksmes neatlaidības pūliņu maģiskais auglis bija kaut kas labs vai pat ārkārtējs tas būtu oriģināls, ja tāds parādītos pēc būtības gribot un būt labākam un vairāk nekā! Uzvarētājs un satriecošs beidzot uzvarētājs rītausmā klusajā naktī viss manā rokā bez aizķeršanās viss pēc ilūzijas ar šādu nosacījumu būt laimīgam vai pat ļoti laimīgam tikai tāpēc, ka es gribēju.

Un, tā kā viss ir atkarīgs no tā, kā mēs šodien, jebkurā gadsimta dienā, izjūtam lietas, es esmu noskaņots uz laimi dzīvot to, ko neesmu dzīvojis klausīties to, ko neesmu dzirdējis, un būt tur, kur neesmu bijis. Nu, atdzimt, lai dzīvotu, lai pārvērstu ikdienišķo par kaut ko smalki neparastu, jau ir klātesošs zemapziņā, tas, kas mums nemelo.Ļaujiet tai lēkt un lidot iztēles sajūtās Ļaujiet sirdij spēcīgi pukstēt, lai uzreiz sasniegtu to.

Augstākais brīvības princips cilvēkam, kurš nespriež par sevi pēc savas rīcības - būt ir dzīvot brīvi.

Kādu dienu es braucu pārāk ātri es avarēju un atpaliku, tāpēc es sāku no jauna ar iedrošinājumu avārijas un pārliecību par atveseļošanos es uzstāja un dzīvoja tā, it kā nebūtu citas iespējas es paņēmu lēnu, bet stingru un pārliecināts solis es atgriezos trakākais sacīkstes pasaulē sacīkstes sauc dzīve tas bija par viņu, ka es cīnījos un sasniedza mērķi būt laimīgs, lai būtu labi novietots uz sākuma taisnē...Es redzēju, ka cīņa vienatnē ir nepieciešama brīvība un tā ir vientulības māsa, jo es vienmēr sāku viens pats, stāvot ārpus pirmās un pēdējās vietas. Būt pirmajam un pēdējam ir iespējams tikai tad, kad mēs skrienam vieni. Tas bija cīņas gars, bet mēs nekad neesam vieni un mums priekšā ir dzīve un tas ir skriešana par dzīvi un būt pirmajiem un pēdējiem, kad mēs sākam ciklu, tas ir dabiski, ka mēs sākam pēdējie, bet ir punkti, kuros mēs esam uzvarētāji. Tā ir dzīve, kas vienā vietā ir pirmie, bet citā - pēdējie, bet nekad tā neapstājas, ka nav skrējēja dzīves skrējienā mēs vienmēr uzvaram un tajā pašā laikā zaudējam, un tā ir cīņa un uzvara dzīvē!

Brīvā laika vadīts, es meditēju, pielīdzināju un beidzot pieķēros darbībai par nemieru cilvēks kļūst nelaimīgs, ja viņš nedzīvo vienatnē, ja viņš nespēj izturēt klusumu, ir jāmeklē laime, kas nāk no iekšienes, jo cilvēks nepacietīgi meklē kaut ko, kas nāk no ārpuses, labi, šis nemiers padara mūs skumjus, izturot vientulību, un klusums mūs stiprina, ja mēs varam dzīvot ar sevi, mēs sasniedzam pilnību, laimīgs ir tas, kurš neko nemeklē, jo viņš atrada sevi, nedomājiet par to kā par autistisku dzīves veidu, bet lielākā laime ir mūsos.

6t tur...6t tur, kad tu nelūdz...6t tur, kad tā nav

Man vajag... Lai es būtu tur, kad tu mani vēlies... Lai es būtu tur, pat ja manis nav... Lai es būtu tur, kad tu mani nejūti... Lai es būtu tur, kad tu mani sauc... Lai es būtu tur, kad tu par mani domā...# Es esmu tur, kad tu iedomājies # # Es esmu tur, pat ja es negribu tur būt # Es esmu tur, kad tu mani mīli # Es esmu tur, jo tu esi # Es esmu tur, jo tu esi # Es esmu tur, jo tu sapņo par mani ...Es domāju par to, ka esmu tur...

Ja kādu dienu es tevi redzēju, un paskatījās uz tevi es teiktu, ko interesanta meitene, jums bija kaut kas jūsu acīs spilgti jautrs un dzirkstošs smaids jums bija sieviete, kas vēlas skaisti un jutekliska tu biji tas, kas savaldzināja mani un ka es kādreiz gribēju tikai par to, ko es jutu, jums patika burvju? Tāda bija mana ikdiena.

Kādu dienu es iedomājos visu, kas tikai par to, ka ir, es nezinu, ko es teikšu vēlāk rakstīt bija atšķirīgs tas bija patiešām biedējoši, ka sapnis par to, ka ir, un nezinot, kas notiks, es mēģināju aprakstīt to, ko nekad neredzētu beidzās šeit ceļojums par šo pasauli klusuma, kas pastāvēja, un ka kāds cieta Es domāju, ka neviens nedrīkst darīt tikai par to, ko citi nedara drosmes trūkuma dēļ nerīkojas, bet zina, kā ignorēt labklājību kāds, kurš nevar skatīties un redzēt pārtraukt smēķēt un domāt! Es nodzēšu cigareti, sadursme sākas kā zāles pret atlikušo vēlmi.

Es rakstu, lai izdzenātu un radītu. Pēc divām minūtēm sākas rakstīšanas patiesība un kaut kas cits, kas nav tu. Es jūtu, ka neesmu spējīgs, no otras puses, es jūtos karotājs tam, kam ir lielāka patiesība, iekarošana. Ir pagājušas 16 minūtes kopš cigaretes nodzēšanas, vēlme to atkal aizdegt pieaug. Viss pāriet, kad tu jūti, kas notiek.

Es domāju, tāpēc jums būs jāgaida. No vājuma līdz vēlmei uzvarēt viss nāks kā saulriets. Es pastāvu pastāvīgā kontaktā ar vēlmi. Es domāju par pusstundu pēc pagājušās stundas, es redzu sevi un jūtu, kā vēlos pārspēt laiku. Ceļojot cauri sekundēm, minūtes ir kā raķetes, kas svin katru progresu. Es jūtos viegli, domādams par to, kāds būs mans sasniegtais progress. Ir solis atpakaļ, jo ir pieejama cigarete. Pēc 35 minūtēm šeit ir akts, ko es vēlos atcelt.

Tā bija bez domāšanas, tā darbojās mehāniski un procesuāli.

Šī piekļuve man bija pieejama situācijas dzēšanas procesa laikā.

Es pārkārtoju sevi mirklī, spontānajā radīšanas spontanitātē. Vārdi, frāzes ar darbību un saistību. Dzirdu pa radio, ka plāns varētu tikt pārtraukts, pārdomāju un jūtu, ka man ir ziemeļi. Vēl 45 minūtes, un te ir vēl viena cigarete, domāju, protams! Viss, bet gandrīz viss, liek man domāt, un ar to ir jāsaskaras.

Tā ir stunda ar 20 gadu rezultātu par 30 gadiem, kas man ir.

Kā mēs dzīvojam 66% savas dzīves, domājot par 100%, ko mums var dot 33%. Tas bija sarežģīti, bet izskaidrots.

Ja es patiešām tiecos, man ir jācīnās un jāmācās, kā veikt

Tas nav viegli, es gandrīz nekad vairs nesmeķēju "vienu" cigareti. Tas notiek pulksten vienpadsmitos, un es sekoju maršrutam, kurā nav projekta.

Loģiski, ka es smēķēju virs situācijas. Manā dabā bija jābūt tīrībai.

Pagāja divas stundas un 03 minūtes, un tad es domāju.

Man izdosies izcelties, kaut kas izdosies. Es sāku ar smaidu, ar domu, ka kaut kas iznāks.

Visvieglāk būtu bijis padoties, bet es grasījos uzstāt. Es nostiprinājos, un viss, par ko varēju domāt, bija teikt, ka uzvarēju.

Kaut kas ne dabiski bija nenormāli.
Kā es pārdomāt, vislabāk ir it kā izlikties, ka guļam.

Vēlēšanās nāks, bet es neaizbēgsim. Es esmu bez gaismas, bet enerģija nekad nepazudīs.

Es jūtu mirdzošu spēku, kas mani nekad neapžilbinās. Es mainīšos, no tā es nekautrēšos pārveidot visu.

Es braucu un zinu, kāpēc braucu.

Klusa, banāla cigarete, kas drīzāk vilcinājās nekā kairināja.

Kad kādu dienu atlidos kaija, es lūgšim, lai viņš atved tevi atpakaļ! Man bija tas, ko es negribēju, kad es negribēju neko, es zaudēju visu, kā es būtu bez tevis, es ietinu aprakstu šajā kaislībā, man bija milzu mīlestība un vienmēr galopā, kad es domāju par tevi, es redzēju, ko es zaudēju šeit, tevi tur, kā es gribēju būt vulkāns, it kā tas satricinātu tavu sirdi, šī milzu mīlestība, vienmēr triumfējoša, visur es jutu, dziļa vēlme, kas nāk no manas pasaules, es vienmēr tevi gribēju, vēl vairāk, kad tu smējies laimes skatiens bija spēcīgāks par visu elektrību, caur kuru iet visa strāva, kas mūs saista un nekad neatdala nekad nebija nodoma nejauša sadursme iedomājies tiltu zem upes, kur bruģis vairs neko nenožīmēja es ieraudzīju vulkānu un skrēju, un paslēpies es izlasīju uz papīra lapas vārdus saldus kā medus burtiem nebija bullshit bija nozīme un bija aprakti pagātnē kaut ko, ko vējš domāja

un pūta to seju krāsoja.

otas uz nemīlēta glezna jūs bijāt, ka rezultātā daļa no mākslas jums bija uzgleznots uz audekla, tas bija viens tas bija viņas.

Skaitlis

Es bēgu prom, es bēgu, bet viņš mani sagrauba un aizvilka, viņš paņēma mani līdzī.

Nolādēts skaitlis, kuru jūs pat nevarat saskatīt, bet kurš pats sevi pavairo. Viņš ir neatpazīstams tēls, kas ir kā parādīšanās pieredze. Figūra murmina: tu baidies no cilvēka bez sejas!

Jā, - es atbildēju ar zināmām bailēm. Nebaidies, jo es eksistēju tikai gaismas klātbūtnē.

Es esmu runājis par gaismu un enerģiju, bet nekad par vīrieti, kura seju nepazīstu un kurš, parādoties un aizbēgot, nerasniedzot viņa miesasbūvi.

Ēna ir tumsas būtne, kas nedzīvo bez gaismas. Tu esi ēna, kas slēpjas tumsā un klusumā. Bet tu iznāc no gaismas un ar to cepuri, ko valkā bez sejas, melnu. Es paceļos uz debesīm, palielināts ar tava skatiena izkropļojumu un metamorfisku gaismu. Uz debesīm es smejos kā neviens cits, es smejos ar sultāna gaisotni un apjukumu, es reagēju ar melno debesu ātrumu un sabiezīnu sevi līdz kristāliskā un asā lietuv pilienam. Bet cilvēkam bez sejas ūdens caururbj manu ķermeni, un mans paša trenčs nesmērējas. Jo tas ir no ēnas. Šīs iedomātās figūras es atveidoju, lai klusajā naktī biedētu tos, kas bēg no tumsas un meklē gaismu.

Es esmu nelaimes ēnu draugs. Visa

figūras ļaunuma būtība ir neeksistēt.

Tā ir pazudusi parādība.

Kliedziens kā dzīvības baudas veids rodas no aptumšotās dvēseles,

Aizsardzības sajūta par citiem un šausmīgā dvēseles kņudināšana.

Tas, kurš ceļas, ne vienmēr krīt, bet paceļas maldiem līdz bezkaunībai.

Tas, ko jūs patiešām redzat, ir kāpums, nevis kritums no klints.

Viļņu augstumos, kur zaļš ir un zils izplūst.

Sarkanā krāsa parādās kā brīdinājums par citu principiem.

Tumšais, drūmais, drūmais, vieglprātīgais ne vienmēr ir klātesošs, it kā asinot izmisumu, ko izraisa dzēlīgs, kluss sauciens.

Vārdos ir atsauce uz sastapšanos ar pārdabisku maģiju, kas ietver kaislības.

Bez aizķeršanās, burtu pa burtam tiek celta literāra vārdu siena, un rodas neizbēgams fakts... kur plūst rakstība un nesalaužama apmierinājuma asaras, kuru būtība nav pretstatīta, bet it kā atdzīvināta un rodas, laužot antarktisko ledu, kas atgrūž pašu burvību būt starp brīnumainām būtnēm un it kā iztukšojas dedzīgā vēlmes ugunī, lai izrunātu to, kas jau sen pasludināts. Viņš raksta un tulko savā dvēselē radīšanas mašīnas reljefu. Starp rindiņām un teicieniem te ir tas, ko viens domā, un cits komentē.

Vertigo

Sākums, kraujas sākums, jo laiks nav gaistošs.

Paralēli sliktā starta kritumam es atdziest. Uz pirkstgaliem balansēju un lēkšu, nirstu. Es neatceļu sevi, es lēkšu un iztēlojos vertigo. Ātri sirdi pārsteidz, par kaut ko iedomājos ceļojot. Priekšplānā es redzu visu dzīvi sekundes laikā, kad slīdu gaisā. Tas bija brīvais kritiens, ka kritiens, ka nokrišana uz zemes... cauri slapjam asfaltam, kas spīd uz ceļa Es elpoju dziļi gaiss ir ledains! Pa slapjo asfaltu jūtu vēsu ūdeni, kas spīd tumsā, atgādina man spožas un mirdzošas debesis, un tik stipra bija tā zeme, spēcīga, ka trieciens iznīcinātu to, kas bija jānojaus. Pulkstenis apstājās un iemūžināja viņa domas mirkli. Ar ātrumu, kas lielāks par vēja ātrumu, tas nāca piruetējot un vijoties apkārt un devās augšup, augšup, atpakaļ uz iepriekšējo brīdi, lai vēlāk nebūtu Es to tā saucu tādēļ, ka kritiena augstums, kurā tas krita, vertikāli pieauga.

Lepnums sajūta es redzu, kā otrs cieta kāds, kurš jutās un ka otrs nekad neredzēja citu ādā es ceru, ka tu nekad necietīsi palīdzības un savstarpējas palīdzības gars paceļas uz ceļiem ir laukakmeņi ir šie šķēršļi, kas rada lepnumu dzimst manī ticība, jo pasaule nāca cīnīties līdz galam un sargāt tevi un beidzot būt un iet dziļi pretī otram un viņa pasaulei fehtošanās mākslā ir sitieni, lai nodarītu visu iet cauri sajūta sitiens no zobena punkta cīņa ciešanas negribot, kas nodod uzvaras spēku un ir un redzi, spīd uzvarētājs un zaudētājs, kad krīt, izjūt sāpes, bet ceļas un uzvar ir cīnītājs, kas uzvar sāpes iedomājas sevi pēdējā cēliena virsotnē un ierauga uzvarētāja un uzvarētāja godību visi, kas cīnās, ir pelnījuši kāroto uzvaru.

Tajā rītā

Tas bija vieglprātīgs un nomākta rītausma asara nav

Ļoti tālu no nesamērīga sauciens, kas bija jēga uz samitrinātā sejas rīta rīta jau nakts bija pirms bija pagājis laiks radās žēlabas un teica, ka jābūt uzmanīgiem, lai saule, kas nāks un kas iztvaiko asaru, kas pilēja un pasaule ar mākoņiem teica smaidīja vienkārši pārsteigts es nolēmu izlemt par to, kas varētu nākt. Es nolēmu izlemt par to, kas nāks es grasījos kontrolēt un šis patiesi pārbaudījums lēmums tika pieņemts tas neparādījās no nekā es grasījos izdoties izklūt no apakšas sajūta, ka es jutu ieradumu stundu par aiziešanu drosme un neatlaidība baroja mani cerība bezdibenis tika noskaidrots un no miglas un nodevīga vēja parādījās griba iekarot kaut ko, ko es sasniegšu.

Veiksme gatavojas uzsākt sevi laiks mīlēt sevi un progresēt cīņās un cīņās bez neveiksmes tas bija drošs šāviens nākamajās dienās es trāpīju roku es izlasīju stundas, minūtes un sekundes un atbrīvoja sevi, it kā ar burvju tas bija tas, ko es redzēju tajā dienā laimīgs un apmierināts vairāk nekā daudzi cilvēki tas bija atšķirīgs tas nāca no prāta, protams, tas bija gatavojas notikt tas bija gatavojas rezultāts vienkārši.

Tīmeklī

Es nopietni paskatījos uz apkārtni, es ieraudzīju ainavu, un tā nebija neglīta, es paskatījos uz sabiedrību, es ieraudzīju tīklu, kurā viss, bet viss ir saistīts, un es iedomājos, ka zirneklis ir sižets, īsta drāma, nāve bija zirnekļa vizīte, un tīkls viņai bija sava veida vakariņas, ko zirneklis paņēma. Kurš visvairāk cieta un vismazāk pina, viņš dzeloņoja cilvēkus un it kā iemidzināja viņus šis apēdējs vienu dienu es sapņoju, ka tas, kurš nomira savā tīklā, bija tas, kurš nomira, bija tas neglītais zirneklis nāve pārstās eksistēt un mirstība pakļausies tas bija sapnis būt nemirstīgam bez bailēm no tīkla, no zirnekļa un no dzīves mēs visi pakļaujamies, bet tas ir atkarīgs no mums, lai veidotu

Ja ir iespējams būt labam, lai dzīve nekļūtu neglīta, ja ir vēlēšanās dzīvot un neredzēt zirnekli kā beigas, bet gan kā sabiedrības/tīkla cikla beigas, kas vienmēr tiek būvēts, tīmekļa būvēšana bija evolūcija, un zirneklim nav risinājuma, paliek tikai tīkls, neglīts zirneklis un mana iztēle.

Luzes kafejnīca starp tikko nodzēstu cigareti un grauzdētu kafiju Es esmu klāt šajā telpā ir gaisīga un labi apmeklēta vieta, kur cilvēki parādās no jebkuras vietas Es redzu sevi nākotnē, lai izveidotu saikni šajā telpā, kur es rakstīšu un ir mērķis, ko es ceru sasniegt aptuveni 2.000 stundu, no kurām apmēram vienu dienā es veltīšu sevi šajā telpā, konkrētāk sauktā par kafejnīcas gaismām, kur es ceru izgaismot starp rindiņām savu ikdienu es jūtu relaksējošu enerģiju, pat ja tas ir uz mirkli es uzturēšu ikdienas rakstīšanas procesu nemitīgu radīšanu, klaiņošanu, domāšanu un rakstīšanu ir kaut kas, kas man šķiet aizraujošs un izaicinošs jūra es iedomājos sevi starp jūrām manas pasaules apakšā ir dzīvība! Es ienirstu rakstīšanas okeānā, kur redzu tinti, kas pil, lai radītu starp skaistām rindām tekstus, frāzes, dzejoļus vai pat vienkāršas pārdomas bez lielas uzmanības un steigas, pat saspīlējums pastāv jā nodomi manā okeānā medī vēstules ar harpūnām, lai sasniegtu dziļi sirdīs, kas izjūt dažādas emocijas, sajūtas, bet galvenais ir ienirt mūsu jūrā un galvenokārt mīlestība pret dažādām jūrām.

Es iededzu spēka laternu enerģijai, un tad izgaismotais tukšums izdziest, ar papildījuma sajūtu manī mostas bezgalīga vēlme. Gadās, ka spožā liesma izgaismo pēcpusdienu, kas pāriet lēni, ļoti slinki, tā ir spoža skatiena gaismas atmoda, un it kā zināšanu klātbūtnē dzimst uzvara.

izelpot blīvas smaržas, intensīvas un lipīgas, smaržu, ko ieelpojot jūtama bauda un cik labi ir katru dienu elpot nekad vienu un to pašu gaisu smaids smaids smaids, kas ne vienmēr ir precīzs, bet kas padara jūs skaistu diskrēts intīms smaids. prieka un lutināšanas zīme, it kā tas būtu valdzinājums mūžīgs prieks ļoti dabisks un relaksēts, kad tu gudri smaidi mani pārņem mirdzums, kas viltīgi nemelo, un, kad tas pieskaras man, tas ir satriecoši atšķirīgs es uz mirkli palieku nedaudz iedziļinājusies, domājot, kā patiesībā laime rodas no dzīvespriecīga smaida divdabīguma uz skatienu ar daudz spožuma, kādu reizēm esmu piedzīvojusi.

Fado a fado liktenis, kas iezīmē ilgas bez tāla vecuma tuksnesī, bet ļoti tuvu slāpes redzēt tevi vēlme gribēt piederēt tikai tev sajūta ne viss, ko es jūtu, es rakstu, bet es jūtu to, ko es rakstu.

Tas ir vienkāršā, bet ne maznozīmīgā veidā tas, ko mana sirds dzird vārdus vējam. Ja vējš tev dažus vārdus paņemu, es uzrakstītu kopā ar lietu, ko es tev teiktu uz pastkartes, es uzzīmētu saules attēlu ar tās stariem un teiktu tev, ka tu esi mana enerģija un ka tev mana saule vienmēr spīdēs pat dienās, kad snigs.

Domāt, pārdomāt un rīkoties vai nerīkoties nav izteikts, cilvēks jūt, un, tā kā ir grūti just un neizteikt, dažkārt pietiek tikai eksistēt, bet pirms reaģēt - pārdomāt, it kā just, apstrādāt un izlikties, it kā kontrolēt domu, rīkoties vai nerīkoties uzreiz.

Tā ir sajūta pēc pārdomām, tad jā, reakcija, ko mēs varam nejūst arī mēs varam nereaģēt dažreiz.

lai apklusinātu domu un paliktu tikai klātbūtnei, kas nozīmē būt.

Šķērslis nebūs šķērslis pats šovs uzvarēt bez bailēm dažreiz mēs jūtam sāpes, bet tas ir svarīgi dzīvot un cīnīties, lai attīstītu sevi dažreiz tas ir augt un mācīties cīņā par dzīvi mums vienmēr ir jāreaģē uz zaudējumu, uz nelaimi, lai pārvarētu šķēršļus ir maksimizācija sevi pārvarot ir maksimālais prieks iekarot un dod mums pienācīgu vērtību, lai pārvarētu sevi un iegūt vērtību mācīties no sakāvēm un beidzot uzvarēt ir būtība dzīvo.

Jūras virpuļvējš jūrā ritošais ūdens, smiltis, kas pilienu pa pilienam pārvēršas graudiņu pa graudiņam, vējš, kas ripo pa zemi, es ar vienu roku satveru okeāna pilienus, ar otru - jūras ainavas smiltis ir bezgalība, kas iegremdēta rokās, atslābst, atbrīvojas, izplešas sajūta par to, kam viss bija rokās, bet ne viss ir rokās, ne viss tiek sasniegts, reizēm tas iztrūkst starp rokām, ko turam sirdī un jūtam rokās, visam ir emocijas un nozvejas, kas rodas, veidojot virpuļvējumu.

Ne jau tas, ko es jums saku, ir taisnība, bet tie nav absolūti meli!

Zaudējuma liesmojošās sāpes. Kur, bet kur tu esi? Ko es esmu izdarījis?

Es neesmu sapņojis, jo es esmu nomodā un gaidu.

Tu atnāksi, Tu mani izglābsi no šī šurpuļa, kas mani atņem, sadragā, salauž un sagrauj, un saka, ka Tu neesi! Tur, kur es esmu, es gribu vairāk, es nevaru paciest tikai būt un elpot.

Es eju gar frontēm, un te ir kaut kas, kas man neļauj.

virzīties uz priekšu.

Jo es atgriežos un atgriežos tur, kur es pat neesmu vai domāju, ka esmu.

Man gribas bēgt, es nometu cigareti, tā ietriecas akmeņos un aizdegas.

Mana sirds ir kā šī cigarete, kas nodziest, līdz vēlas atkal aizdegties, un tu būsi tas, kurš to pievelk un atraisa. Jo es negribu, es vairs negribu būt vaļīgs pavediens, kas tiek sasiets, vairs netiek sasiets.

Es nevēlos būt tas, ko jūs par mani sakāt vai sakāt, es gribu būt tas, ko es jūtu.

Vai tu neredzi, ka tas sašaurina, sasprindzina un iznīcina.

Šis mezgls saplaisās.

Tas viss ir saistīts ar nulli. Es gribu būt tikai nulle bez jebkādas loģiskas turpināšanas, es negribu būt pozitīvs vai negatīvs, bet jūs uzstājat, ka man ir jādara un jānotiek.

Ļaujiet man.

Kāpēc es

raudāju?

Es nezinu, bet asara vienmēr zina, kāpēc tā krīt un atlaižas, es arī zinu, kāpēc reizēm krīt uz citu kļūdām un kāpēc es turos, neatlaižot.

Es gribu raudāt, es gribu ļauties. Šis sajūtu rūgtums, kas man atstāj karstu aukstumu, no kura es drebu, bet ir vērts raudāt un smieties, un just. Par galu parūpēsies gals, uz kuru atnāk asara, kas nav izlieta, bet vienmēr uz skatuves un pilina uz sejas vienaldzības asaru.

Es domāju, kā tev klājas. Tik banāls, tāds, kā tu domā, ka

esi, tu esi modelis.

Man ir vienalga, uz ko es paļaujos, es gribu redzēt, ko tu nevari man dot, un tas, kas man vajadzīgs, neesi tu.

Es gribu sevi. Es gribu tevi tādu, kāds tu vienmēr esi bijis, kāds es domāju, ka tu esi, vai arī, kad tu neesi bijis, esi pats sevi padarījis par tādu, kāds esi.

Es esmu es.

Es nezinu, kā es sāku šo stāstu Es domāju, ka daži trāpīs, bet man arī nav bulta vai loku, nemaz nerunājot par mērķi.

Man nav mērķis trāpīt, es pat negribu trāpīt, es jūtu, ka tas, kam trāpīju, esmu es pats, bulta ir iestrēdzusi manā sirdī, tāpēc man sāp. Vientuļa sirds, rētas ar triecienu, kas to neatjauno, sāpes ir pārāk stipras, lai griba spētu pumpēties.

Es neesmu brīvs. Es nekad nebūšu pilnīgi brīva, man patīk mana brīvība, bet es jūtos piesaistīta, jo viņš mani mīl.

Kāpēc viņi mani mīl?

Vai viņi mīl. Viņi vēlas būt brīvi un piesaistīti kādam. Es gribu justies viena un nepamanīta.

Es nevēlos neko saprast, es nevēlos par neko domāt, jo jūs iebrūkat manī, es vēlos distanci no tā, kas tuvojas.

Es negribu mīlestību, par kuru saka, ka tā ir brīvība. Es tikai vēlos atbrīvoties no tā, kas ir manī.

Sāpes, zaudējums. Viņš bija un vairs nav. Es nācu brīdī, nejūtot, ka tu aizgāji.

Šī darīšanas un atcelšanas un vēl vairāk - stāstīšanas par to,
ko mēs darīsim.

Es negribu neko darīt, es negribu iet tālu, es gribu iet tur, kur
es neejū.

Es aiziešu un neko neņemšu.

Es nerasu, es nesmejos, es nedomāju, es nedomāju, es
neskatos un sajūtu, ka neesmu miris.

Kāda tragēdija!

Es eju un man ir jāiet, kādu dienu arī es pakļausimies.

Kāpēc? Jā, es jautāju, kāpēc tas un tas, bet es nevēlos domāt
par to, kas jau ir pateikts.

Es nevēlos cīnīties, es nevēlos būt tik ļoti līdzīgs kādam, kas
nekad nav bijis.

Balss moka tos, kas sēro. Pagaidiet.

Es dodos ceļojumā, es ierodos un pacietīgi aizeju.

Ko es varu teikt, ka man nav, man nav daudz un man trūkst
tik daudz.

Ienāciet man būtni, kas man saka, ka es vairs negribu. Es
negribu.

Es negribu atgriezties, es gribu būt šeit, kad skan mūzika un
pūš vējš.

Es nevēlos būt velns, es nevēlos būt eņģelis, es nevēlos
debesis vai elli. Es gribu zemi, kur viss pastāv.

Es negribu aizbraukt, es gribu palikt tur, kur esmu, es
negribu visu, kas tur ir, man vienkārši vajag telpu, lai tajā
varētu elpot un domāt.

Iedomājoties un radot savu eksistenci.

Es vienkārši gribu gaisu, lai elpotu. Es gribu būt brīvs kā gaiss, ko es pūstu.

Es redzēju, es sajutu, es klausījos, es stāstīju jums arī to, ko jūs nedomājāt, ka dzirdēsiet.

Es jums esmu tik daudz stāstījis, bet nekas vai gandrīz nekas jūs nav aizskāris. Tas prasītu pārāk daudz jūsu uzmanības, vairs nekādu pavedināšanu. Es vēlos redzēt jūs neapstrādātu.

Jūs zināt, ka es dažkārt pīlingoju ādu, lai sajustu, ka esmu dzīva miesa un ka man ir ādas vilkšana, kurai ir grūti augt un atjaunoties.

Tev es esmu dzīvā miesā, kas pilna zīmju un brūču.

Es nezinu, ko vēlos izteikt. Bet kaut kas manī graužas, jo es nevēlos, bet gribu.

Dziļi sirdī es gribētu, lai man būtu no visa vai nekā, jo tas, kas man ir, man nav nekā vērts.

Es esmu viens, un tu esi vēl vientuļāks nekā agrāk. Es rakstīju to, kas pēc izlasīšanas parādīs, ko mana būtne vēlas nodot.

Es zinu, ka tas nav viegli. Es domāju, ka daudz kas netiks pateikts, daudz kas arī netiks saprasts.

Noraidīts.

Es dedzīgi vēlos noraidīt to, kas mani noplicina.

Triviālām lietām nav vietas sirdī, tur ir pārāk daudz emociju.

Tas, ko mēs redzam ar vienkāršu skatienu, var iezīmēt mūsu sirdis.

Viņš to nespēj paciest, viņš negrib to redzēt, bet viņš jūt to, ko redz viņa acis.

Nekad neatver savas sirds acis, jo tā var vairs neredzēt un ciest.

Es esmu šeit.

Vai jūs mani redzat? Es tā nedomāju! Vai jūs mani jūtat? Es arī tā nedomāju! Ko tu manī redzi?

Hum, es paliku šeit, lai tu mani neaizmirstu, es nevaru paciest, ka man tevis nav, jo tas, kas mūs vieno, reizēm mūs šķir, bet es esmu šeit.

Es neizlikšos

Es gatavojos rakstīt un ļaut tam plūst.

Tas, ko es vēlos uzrakstīt, neapšaubāmi ir asara.

Kā es rakstīju asaru, kāda tā ir, skumja, vientuļa, slapja, vaļīga.

Ļaujiet man attīrīt jūsu raudas, sāpes, skumjas, vientulību, dusmu, kas ir būt vienam.

Ļauj man laizīt tavas asaras, es gribu izdzert sāpes, ko tu jūti.

Viens, viens. Ar mani, tas esmu es, tikai es!

Kāds es esmu? Es esmu tikai es.

Sajūta paplašinās līdz patiesi jūtamām sāpēm.

Kā tas ir sajūst, ka tas esam mēs. Domāt par sevi nozīmē iet pāri tam, kas nāk no ārpuses.

Es zinu, ka es eksistēju, lai eksistētu, citiem pietiek paskatīties uz mums, bet viņi nekad neredzēs to pašu.

Es gribu vaļējas lapas, vaļējas lapas, vaļējas teikumus, vaļējas lapas, vaļējas lapas, vaļējas teikumus, es gribu, lai viss atbrīvojas, es negribu neko paturēt, es gribu sevi iztukšot, tikai tā es attīstīšos, lai viss, ko es rakstu, viss izgaro, vēl viena teikuma sāpes, katra vārda sāpes, es gribu rakstīt, lai atbrīvotu sevi. Es negribu ciest.

Vēl viena diena, rīts, svaigs rīta gaiss, arī trokšņains. Es gribu nakti, klusu nakti, kur es redzu tumsā gaismu, ko tu atnesi līdzī.

Apvienosim klusumu un tumsu.

Radīsim gaismu aptumsumā. Verši, dziesmas, burti, burvestības, dzejoļi, frāzes.

Es gribu būt tava gaisma tumšajā naktī.

Kad es ļaujos dziļo plūdmaiņu dzīlēm, skaļi skan sirēnu arfas. Es gribu palikt un skatīties uz tevi, nepateikdams, ko es tev uzrakstīšu.

Lai nekad tevi

neaizmirstu. Nekā! Es

neko negribēju,

Šo vārdu mērķis ir nulle. Es negribu, lai jūs lasītu, es arī vairs negribu rakstīt to, ko kādu dienu vēlos jums pateikt.

Bet tagad es gribēju tikai mazliet nekā.

Es nezīnu, vai jūs izlasīsiet, nemaz nerunājot par to, vai sapratīsiet to, ko es jums gribu pateikt.

Es gribu, lai jūs saprastu, ka jums ir nozīme, jā, jums ir nozīme man, un no turienes jūs varat paļauties uz mani. Bet es to nevienam nesaku.

Es gaidīšu, kad nāve mani apmulsīs.

Nāve? Nāve neeksistē!

Un šis ir vienmēr klātesošs. Es nebaidos no nāves, bet gan no tā, ka zaudēšu tevi.

Ne jau tāpēc, ka kaut kas sāpētu, bet sāpēs par to, ka ir un nav, ir būtības atšķirība, kā tas tā var būt?

Es negribu neko, jo es gribu maz un neko daudz, es negribu neko, es negribu neko, es atkārtuju, man bija viss, kad es nezināju, un tagad, kad es zinu, kas ir, es negribu neko, ja es atmetu to, kas ir un nav, es būšu brīvs, brīvs no visa, kas mani saista, un es atmetīšu rūgtumu, to, kas ir būt.

Pietiek, es vienkārši gribu būt!

Vai es varu būt tikai es? Jā, es un nekas cits, es arī negribu šo nebūtību. "Bezlaiks"

Tā pukstēja, un pukstēja atkal un atkal nemitīgi tā pukstēja ar vēl nebijušu anomālijas vai brūces plūdumu, tad kādu dienu tā atvērās un nekad vairs neatvērās tā bija atvēšanās un vienā mirklī aizvēšanās, kā to izrunāt, tā bija mana, vienmēr mana, bet galu galā tava, viņš, tu un es vienā vārdā, tad sirds! Dziļas skumjas par to, ka esi

Tā ir sevis nepazīšana, uzmanība un mācīšanās dzīvot ar savu iekšējo "es", un, lūk, bezdibenis ir bezgalīgs. Būt un piederēt ir kaut kas tāds, kas vienmēr izplēn, it kā atmetot.

Vienmēr utopiski un lūk, būtne piedzimst, dzīvo un mācās, un, kad tā patiešām apzinās, ka labi zina, ka tā ir aizgājusi tālu no tā, ka visu zina un pati ir, kas ir mainījies?

Viss manā pasaulē mainās! Kāpēc?

Kāpēc es esmu gatavs mainīties un sastapties ar visu, bet gandrīz viss nāk no manas pasaules, manas stulbās pasaules? Tas ir intelekts, kas man liek rīkoties pareizi! Vai jūs varat iedomāties?! Stratosfēras dimensijā bez izplešanās robežām ienāk maģijas vilšanās, kas bez laika nepieejama pašas ilūzijas līmenī, vienmēr ar tenebrusu jau izrunātā vārda patiesās ilūzijas ilūzijas izskatu; intīmu konfliktu ģenerators vienkāršā agonijā, kas pārvar jebkuru harmoniju.

Mīklaina, dziļa un jūtīga, tā ir nesaistoša burtu plus burtu vai pārāk daudz burtu, nepietiek vārdu enerģija.

Šeit ir menhirs, kas nogulsņējas, un ar rakstīšanu īsā laikā tiek pateikts daudz kas.

veltīgi, lietas nāks pie jums daudzi būs tie, kas atstās jūs, citi nebūs vērts. Teikt tev, ka vislielākais būs drosmīgam cīnītājam, bet es tevi "izmantoju", ka maz būs vērts, bet tie, kas mazākajā iekšienē redzēs vērtību, ko tikai tu vari iegūt. Dzīvot, augt, mācīties, un fonā vienmēr utopiski maz zināšanu.

Šeit ir diena, kad pamazām iemācīties, ka rakstīšana bija domāta, lai vienādotu parasto zināšanu pazīšanu ar zinātniskajām zināšanām, ka tās abas var izskaidrot tikai ar dziļu gudrību, kas ir lasīšana.

+

Es sākšu tur, kur vēlos beigt.

Dūmi izplešas manā istabā. Arī caur manu iekšpusi, šī ir pārkāpta. Es gribu izlauzties kopā ar tevi un pārējiem.

Vai man tas izdosies?

Spēks, spēks un spēks, kas mani vajā un liek man iet uz priekšu bez bailēm!

Tu būsi pabeigts pirms manas dienas.

Visu ārpusi es noraidīšu, kā es jutīšos... es nezinu, bet šeit es atstāšu savu mazo stāstu, ja jūs esat šajā lapā, jums bija ziņkārīgs par manu mazo stāstu.

Tas, ko es jums pastāstīšu šajās lappusēs, būs par to, lai es atrastu patieso būtību, kas mājo manī, bez ār pasaules.

Kā tas ir iespējams, mēs redzēsim, kā es aprakstīšu savu stāstu.

Pagaidām es nevirzos uz priekšu, patiesībā es atkāpjos, gatavs virzīties uz priekšu. Dūmi turpina izplatīties šajā telpā.

Šis stāsts sākas tur, kur tas arī beigsies.

Es vēlos jums pastāstīt par cīņu pret visu. Redzēsim, vai man izdosies nonākt līdz galam un teikt, ka man ir viss un es neko negribēju, kā iekšējā "es" maksimizāciju.

Tu tagad esi šeit, dažu mirkļu laikā es cigarešu skaita ziņā esmu izlīdzinājies ar to lapu skaitu, ko tu izlasi.

Turpināsim cīņu, tā ilgs tik ilgi, kamēr

Pūsti uz stundām, minūtēm un sekundēm. Tas ir beidzies!

Es sākšu tur, kur pārtraucu.

Es esmu gatavs, šie dūmi iziet pa logu un tiek izlaisti gaisā, es gribu būt šis dūms, kas ir tikai no gaisa.

Es vienkārši gribu elpot gaisu

Es gribu peldēt un iztēloties to, ko es šeit pastāstīšu. Es daru to, ko negribu darīt, es sāku atkal un atkal pieļaut vienas un tās pašas kļūdas.

Cīņa, tā ir tālu no tā, lai cīnās.

Tas, ko es vēlos jums nodot, ir sajūtas, situācijas un konflikti.

Un cīņa ir pārvarēt to, kas es biju. Es gribu būt tas otrs, tas tēls, kas mani vajā.

Mana sirdsapziņa, kas mani brīdina un saka: izcelies, pārvarē sevi.

Šeit es stāvu uz vietas, bet cīnos pret kustību, kuru es veicu.

Vult of mine, nāc pie manis. Atbrīvojiet sevi, paplašiniet sevi, ļaujiet man būt līdzīgam jums caur mani.

Šeit sākas tas, kas es būšu. Kādas šaubas, kas virzās uz priekšu, neatkāpjoties, šeit ir figūra, kas mani vajā.

Vai, notikt un atdzimt no jauna, lai dzīvotu un justu. Bez demagoģijas un ilūzijām dzīvojiet to, ko neredzat.

Jo tikai tā jūs progresēsiet, celsieties un sakiet.

Es gribu būt tas, kas esmu, es esmu es.

Es esmu tas, kas biju, un tas, kas es būšu.

Es būšu tāds, kā es iedomājos. Tam, kurš mani vajā, es teikšu, lai iet uz priekšu.

Saskaroties ar mani e maniatbrīvot sevi. Līdz beidzot joprojām ir vēl jāsāk.

Viss, ko es domāju. Sargieties no šīs būtnes, kas jūs vajā un beigās ir jūsu draugs.

Es vairs nenožēloju šo brīdi. Pienāca moku beigas, viņš pieskārs man un čukstēja: vai tu esi tur?

Tas ir principa beigas, par kurām es šeit ziņošu.

Šobrīd es saku: pietiek, nāc pie manis un iekļauj mani līdz uzvarai.

Vult manī tu kļūsti. Ņem mani! Tu būsi mana smarža pēdējo reizi. Jā, tu aizej.

Nē man parādīt sevi skumji ar a savu tavu aizbraukšanu. Patiesībā Es ar nepacietību gaidu jūsu aizbraukšanu.

Iet, kā ieradies, aiziet, kā ieradies. Es tevi negribu, bet tu esi pārmērīga nelaime. Jūsu klātbūtne ir apvainojums.

Es zinu, ka jums es nekad neesmu uzvarējis, tikai zaudējis.

Jūs esat kā cigarešu dūmi - slimības draugs.

Atstāj un aizbrauc, aizbrauc, jo, kad es ieradīšos, manis tur nebūs. Kā jau teicu, es izstaroju tavu smaržu, ka, tikai aizejot... Es iegūstu citu aromātu un smaržu.

Iespējams, jūs nezināt, nedz arī domājat par to, ko esat izprovocējis.

Cik vien sevi atceros, esmu tevi pazinis jau vairākus gadus. Pietiekami ilgi, lai tagad šeit slēpjas griba

turpināt kopā ar jums.

Sākotnēji pie jūsu klātbūtnes es domās karpīšu, bet, labvēlība mazākiem ļaunumiem.

Tu esi objekts, un es veidoju mūsu saikni, bet bēdu un iluzoru prieku par nedaudz vājiem dzīves apstākļiem. Es uzdrīkstos ar trūkumu. Jo tikai tā būt vieglam un dabiskam, par to, kas mani baro.

Svaiga, mierīga, silta un harmoniska būs kompensācija.

Dabisks vējš, kas iet kā laikapstākļi vienmēr ziemeļu virzienā. Pret mums pūstošās gaisa straumes būs vētras, kas vēršas pret mums, nekas dabiskāks par pašu gaisa dūmu.

Tajā mēs atrodam gan ārējā, gan iekšējā dabā harmoniju, kas ir brīva no važām.

Tā zied, aug un nogulsņējas pašā atbrīvošanās saknē. Gribēšana nešaubīties par mūsu sastapšanu ir pati roža no tuksneša smilšu laikiem, kas ir stingrs saprāts. Parastā cilvēka tēla atbrīvošana, līdz ekscentriskumam intīmas attiecības, kas mūs attālina. Mēs esam dažādi, es esmu dabisks un organisks, tu esi mākslīgs un sintētisks. Bez akta, ko es neitralizēšu, tu mani padarīsi laimīgu.

Es atvēršu durvis, lai jūs varētu nākt un runāt ar mani. Bet es atstāju tās vaļā, lai jūs drīz pēc tam varētu aiziet. Vult tu apzinies savu izplatīšanos, tu patērē manu pacietību ar nemieru. Jums ir un būs maza nozīme.

Mums visiem ir šie stulbie posmi, parasti tas notiek bērnībā.

Bet, ja mums kā pieaugušajiem ir teikts, lai atbrīvotu bērnu mūsos, tad arī man bija slikti.

fāze. Es atgriežos pie pacietīga miera.

Jūs varat iet, un es aizslēgšu durvis. Es zinu, kāpēc tu atnāci, bet es arī zinu, kur tu dodies.

Bezdibenis ir plašs, plašāks, plašāka doma par atlaišanu no tevis.

Aizbēgt prom, bez manis, noslēgties sevī un eksplodēt. Jau no pirmās dienas tavs vārds ir mana frāze, bet neceri uz mani, kad nākamreiz tu mani sveicināsi, es esmu šeit, bet noteikti tavs ceļojums būs atgriešanās cietajā, bet harmoniskajā realitātē tiem, kas vēlas ļaut sevi iebiedēt, kas mums ir, ko mēs meklējam? Tikai viens vārds no jums, tas ir atvadas.

Un tu atnāci prom, tālu prom aizbraucot...

Tā bija pēdējā reize... ilgas, kas tuvojas pārtraukumam. Asara nokrita un izdzēsa saucienu.

Virve, kas mani savelk, nav tā pati, kas mani slāpē. Mezgls manā kaklā, kas turas tikai uz diega.

Jūs slāpējat prātu un slāpējat sirdsapziņu.

Tas, ko jūs piedāvājat, ir lēna atjaunošanās nāve un staigāšana šādā veidā un runāšana, kā mēs esam darījuši. Tas nekad neizdzēsīs asās sāpes, kas ar vienu vienīgu rullīša triecienu sagriež sūrstošo dzīvo.

Augsti atmiņā asaru un fantasmagorisks trieciens. Tā bija tava dihotomiskā klātbūtne starp esamību un neesamību. Fotografiskos mirkļos izstaigāta dzīve, kas glabā visu un vienā mirklī izdzēš pati sevi. Jo tu dzīvo manī ārpus manis. Izdzēsti savu likteni un dzīvo frakciju.

Šī pārlaicīgā sajūta izplatās nākamajos mirkļos. Tāpat kā lidot, neatstājot vietu.

Šis tūlītējs ka ne apstājas jo jūs
elpojat e nekad

jūs varat apstāties, kas liek jums elpot.

Dzīvošana ir tikpat spēcīga kā impulss elpot. Bet tikai elpošana nav dzīvošana.

Kad jūs pārstājāt dzīvot, jūs nepārstājāt elpot.

Tādējādi tas, kas nāk pie mums, ir bezpalīdzīgs tēls.

Bez ierobežojumiem un sekām uz nākamo posmu. Tas, kas ik mirkli rodas no citas būtnes, aizmet mūs prom no tā, kas mēs patiesībā esam, šī bezdibeņa ilūzija ir pašreizējā dzīvošana, kamēr esam dzīvi, tas, kas mūs kustina, ir tā daba, kas mūs ieskauj un nemitīgi tikai novērš mūsu uzmanību, es gribu teikt, ka visa mirkļa uzsūkšana ir tikai ilūzija, jo daba atspoguļo visus kadrus nejauši un pārpasaulīgi pārspēj katru cilvēka kustības mirkli.

Viss, kas rodas ap "es" vultu, ir ārpuse, kas pastiprina iekšpusi, tomēr tikai traucējuma sajūtas notveršana ir lielāka būtība, kas mūs virza mātes dabu. Ja kādā brīdī, tikumisks, pretrunīgs iebrūk jūs tiek asimilēts prāta mirklī šie ieraksti nevar pielīdzināt mācīšanās un iziešanas jebkuru impulsu.

Es priecājos, ka tu esi iznācis, no milzīgās un tālās domas.

Es gribētu runāt par... Jūs lemjat, jūs vienmēr manevrējat.

Apmainoties lomām, saka, ka jāklusē.

Vārda lidojums ir darbība. Kā tevi ignorēt un aizvest prom.

Jūs tur ir lido uz ēna no vēja. Jo tu

tu slēpies, parādās, kad tu to vēlies. Vai tu

neredzi?

Nodarbojieties no cits, jums būs vēl vienu
draugs kas ne o tava vienkārša
nelaime.

Viss izplūst, iztvaikojot.

Tā, skaitot līdz desmit, es sapratu, cik ļoti acumirkļīgs ir
nākotnes loga mirklis, kas atveras un ierauga tikai pēdējos
dūmus, kas izplešas, un kā nākotnes klikšķis kļūst liels un
plašs.

Autortiesības Filipe Sá Moura © 2009